

ת"פ 601/03/14 - מדינת ישראל מדינת ישראל נגד בלה פוגוסוב קנטי, ידידיה רוברט קנטי

בית משפט השלום בחיפה

27 אוקטובר 2020

ת"פ 601-03-14 מדינת ישראל נ'
פוגוסוב קנטי ואח'

בפני כב' השופטת אורית קנטור, שופטת בכירה
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. בלה פוגוסוב קנטי
2. ידידיה רוברט קנטי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גולדשטיין

הנאשמים - נוכחים

ב"כ הנאשמת 1 - עו"ד ורדה לב

ב"כ הנאשם 2 - עו"ד יאיר נדשי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

עובדות:

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום הכולל שמונה אישומים ומייחס להם עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ביחד עם סעיף 29 לחוק (אישומים ראשון עד השישי), זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין ביחד עם סעיף 29 לחוק (אישומים ראשון ושישי), הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין ביחד עם סעיף 29 לחוק (אישום שביעי), קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין (אישומים ראשון עד החמישי), שידול להפרת חובת דיווח לפי סעיפים 9 ו-10 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 ביחד עם סעיף 30 לחוק עונשין (אישום חמישי - ביחס לנאשמת בלבד), גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 29 (אישומים ראשון עד השישי) וכן ב-4 עבירות לפי סעיף 220 (1),

עמוד 1

220(4) ו-220(5) (אישום שמיני).

2. בחלק הכללי לכתב האישום צוין, כי הנאשמים הינם מוסיקאים, נשואים זה לזו ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררו יחדיו ברחוב כרמי 3 בחיפה.
3. במועד שאינו ידוע למאשימה במדוייק, בשנת 2007, קשרו הנאשמים קשר לקבל כספים במרמה מאנשים שונים כפי שיפורט בהמשך.
4. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, הציגו עצמם הנאשמים כמי שעוסקים בסחר בכלי נגינה עתיקים והבטיחו למתלוננים, שרצו להשקיע כספים, תשואות גבוהות בהשקעה סולידית, תוך הבטחה שהכספים יושקעו בכלי נגינה עתיקים, אף שבפועל לא התכוונו לרכוש כלי נגינה בכספי ההשקעה, אלא לשלשל את הכספים לכיסם.
5. על מנת לגייס משקיעים פוטנציאליים, אותם ניתן יהיה לרמות, נהגו הנאשמים להפגין את עושרם, כביכול, ולהזמין את מכריהם לקונצרטים שנערכו בביתם ברחוב כרמי 3 בחיפה.
6. על מנת לשכנע את המשקיעים הפוטנציאליים להעביר את כספם לנאשמים, נהגו הנאשמים למסור במעמד קבלת הכסף, המחאות דחיות המשכונות הבנק של הנאשמים עליהם נרשם סכום ההשקעה בצירוף הריבית המוסכמת (להלן: "המחאות הביטחון"). הנאשמים מסרו את המחאות הביטחון, אף שבמועד כתיבתן, לא היה בחשבונות הבנק די כסף כדי לפרוע את המחאות ואף שהנאשמים לא התכוונו לשלם למשקיעים הפוטנציאליים את כספם.
7. עוד נטען בחלק הכללי של כתב האישום, כי לאחר שהנאשמים קיבלו את הכספים במרמה מהמתלוננים, באופן שתואר לעיל, הם עשו בכספים שימוש לצרכיהם האישיים וכן-לשם צורך המשך קיום מצגי השווא, כך שהחזירו למתלוננים סכומי כסף, הנחזים להיות פרי ההשקעה.
8. לטענת ב"כ הנאשמת בתשובה לכתב האישום, אין מחלוקת על קיומן של העסקאות, אלא שהטענה היא כי אלה נעשו במהלך עסקים רגיל ולא הייתה כל כוונת מרמה, אלא מדובר במשבר כלכלי אליו נקלעו הנאשמים.
9. בפתח פרשת ההגנה טען ב"כ הנאשמת, כי עסקינן בעסק לגיטימי שהתקיים במשך שנים רבות, אשר הניב רווחים והתנהל לשביעות רצונם של הנאשמים ושל הנושים, אולם העסק נקלע לקשיים והעבירות המיוחסות לנאשמים הן רק בגדר תלונות נושים, הקיימות לכל עסק שמפסיד.
10. ב"כ הנאשמת הוסיף וציין, כי בתקופה הרלוונטית פקד את העולם משבר שפגע גם בתחום הסחר בכלי נגינה עתיקים.

11. לטענת ב"כ הנאשמת, הנאשמים הינם אנשים ישרים, הגונים ופעלו בתום לב מוחלט בכל ההתקשרויות העסקיות שלהם. יתכן שהנאשמים רצו להרוויח, מכיוון שהם סברו ששולי הרווח מהעסקאות אותן הציעו למתלוננים מספיק גבוהים כדי להבטיח את החזר הכספים, כדי להבטיח ריביות נאות לנושים, וגם כדי להניב רווחים לנאשמים עצמם. במקרים רבים תקווה זו של הנאשמים התממשה, אולם לא במקרים נשוא כתב האישום.

12. לטענת ב"כ הנאשם, עיקר עיסוקו של הנאשם היה מוסיקה ועיסוקו בעסקאות היה שולי, ברוב המקרים הוא כלל לא היה מודע למלוא הפרטים וגם כאשר היה מודע, נעשה הדבר בתום לב תוך שפעמים רבות מילא את בקשותיה של הנאשמת, ללא מודעות לפרטי העסקה בכל מקרה ומקרה. למיטב ידיעתו, היו העסקאות כשרות והעסק נקלע למשבר בגינו לא ניתן היה להחזיר את כל הכספים, אולם הכוונה הראשונית הייתה להחזירם.

13. יש לציין את התנהלותם היעילה, המקצועית והקולגיאית של הצדדים הצדדים הגיעו להסכמות בנוגע להגשת ראיות וויתור על העדת עדים. כך, למשל הוגשו הודעותיהם של עדי התביעה בהסכמה במקום עדות ראשית.

14. הדיונים בתיק זה נפרשו על פני מספר רב של מועדים בי היתר לאור הצורך לאפשר לנאשמים לפרוש גרסתם ובפועל-לעדו של כל אחד מהנאשמים הוקדשו מספר מועדים.

דין והכרעה:

15. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות על פי הפירוט הבא, היות ועובדות כתב האישום ביחס אליהן הוכחו מעבר לספק סביר:

אישום ראשון-קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וגניבה בידי מורשה בצוותא וכן- עבירה של קשירת קשר לפשע.

אישום שני-קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא וקשירת קשר לפשע.

אישומים שלישי, רביעי וחמישי-קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וגניבה בידי מורשה בצוותא ועבירה של קשירת קשר לפשע.

אישום שישי-קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

אישום שמיני-עבירות לפי סעיף 220 (1) ו-(4) לפקודת מס הכנסה.

16. גרסאות המתלוננים לא נסתרו והנאשמים לא הביאו מטעמים ראיות שיש בהן כדי לערער את גרסאות המתלוננים בפרט ועדי התביעה בכלל.
17. גרסאות הנאשמים היו רצופות סתירות פנימיות וחיצוניות והתפתחו בהתאם לשאלות ולראיות שהוטחו בפניהם בחקירה הנגדית, כפי שאראה להלן.
18. גם מגרסאותיהם של הנאשמים עולה בפירוש, כי עברו את העבירות המיוחסות להם, ולמרות גרסתם לפיה פעלו בתום לב והם אינם מתכחשים לכך שהם חייבים כספים, דווקא גרסאותיהם מצביעות על כך כי לא הפסיקו בשום שלב בתקופה הרלוונטית לקבל כספים מהמתלוננים, לא שיתפו את המתלוננים אודות קשייהם הכלכליים ואף לא אודות הסיכונים שבהשקעותיהם. במקביל, הקפידו הנאשמים על המשך המצג לפיו העסק שלהם רווחי והם אמידים. זאת, למרות שלטענתם לא כך היו פני הדברים.
19. בנוסף, הנאשמת שמרה על זכות השתיקה ברוב חקירותיה, למעט מקרים בודדים בהם השיבה לשאלות שנשאלה באופן סלקטיבי, ולא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישת גרסתה והעלאתה לראשונה בעדותה. שתיקתה בחקירה גם מחזקת את הראיות שהובאו לחובתה.
- הנאשם, הגם שהשיב על שאלות שנשאל בחקירותיו, בשלב מסוים עבר אף הוא לשמור על זכות השתיקה. כאמור, גם בגרסאותיהם שהועלו לראשונה בעדותיהם בבית המשפט לא ניתן לתת אמון.
20. בנוסף לאלה, הנאשמים נמנעו מהעיד עדים רלוונטיים ומהבאת ראיות אותנטיות אשר נערכו בזמן אמת ובסמוך לאירועים נשוא כתב האישום וכן-נמנעו מלהטיח גרסאותיהם העובדתיות בפני עדי התביעה בחקירתם הנגדית. גם בכך יש כדי להפחית ממהימנות גרסאותיהם וממשקלן.
21. הגם שרק האישום השמיני להלן ייחס לנאשמים עבירות מס, הרי שהאירועים נשוא האישומים הראשון עד השישי מהווים חלק בלתי נפרד ממנו, כשלאורך כל משפטם של הנאשמים עלה בבירור אף לגרסתם שלם נושא היעדר רישום בזמן אמת של הכנסותיהם המדויקות בגין קבלת כספים נשוא כתב האישום, אל מול הוצאותיהם הישירות בגין הכנסות אלה.
22. למרות אלה, אני מזכה את הנאשמים מהעבירות הבאות שיוחסו להם, היות ועובדות כתב האישום ביחס אליהן לא הוכחו מעבר לספק סביר:

זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות-בהן הואשמו באישומים הראשון והשישי, גניבה בידי מורשה ביחס לאישום השישי ושידול להפרת חובת דיווח בה הואשמה הנאשמת באישום החמישי. בנוסף, אני מזכה את הנאשמים מעבירה של הפרת הוראה חוקית-עבירה שיוחסה להם באישום השביעי, היות ואין העובדות מהוות עבירה.

23. להלן אדון במסגרת הנורמטיבית המתייחסת לעבירות המרכזיות בהן הואשמו הנאשמים במסגרת האישומים הראשון עד השישי וכן-אדון בכל אחד מהאישומים לגופו. למרות הדיון הנפרד בכל אחד מהאישומים, הרי שכל השמונה שזורים זה בזה ומצביעים על התנהלות הנאשמים לאורך התקופה הרלוונטית לכתב האישום.

המסגרת הנורמטיבית-אישומים ראשון עד השישי:

24. במסגרת האישומים הראשון עד השישי, הואשמו הנאשמים כאמור בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

סעיף 415 לחוק העונשין קובע כי:

"המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים"/

סעיף 414 לחוק העונשין, תשל"ז-1977(להלן: "חוק העונשין") מגדיר "דבר" כמקרקעין, מטלטלין, זכות וטובת הנאה.

"מרמה" מוגדרת כ: "טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת" ו"לרמות"; "להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל";

25. בע"פ 2955/94 **מדינת ישראל נ' נחום דורי**, פ"ד נ(4) 573, דן כב' השופט גולדברג ביסודות עבירת המרמה:

"מסעיפים 414 ו-415 לחוק העונשין עולה, כי היסוד העובדתי בעבירה של קבלת דבר במרמה מורכב משני יסודות. היסוד האחד הוא הצגת טענה כוזבת, לרבות בדרך של מחדל, היינו: העלמת עובדה שבנסיבות המקרה היה מקום להציגה (ע"פ 593/81 מנדלבאום נ' מדינת ישראל [1], בעמ' 509; ע"פ 201/79 הלמר נ' מדינת ישראל [2], בעמ' 103; ע"פ 5734/91, 276/92, 317, 318 מדינת ישראל נ' לאומי ושות' בנק להשקעות בעמ' ואח'; רובינשטיין ואח' "

נ' מדינת ישראל [3], בעמ' 22). היסוד השני הוא קבלת "דבר" מכוח אותה טענה. לצורך גיבושו של מרכיב זה נדרשים קבלה של "דבר" וקשר סיבתי בין המירמה לבין הקבלה. יש שעל אלה נוסף יסוד שלישי, והוא "נסיבות מחמירות".

מרכיב ה"קבלה" מוגדר בסעיף 438 לחוק העונשין, ולפיו אין נפקא מינה אם נתקבל ה"דבר" על-ידי מי שביצע את המירמה או בעבורו, או על-ידי אחר או בעבורו (ע"פ 115/77 לב ואח' נ' מדינת ישראל; מדינת ישראל נ' לב ואח' [4], בעמ' 513). ה"דבר" שניתן לקבלו במירמה, יכול שיהיה גם הישג או יתרון שאינם חומריים (ע"פ 752/90, 1413, 775 ברזל ואח' נ' מדינת ישראל; מדינת ישראל נ' הלפרין ואח' [5], בעמ' 563). עבירת המירמה היא עבירה תוצאתית (קבלת ה"דבר"), והיסוד הנפשי הדרוש לגיבושה הינו מודעות המרמה לטיב התנהגותו ולקיומן של הנסיבות הרלוואנטיות. ובנוסף, נדרשת מחשבה פלילית, לפחות מסוג פזיזות, לאפשרות התרחשותה של התוצאה (סעיפים 19 ו-20 לחוק העונשין לאחר תיקונו בחוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ד-1994).

מכאן, שהעבירה של קבלת דבר במירמה מותנית בידיעת המרמה כי הטענה היא כוזבת; בצפייתו את האפשרות שהטענה הכוזבת תביא את המרומה למעשה או למחדל וביחס של לפחות קלות דעת כלפי אפשרות זאת (ולאו דווקא כוונה לגרום לתוצאה, כזו הנדרשת, לדוגמה, בסעיף 419 לחוק העונשין). וכשמדובר ב"נסיבות מחמירות" מותנית העבירה במודעות המרמה לקיומן של נסיבות אלה".

26. בע"פ 1784/08 פרי נ' מדינת ישראל-פורסם ב"נבו" (בע'45-42), ניתח כב' השופט לוי את העבירה של קבלת דבר במרמה וכן את יסוד הנסיבות המחמירות בציינו, כי:

"אין משמעות הדבר כי בהכרח נגרם למרומה נזק או הפסד מוחשי בעטייה של המרמה. יתכן כי ההפסד שנגרם למרומה יתבטא אך ורק בנטילת חופש הבחירה ושקול הדעת שלו. זאת, מאחר שהאינטרסים החברתיים עליהם נועדה להגן עבירת המרמה הם חופש רצון, חופש בחירה וחופש פעולה (ע"פ 752/90 ברזל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 539, 564 (1992); ע"פ 8620/96 מרקדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 481, 536 (1997); ע"פ 1242/06 צור נ' מדינת ישראל בפסקה 33 (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 13.6.07); רע"פ 849/07 בן-אשר נ' מדינת ישראל בפסקה 6 (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 21.1.08); וראו גם ד' בין "האינטרס החברתי המוגן באמצעות עבירת המרמה" הפרקליט כו 85, 90 (1970)). בע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל, פסקה 70 לפסק-הדין (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 10.3.2008) התייחסתי למצב בו ה"דבר" שהתקבל במרמה הוא חופש הבחירה:

"ערכים אלה [חופש הבחירה והרצון] נפגעים כאשר אדם מוסר לחברו פרטים מטעים ובעקבות כך מקבל הלה החלטה שונה מזו אליה היה מגיע לו ידע את מצב הדברים לאשורו. חופש בחירה קיים מקום בו פרושה בפני מקבל ההחלטה אינפורמציה מלאה ומהימנה. מסירת

פרטים שגויים באופן מודע, משכללת את יסוד ה"מרמה" (סעיף 414 לחוק העונשין). כאשר בעקבות מרמה זו מתבצעת העברה של רכוש או זכויות ("קבלת דבר"), הופכת העבירה של קבלת דבר במרמה למוגמרת".

...

"מרמה"-

40. מרמה מוגדרת בסעיף 414 לחוק העונשין: "טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת"; ו"לרמות" - "להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל". למרמה רכיב עובדתי - דרישה לטענה כוזבת, שאינה חייבת להיות פיזית, גשמית, אלא יתכן שתהיה מצג משפטי כלשהו ואף ביטוי של כוונה או אמת פנימית (ראו ע"פ 224/57 ליברמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יב(1) 665, 669 (1958); ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (לא פורסם, 5.7.2004)). הרכיב נפשי של עבירת המרמה מחייב ידיעה של המרמה, כי המצג אותו הציג, אינו אמת, או לפחות מודעות לכך ברמה של פזיזות. המודעות היא להיות המצג מצג שווא, וגם לעובדה שבשל מצג השווא יתקבל ה"דבר" (ראו לדוגמא ע"פ 5734/91 מדינת ישראל נ' לאומי ושות' בנק להשקעות בע"מ, פ"ד מט(2) 4, 22 (1995); ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, נ(2) 423, 353 (1996)).

קשר סיבתי-

41. קבלת דבר במרמה היא עבירה תוצאתית המחייבת קשר סיבתי בין המרמה לבין קבלת ה"דבר". המרמה צריכה להיות "הסיבה היעילה" לקבלתו של הדבר (ע"פ 555/77 רבי נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 762, 774 (1978); ע"פ 281/82 אבו חצירא נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 673, 689 פסקה 10 (1983)), אולם, יתכנו מצבים בהם יהיה קיים ספק לגבי בלעדיותם של מצגי השווא בהעברת ה"דבר" מהמרמה למרמה, אך לא יהיה בכך כדי לשלול את הרשעת האחרון בעבירה, ובלבד שלמצגים הנ"ל היה תפקיד ניכר בהערכת המצב של המרמה (ע"פ 1242/06 צור נ' מדינת ישראל, בפסקה 37 (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 13.6.2007)).

נסיבות מחמירות-

42. הנסיבות המחמירות אשר מביאות להחמרה בעונש הצפוי לעבריין עד לחמש שנות מאסר, אינן מוגדרות בחוק, והפסיקה היא שעצבה אותן. בית-המשפט נדרש להכריע באשר להתקיימותן של נסיבות מחמירות פעמים רבות, באחת מהן נקבע:

"לצורך ההבחנה בין הרישא לבין הסיפא של הסעיף 415 האמור עשויים להשפיע הצורה בה מבוצעת המירמה, השיטה, התכנון, התחכום, ההיקף וכדומה גורמים" (ע"פ 399/88 בלאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מד (4) 705, 742 (1990)).

נדרשת מודעות המרמה להתקיימות הנסיבות המחמירות כדי שאלו יזקפו לחובתו. בין הגורמים שעשויים להוות נסיבות מחמירות, נמצאים ריבוי של מעשי מרמה, התחכום שבהם, הסכומים שהועברו כתוצאה מהמרמה, ביצוען של עבירות נוספות שנועדו לאפשר את המרמה (ע"פ 446/01 רודמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (5) 25, 42 (2002)), התמדה במעשי מרמה לאורך זמן (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, בפסקה 33 (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 4.9.2007)), או בהיותו של המרמה עובד ציבור (ע"פ 618/88 בן עמי נ' מדינת ישראל, פ"ד מד (3) 227, 231 (1989)). רשימה זו, שאינה סגורה, נועדה להמחיש את מגוון המצבים בהם עשוי בית-המשפט לקבוע כי בנסיבות מחמירות עסקינן (לעניין הרציונאליים בברירת הנסיבות המחמירות ראו גם ד' ביין "ניסיון ל"אילוף" הנסיבות המחמירות בעבירות המרמה והזיוף" הפרקליט כו 378, 386 (1970)).

27. בע"פ 4190/13 סמואל נ' מדינת ישראל (פורסם ב"נבו") נקבע, כי:

"מן המקובץ עולה אפוא כי בבחינת קיומו של הקשר הסיבתי בגדרה של העבירה לא נדרש שמצג השווא יהיה הסיבה היחידה שהובילה לקבלת הדבר, אלא די בכך שיהווה גורם בעל השפעה ממשית לכך. לשם קביעה האם מתקיים קשר-סיבתי כאמור בית המשפט מביא בחשבון גם את עדותו של המרומה, הגם שכבר נפסק כי "קיומו של קשר-סיבתי אינו טעון הוכחה בעדות מילולית דווקא, אלא שעשוי הוא להשתמע גם מהנסיבות המוכחות במשפט" (ע"פ 2463/90 מגירא נ' מדינת ישראל (10.10.1991) (להלן: עניין מגירא)).". (ע' 26-27 לפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז).

28. בנוסף, הואשמו הנאשמים במסגרת האישומים הראשון עד השישי בעבירה לפי סעיף 393 לחוק העונשין שעניינו גניבה בידי מורשה קובע, כי:

"העושה אחת מאלה, דינו מאסר שבע שנים:

(1) גונב נכס שקיבל עם יפוי כוח לעשיה בו;

(2) גונב נכס שהופקד אצלו, לבדו או עם אדם אחר, על מנת שישמרנו שמירה מעולה או ישתמש בו או בתמורתו, כולם או מקצתם, למטרה פלונית או ימסור כולם או מקצתם לאדם פלוני;

(3) גונב נכס שקיבל, לבדו או עם אדם אחר, בשביל אדם אחר או לזכותו;

(4) גונב מן התמורה של נייר ערך, או של עשיה בנכס על פי יפוי כוח, כשקיבל הוראה שתשמש למטרה פלונית או תשולם לאדם פלוני".

הגם שבכתב האישום לא צויין לאיזו מבין חלופות העבירה מתייחסת המאשימה ואף הועלתה טענתה מקדמית ביחס לכך, ברי מעובדות כתב האישום, שמדובר בחלופה השנייה לעבירה. בדנ"פ 2334/09 **פרי נ' מדינת ישראל-פורסם ב"נבו"** (בע' 549) - שם נקבע על ידי כב' השופטת פרוקצ'יה, כי:

"לצורך הרשעה בגניבה בידי מורשה על פי סעיף 393(2) לחוק נדרש לבסס את יסודות הגניבה בשליחת יד, על פי ההגדרה הכללית שבסעיף 383(א)(2), וכן לקיים את יסודות העבירה המיוחדת, כאמור".

סעיף 383 (א)(2) לחוק העונשין קובע, כי:

"(א) אדם גונב דבר אם הוא -

...

(2) בהיותו מחזיק כדין דבר הניתן להיגנב, בפקדון או בבעלות חלקית, הוא שולח יד בו במרמה לשימוש שלו או של אחר שאינו בעל הדבר".

עוד נאמר, כי :

"האינטרסים המוגנים בעבירות הגניבה, המתייחסים בראש וראשונה להגנה על הרכוש, משמיעים כי היסוד של "החזקה בפקדון", המופיע הן בהגדרת הגניבה בשליחת יד והן בעבירת הגניבה בידי מורשה, טומן בחובו יסוד של אינטרס רכושי של מפקיד הנכס או של אדם אחר זולת הנפקד או המורשה.

המושג "אינטרס רכושי" של אדם בנכס פלוני הוא בעל משמעות רחבה (השוו, במשפט האמריקאי: *Loker v. State*, 233 A.2d 342, 357 (Ct. Spec. App. Md. 1967); *Tabbs v. State*, 268 A.2d 598, 601 (Ct. Spec. App. Md. 1970); *Commonwealth v. Rosenzweig* 522 A.2d 1088, 1092 (Pa. 1987)). ענין רכושי כאמור כולל כל גורם שיש לו השפעה על מכלול עושרו הכלכלי ומצבת נכסיו של אדם (השוו ענין גולדין, בעמ' 45; פלר, כרך ג, בעמ' 250).

משכך, ככל שהפקדון מלווה בהוראות שניתנו לנפקד או למורשה המבטאות אינטרס רכושי כלשהו של מפקיד הנכס, או של אדם אחר בעל אינטרס רכושי מוגן, כך הפרתן על ידי הנפקד או המורשה, תוך פגיעה בבעל האינטרס, עשויה להוביל לקיום גניבה בשליחת יד וגניבה בידי

מורשה. מצד שני, ככל שעל פי נתוני הענין, הוראות הפקדון נועדו כל כולן לטובת הנפקד, והפרתן אינה כרוכה בפגיעה רכושית כלשהי במפקיד או באדם אחר, כי אז לא תתקיים עבירת גניבה. שהרי, אחד מסממניה של הגניבה הוא פגיעה באינטרס רכושי.

לסיכום נקודה זו: עבירות הגניבה בשליחת יד וגניבה בידי מורשה נועדו להגן על הרכוש מזה, ועל יחסי האמון בין המפקיד לנפקד, או בין המרשה למורשה, מזה. בכל מצב של הפקדת נכס בידי אדם בכפוף להוראות בדבר אופן השימוש בנכס, הרי ככל שאלה הופרו על ידי הנפקד או המורשה - נפגעו יחסי האמון בין מפקיד הנכס לבין הנפקד. אולם אין די בכך לצורך גיבושה של עבירת גניבה. לצורך גיבושה, נדרש כי התנהגותו המפרה של מקבל הפקדון תהיה כרוכה בפגיעה באינטרס רכושי ש"ל מפקיד הנכס או של אדם אחר הזכאי להגנת החוק.

יוצא, אפוא, כי כאשר תנאי ההתקשרות הנלווים למסירת הנכס מופרים, אך לא כרוכה בכך כל פגיעה שהיא באינטרס הרכושי של מפקיד הנכס או של אדם אחר בעל אינטרס רכושי מוגן, כי אז לא תתהווה עבירת גניבה, גם אם מעשה ההפרה כרוך בפגיעה ביחסי האמון בין מעביר הנכס לבין מקבלו". (ע' 571-570)

ובהמשך:

"שאלת קיומו או העדרו של אינטרס רכושי של המפקיד או של אחר צריכים להיבחן, בין היתר, על רקע נסיבות ההפקדה, ובמיוחד בשים לב לשאלה האם היותו על כל אינטרס רכושי בנכס נעשה מרצון חופשי. כאשר המפקיד נפרד מהנכס פרידה שאינה רצונית ומוסכמת, או כאשר רצונו והסכמתו נגועים בפגם יסודי, כגון מרמה או כפייה, כי אז ויתורו על האינטרס הרכושי שלו בנכס אינו תקף (ע' 572)".

לסיכום, הוסיפה כב' השופטת פרוקצ'יה וצ'ינה, כי:

"82. ...עבירות הגניבה בשליחת יד וגניבה בידי מורשה מתייחסות לאדם המחזיק בנכס בתורת פקדון. העבירות עשויות להתגבש כאשר העברת הנכס מהמפקיד לנפקד מלווה בתנאים שעל הנפקד למלאם, ואשר יש בהם, ולו בחלקם, כדי לקדם אינטרס רכושי של המפקיד, או של אדם אחר בעל אינטרס מוגן על פי הנורמה הפלילית. ככל שתנאי הפקדון מיועדים כל כולם להיטיב עם עניינו של הנפקד, ועמו בלבד, כך הפרתם לא תהווה גניבה, שכן בהפרה לא נפגע כל אינטרס רכושי של המפקיד, גם אם הופרו בכך יחסי האמון בין הצדדים. ככל שתנאי הפקדון נועדו - ולו בחלקם - להגן על אינטרס רכושי של המפקיד, כך הפרתם ביחס לאותו היבט של האינטרס הרכושי עשויה להוביל לגיבושה של עבירת גניבה. במקום שתנאי הפקדון נועדו כולם לטובתו של הנפקד, אך עצם יצירת הפקדון היתה כרוכה בהשגת הסכמת המפקיד באמצעים פסולים, כי אז, חרף התנאים המיטיבים כולם עם הנפקד, עשויה להתגבש עבירת גניבה ככל שהנפקד ישלח ידו בנכס. רכישת קנין על ידי הנפקד, בהתאם למושגי הדין האזרחי, לא תגרע

מהאפשרות להעמידו לדין פלילי בעבירה של גניבה בידי מורשה, ככל שהסכמת המפקיד להעביר את הפקדון הושגה בדרכים פסולות, השוללות את תוקפה של ההסכמה. במצב זה נפגעים הן הערך הרכושי והן ערך יחסי האמון, המהווים ערכים מוגנים ברקע סעיפי העבירה הרלבנטית".

30. בע"פ 1075/98 **מדינת ישראל נ' אופנהיים**, פ"ד נד(1) 303-ע' 321 עמדה כב' השופטת דורנר על עבירת הגניבה ועבירת גניבה בידי מורשה אשר יוחסה לנאשמים:

"לשונה של עבירת הגניבה בידי מורשה אינה כוללת כוונה לשלילת הרכוש לצמיתות, אלא נדרש שימוש בכסף שהופקד. השאלה המתעוררת היא, אם השלילה לצמיתות היא ממרכיבי העבירה, ואם, על-כל-פנים, עצם השימוש בכסף, שלא ניתן להחזירו בעין, מספיק להוכחת רכיב זה. בעניין זה קיימות דעות שונות. ראו ע"פ 232/93 מדינת ישראל נ' הרנוי (להלן - ע"פ הרנוי [4]), בעמ' 809 והאסמכתות המובאות שם".

בנוסף, ציינה כב' השופטת דורנר (בעמ' 329-330 לפסק הדין), כי:

"כאמור, המערער לא הודיע ללקוחותיו שהוא מחזיק בעבורם כספים. הוא הפקיד את הכספים שקיבל בחשבון בנק על שם אשתו, ועל-ידי כך הקטין את יתרת החובה בחשבון ואף השקיע את הכסף בפיקדונות תפ"ס, ונהנה מהפרשי ההצמדה והריבית שהופקו מן הכסף.

המערער לא החזיר ביוזמתו את הכסף שבגניבתו הורשע. הלקוחות הם שגילו כי הכספים שולמו למערער, ותבעו ממנו לשלמם להם. הוא אמנם החזיר את הכסף, אך היה זה לאחר דחיות, ולעיתים בשיעורים בלבד ובשיקים דחויים. הכסף אף הוחזר בערכו הנומינלי. באחד המקרים נדרשה התערבות של בית-המשפט על-מנת שהכסף יוחזר.

החזרת הכסף לאחר גילוי שליחת היד אינה שוללת את הקביעה שבעת שליחת היד נלוותה אליה כוונת השלילה לצמיתות. אמנם, סביר להניח כי המערער קיווה כי במקרה שלקוחותיו ידרשו את כספם יהיה בידיו להחזירו, אך תקווה סתם אינה מספקת, אלא עליה להיות מבוססת. ראו: ע"פ 281/82 אבו חצירא נ' מדינת ישראל [21], בעמ' 701; ע"פ 752/90 ברזל נ' מדינת ישראל (להלן - ע"פ ברזל [22]), בעמ' 561; ע"פ הרנוי [4], בעמ' 814; ע"פ גולדין [5], בעמ' 41. לא כך היה במקרה שלפנינו. כאמור, המערער התקשה להשיב את הכסף והשיבו אך בחלקו, שכן הוא לא כלל בו את הפירות שהפיק הכסף. בנסיבות אלה, ניתן להסיק כוונה לשלילה לצמיתות שנלווית אליה תקווה, תוך גלגול הכספים הגנובים, שניתן יהיה להחזירם לבעליהם אם יתבעו אותו.

נמצא, כי גם על-פי הגישה שלפיה נכלל רכיב הכוונה לשלילה לצמיתות בין רכיבי עבירת הגניבה על-ידי מורשה הוכחו עבירות הגניבה שיוחסו למערער במלואן".

52. עבירה של גניבה בשליחת יד, על פי סעיף 383(א)(2) לחוק, נעברת בהתקיים היסודות הבאים: [1] הנאשם מחזיק כדן בדבר-מה; [2] אותו דבר-מה הוא דבר הניתן להיגנב; [3] הדבר מוחזק בפקדון או בבעלות חלקית; [4] הנאשם שולח יד בדבר; [5] שליחת היד נעשית במרמה; [6] שליחת היד היא לשימוש של הנאשם או של אחר שאינו בעל הדבר.

הפסיקה נטתה למנות בין רכיבי העבירה שני יסודות נוספים, אף שאלה מנויים בהגדרת הגניבה בנטילה דוקא. יסודות אלה הם: [7] העדרה של תביעת זכות בתום לב; ו-[8] כוונה לשלול את הדבר הנגנב לשלילת קבע. לעתים, נתפסו יסודות אלה כזרועות של רכיב ה"מרמה" בעבירת הגניבה בשליחת יד (ע"פ 124/64 היועץ המשפטי לממשלה נ' ברזילי, פ"ד יח(4) 757 (1964); ע"פ 594/81 מדינת ישראל נ' אלוני, פ"ד לו(2) 57, 69, 70 (1982) (להלן: ענין אלוני); ע"פ 7318/95 ציוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 793, 802 (1996); ענין סוקולובסקי, בעמ' 133; ענין נרקיס, פסקה 8; ענין יקירביץ', פסקה 121; קדמי, חלק שני, בעמ' 604, 647, 654).

53. שילוב היסודות שפורטו בעבירת הגניבה בשליחת יד מביא לתמונת המצב הבאה: בלב העבירה מצוי יסוד התנהגותי, והוא - מעשה שליחת היד. יסודות נסיבתיים הסובבים סביב שליחת היד הם "החזקה כדן", "בדבר הניתן להיגנב", על דרך של "פקדון או בעלות חלקית", בהעדרה של "תביעת זכות בתום לב". היסודות הנפשיים הנדרשים הם מחשבה פלילית, שמשמעה מודעות ליסודות העובדתיים של העבירה (סעיפים 19, 20 לחוק העונשין), בתוספת כוונה מיוחדת לשלול את הדבר הנגנב "שליחת קבע". אשר לטיבו של יסוד ה"מרמה" בעבירה, עלו בעבר שתי גישות שונות: על פי האחת, מדובר ביסוד נפשי, שעניינו ידיעה שמדובר ברכוש הזולת, ורצון להשיג את התוצאה של שליחת יד בו. על פי השניה, מדובר ביסוד נסיבתי, שמשמעו כי התנהגותו של הנאשם לוקה ב"אי-יושר" על פי אמת מידה ערכית אובייקטיבית (ע"פ 360/82 משריקי נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 124 (1983); ענין בצראוי, בעמ' 472; ענין אלוני, בעמ' 67, 69; ענין נרקיס, פסקה 8; קדמי, חלק שני, בעמ' 603, 604, 642, 648; קנת מן "אי-יושר במרכיב באחריות פלילית בעבירות שיש בהן הפרת נאמנות" עיוני משפט י 505 (התשמ"ה)). יסוד העבירה שעניינו בכך ששליחת יד נעשית לשימוש של הנאשם "או של אחר שאינו בעל הדבר" סווג לעתים כחלק מן הרכיב ההתנהגותי של "שליחת היד" (ענין סוקולובסקי, בעמ' 119, 120; אך ראו ענין ברזל, בעמ' 558).

...

55. כפי שצויין, עבירת הגניבה בידי מורשה על פי סעיף 393 לחוק אינה מהווה עבירת גניבה עצמאית, אלא קיומה קשור בהגדרת הגניבה הבסיסית. היא בנויה על הגדרת הגניבה בשליחת יד, על פי סעיף 383(א)(2) לחוק, שנוספות לה נסיבות חומרה המשוות לה אופי פוגעני במיוחד; לפיכך, העונש שבצידה מחמיר יותר מזה של גניבה רגילה, ובכלל זה גניבה בשליחת יד" (ע"פ 552-553).

32. ביחס לציפיית נאשם כי יוכל להשיב את אשר נטל ו"כוונה על תנאי" נקבע בע"פ 752/90 ברזל נ' מדינת ישראל, פ"מ מו(2) 539, כי:

"40. באשר לכוונה להשיב את הגניבה (בהקשר ליסוד המירמה, על-פי ההבחנה שנעשתה בע"פ 360/82 [3] הנ"ל), נראית לנו עמדתו של הסניגור המלומד, כי את הכוונה הזאת (כמו את הכוונה לשלילת קבע) יש לבדוק לפי אמונתו ודעתו של הנאשם. האפשרות ההפוכה, שיש להרשיע בפלילים אדם אף שתאמין בתום-לב שיש בידו אפשרות להשבה ודאית של הגניבה (או שמעשיו בוודאות לא יובילו לשלילת קבע), אינה ראויה, לדעתנו. עם זאת אין באמור לעיל כדי להפחית מחשיבות המבחן האובייקטיבי מבחינה ראייתית, כדי לבדוק את האמת שבטענתו, שכן ברור הוא כי אין די בתקוות הנאשם בעלמא כי יהא בידו להשיב את הגניבה (ראה: ע"פ 14/62 [4], בעמ' 573; ע"פ 360/82 [3] הנ"ל, בעמ' 133; 668 (1979) g. Williams, london) (textbook of criminal law).

...

42. כיוון ש"כוונה על-תנאי", כשהתממשות התנאי איננה תלויה אך ורק בנאשם, הינה בסיס לאחריות פלילית, וכיוון שהאינטרס המוגן בעבירת הגניבה הינו שמירה על רכוש הזולת, אין מקום להעמיד רכוש זה בסיכון. פועל יוצא מכך, כי אין די בסיכוי מצד הנאשם, כי יהא בידו להשיב את הגניבה, ומן הראוי כי תידרש ממנו מידת ודאות לכך. בתקוותיו של הנאשם ובציפיותיו הבלתי ודאיות להשבת הגניבה יש מקום להתחשב בשלב גזירת הדין, ולא לעניין ההרשעה.

היוצא מכל שאמרנו, כי המבחן ליסוד המירמה הוא אובייקטיבי, ואילו המבחן לקיומה של הכוונה להשיב את הגניבה הוא סובייקטיבי, כאשר תוכנה של הכוונה הוא ודאות להשבה, על-פי ראותו של הנוטל בזמן הנטילה. כוונה זו יכול שתילמד ממכלול הנסיבות, בהנחה שאין שיקול-דעתו הסובייקטיבי של הנאשם סוטה מן הסביר."

33. לעניין הציפייה להחזר, באופן שאינו סביר, עמד גם כב' השופט גולדברג בע"פ 6350/93 מדינת ישראל נ ג דין, שם אף ציין לגופו של עניין, כי:

"נוכח אופיין הספקולטיבי של העיסקאות העתידיות, וכשמידת הצלחתן לא הייתה תלויה אך ורק בגולדין, לא ניתן לומר כי היה יסוד איתן להנחתו כי דווקא הסיכוי הטמון בעיסקאות הוא שיתממש, ולא הסיכון. העובדה שבפועל הוחזרו כספי הלוואות מסוימות אינה אלא חוכמה שלאחר מעשה, שאינה מעלה ואינה מורידה לעניין התגבשות המחשבה הפלילית בעת שליחת היד בכספים אלה."

34. ביחס לטענה אשר הועלתה בסיכומי ב"כ הנאשמת וכן בטענות המקדמיות, לפי לא ניתן היה להאשים את הנאשמים במקביל ובו זמנית בגין בעבירות של קבלת דבר במרמה וכן-גניבה בידי מורשה, נקבע על ידי כב'

השופטת פרוקצ'יה, כי ניתן לעשות כן:

" 59. העבירה של קבלת דבר במרמה מובחנת משתי העבירות האחרות, של גניבה בתחבולה וגניבה בשליחת יד, בשלושה מאפיינים עיקריים (השוו קדמי, חלק שני, בעמ' 833; קרמניצר, בעמ' 23 24; אלי לדרמן "דיני עונשין" ספר השנה של המשפט בישראל - תשנ"ב-תשנ"ג 469, 473 474 (אריאל רוזן-צבי עורך, 1994)):

ראשית, עבירות הגניבה מותנות בנטילתו של "דבר הניתן להיגנב". מונח זה מוגדר, בסעיף 383(ג)(4) לחוק, כ"דבר בעל ערך שהוא נכסו של אדם...". גם זכות כלכלית בלתי-מוחשית באה בגדרי הגדרה זו (ענין הרנוי, בעמ' 810 814; ענין אופנהיים, בעמ' 327, 335). אך ה"דבר הניתן להיגנב" הוא עדיין מוגבל יותר מן ה"דבר" שקבלתו נדרשת לעבירה של קבלת דבר במרמה. גבולותיו של ה"דבר" לצורך עבירת המרמה - מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה - הם מקיפים ורחבים עד מאד, ועשויים לכלול גם עניינים משוללי אופי רכושי או מוחשי כלשהו, ובלבד שהם מעניקים יתרון כלשהו למקבל (ע"פ 499/72 אל שעבי נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(1) 602 (1973); ע"פ 817/76 דנינו נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(3) 645 (1977); ענין אופנהיים, בעמ' 330).

שנית, עבירות הגניבה - לרבות הגניבה בשליחת יד - טעונות קיומה של כוונה לשלול את הדבר הנגנב לצמיתות. דרישה זו נעדרת מן העבירה של קבלת דבר במרמה.

שלישית, אופי ההתנהגות שבה עוסקות העבירות הללו אינו דומה. מעשה מרמה הוא טענת עובדה, בדיעה או באמונה שהיא אינה אמת. עבירות הגניבה מתבססות על יסודות התנהגותיים אחרים: גניבה בשליחת יד נסבה על מעשה "שליחת היד", אשר עניינו בהתנהגות הנאשם ביחס לפקדון שהופקד בידיו. גם הגניבה ב"תחבולה" אינה חופפת למעשה "מרמה", שכן היא אינה מצמצמת לטענות עובדה, אלא עשויה לכלול מגוון התנהגויות רחב יותר (ראו ענין גולדין, בעמ' 30, בהתייחס בין השאר לע"פ 460/79 חבושה נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(1) 323 (1979)).

60. בצד ההבדלים הספציפיים ביסודות העבירות ה"קרובות", קיים שוני בסיסי בין עבירות הגניבה לבין עבירת קבלת דבר במרמה מבחינת הערכים המוגנים הטמונים ביסודן.

הערך החברתי המוגן בעבירת הגניבה מתמקד בהגנה על האינטרס הרכושי של בעל הזכות בנכס. בעבירות גניבה בשליחת יד וגניבה ביד מורשה מצטרף לאינטרס הרכושי גם ערך ההגנה על יחסי האמון המיוחדים בין מפקיד הנכס לבין מקבלו, הנדרש לקיים תנאים מסוימים ביחס לפקדון שניתן בידו. וכך, בעבירות אלה "מצטרפים זה אל זה שני אינטרסים מוגנים העומדים במדרגה אחת, והם - ההגנה על הרכוש וההגנה על יחסי האמון" (ביין, בעמ' 347).

שונה הדבר בעבירת המרמה. האינטרס המוגן בעבירה זו הוא ההגנה על "חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה" (ענין ברזל, בעמ' 564; ענין רויטמן, פסקה 10 לפסק דיני)."

...

בשיטתנו המשפטית טרם הוגשמה האחדה כזו. עם זאת, אין מקום והצדקה להנחה כי עבירות שלילת הרכוש למיניהן עומדות בהכרח כל אחת לעצמה, בלא היתכנות של חפיפה מסוימת ביניהן. במסגרת המשפט הפלילי במקומנו, עשוי להיות שמערכת נתונים אחת תקינים את יסודותיהן של שתי עבירות או יותר (ע"פ 51/76 ראובן נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(3) 14 (1976); בג"ץ 4445/02 מור נ' ראש-עיריית הרצליה, פ"ד נו(6) 900 (2002); ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין כרך ג 344 350 (1992) (להלן: פלר)). ואמנם, הפסיקה הצביעה על תחומי חפיפה בין עבירת הגניבה בשליחת יד לבין העבירות גניבה בתחבולה וקבלת דבר במרמה (ענין גולדין, בעמ' 30; ענין רויטמן, פסקאות 10 ו-11 לפסק דיני; ביי, בעמ' 349).

ראוי להעיר בהקשר זה, כי גם דיני העונשין במקומנו היו יוצאים נשכרים מקיום רפורמה חקיקתית שתאחד ותפשט את מכלול ההסדרים הנוגעים לעבירות העוסקות בשלילת רכוש הזולת (ענין אופנהיים, בעמ' 335 336).

...

לאבחנה זו אין גם אחיזה של ממש בהוראותיו של חוק העונשין.

65. לסיכום הדברים עד הנה, ניתן לומר:

קווי האבחנה בין עבירות הגניבה לעבירת קבלת דבר במרמה מתמצים בראש וראשונה בשוני בין הערכים המוגנים המונחים בבסיסן; ושנית, בשוני בין היסודות הספציפיים הנדרשים לצורך הוכחתן. האבחנה בין שלילת החזקה לבין שלילת הבעלות מקרבן העבירה איננה אבן בוחן לשוני בין עבירות הגניבה לעבירות המרמה. תתכן חפיפה מסוימת בתחולתן של העבירות הקרובות השונות על מערכת עובדות נתונה" (ע' 561-562).

35. העבירות לעיל אשר יוחסו לנאשמים באישומים ראשון עד השישי, יוחסו להם ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, הקובע, כי:

29. (א) מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר.

(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה

מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

36. ביחס לביצוע בצוותא, חזרה כב' השופטת ברק ארז על ההלכות בעניין זה בע"פ 4190/13 הנ"ל:

"בית משפט זה כבר קבע כי במסגרת הביצוע בצוותא תיתכן "חלוקת עבודה" בין העבריינים כך שחלקו של אחד בביצוע העבירות גדול מן האחר (ראו למשל: ע"פ 1639/98 דהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 501, 518-520 (2001); ע"פ 3390/98 רוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(5) 871, 877-878 (1999)). המערער הדגיש כי לא נכח בחלק מן הפגישות שקיים שובל עם המתלוננים בפרשה עובר להעברת הכספים על-ידם, וביקש להתבסס על עובדה זו. אולם, כבר נקבע כי הימצאותו של המבצע במקום העבירה אינה תנאי הכרחי לביצוע בצוותא (ראו למשל: דנ"פ 1294/96 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 1, 29-32 (1998); רבין וואקי, בעמ' 646-647). עקרונות אלה הותוו אף כאשר עמד נגד עיניו של בית המשפט ביצוען של עבירות הכרוכות בפעילות פיזית, ודומה שמקל וחומר הם יפים גם ביחס לביצוען של עבירות כלכליות(ע' 33)".

37. בנוסף, הואשמו הנאשמים באישומים **הראשון עד החמישי** בעבירות של קשירת קשר. סעיף 499 לחוק העונשין קובע, כי:

"קשר לפשע או לעוון [א/34, 35]

499. (א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דינו -

אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר;..."

38. בע"פ 11068/08 **מדינת ישראל נ' אמיר סנקר** (פורסם ב"נבו"), סקר כב' השופט עמית את ההלכות המתייחסות לעבירת הקשר בצינו, כי:

"הרציונל שבבסיס עבירת הקשר הוא שהתקשרות של שני אנשים ויותר לביצוע משותף של עבירה מגבירה את הסיכון לביצוע העבירה העיקרית מושא הקשר. זאת, אם בשל המחויבות ההדדית של הקושרים ואם בשל ההקלה על הביצוע עקב ההתקשרות, וגם נוכח הסיכון הנובע מההתקשרויות עברייניות כשלעצמן (ע"פ 10946/03 עיסא נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 23.6.2005), פסקה 2 לחוות דעתו של הנשיא ברק; ע"פ 461/92 זכאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 580 (1993) (להלן: זכאי)).

היסוד העובדתי בעבירת הקשר הוא ב"כריתת הברית", בהסכמה בין שני אנשים או יותר לעשות מעשה פשע. היסוד הנפשי של העבירה הוא ההסכמה לפעול עם הצד האחר לקשר למען המטרה הפסולה והרצון שמטרתו הפסולה של הקשר תוגשם (בשן, בעמ' 151; ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 85, 114 (1981)). מכאן, שעבירת קשירת הקשר משתכללת מרגע ההסכמה בין הצדדים לפעול למען אותה מטרה בלתי כשרה, למרות שדבר אינו נעשה עדיין על מנת לקדם מטרה זו (פלר, עמ' 240-241; ע"פ 129/54 גולדשטיין נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד י(1) 505, 515 (1956)).

לצורך עבירת הקשר, די להוכיח רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוג מסוים, לאו דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר (ע"פ 330/85 דור נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 29, 33-34 (1986); יעקב קדמי על הדין בפלילים - חוק העונשין חלק ראשון 279 (2004)).

עוד ליסוד העובדתי של העבירה, נזכיר כי הקשר הפלילי כמוהו כחווה אזורי. עם זאת, אין צורך להוכיח הסכמה במובן החוזי של המילה, אף לא הסכמה לעניין פרטי הביצוע, שהרי:

"... אין זה מנוהגם של קושרים לדקדק בפרטים כעורכי-הדין המנסחים חוזים ללקוחותיהם ... אכן, אין אנו מדברים בהסכם מפורט ומדוקדק, אלא בהסכמה עקרונית על הליכה-יחדיו לרע" (זכאי, עמ' 588-589).

כמו בדין החוזים האזורי, גם בקשר הפלילי לא די בשלב המשא ומתן לצורך השתכללות החווה, אלא יש צורך בהסכמה ממשית לביצוע, אך כמו בדין האזורי, ההסכמה ושכלול הקשר הפלילי יכולים לבוא לידי ביטוי גם בדרך של התנהגות הצדדים (ע"פ 269/58 עמורי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יג(1) 276, 278 (1959); גבריאלי הלוי תורת דיני העונשין כרך ב 586-587 (2009) (להלן: גבריאלי הלוי)). עם זאת, מידת המסוימות הדרושה לצורך השתכללות הקשר הפלילי אינה זהה לזו הדרושה בחווה אזורי (ע"פ 3338/99 פקוביץ נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.12.2000) (ע' 13-14)).

אישום ראשון-פנחס באקשט

39. במסגרת אישום זה, הואשמו הנאשמים בעבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיפים 393 ו-29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 415 סיפא ו-29 לחוק, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 418 סיפא ו-29 לחוק וקשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק.

40. על פי עובדות האישום הראשון, המתלונן באישום זה- מר פנחס באקשט (עד תביעה מספר 4) הוא אחיה למחצה של הנאשמת. בהמשך למתואר בחלק הכללי של כתב האישום שהובא בפרק העובדות לעיל של

הכרעת הדין, במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש יולי 2007, או בסמוך לכך, הציגו הנאשמים למר באקשט מצגי שווא שונים ולפיהם הם עוסקים בסחר בכלי נגינה עתיקים וכי במידה וישלם להם ₪ 100,000 הם ירכשו בכסף כינור עתיק להשקעה ולאחר שנה ישלמו לו ריבית 25 אחוזים ואת קרן ההשקעה. כל זאת, על אף שהנאשמים לא התכוונו להשקיע את הכסף בכינור עתיק ולא התכוונו לשלם למר באקשט את כספו ואת הריבית המובטחת.

41. בהמשך, ביום 25/7/2007 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן מר באקשט לנאשמים סכום של ₪ 100,000 על מנת שישקיעו את הכסף בכינור עתיק, והנאשמים מסרו לבאקשט המחאה דחוייה לתאריך 25/7/2008 על סך ₪ 125,000 אף שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף כדי לפרוע את המחאת הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.

42. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש ספטמבר 2008, או בסמוך לכך, הציגו הנאשמים לבאקשט להשקיע בכינור עתיק נוסף, תוך שהם טוענים בפניו בכזב כי ישקיעו את הכסף בכינור עתיק וישלמו לבאקשט בחלוף ארבעה חודשים 10% ריבית ואת קרן ההשקעה, אף שהנאשמים לא התכוונו להשקיע את הכסף בכינור עתיק ולא התכוונו לשלם לבאקשט את כספו ואת הריבית המובטחת.

43. בהמשך למתואר, בתאריך 17/9/2008, או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן באקשט סך של ₪ 110,000 על מנת שישקיעו את הכסף בכינור עתיק, והנאשמים מסרו לבאקשט המחאה דחוייה לתאריך 15/1/2009 על סך ₪ 121,000 (להלן: "המחאת הביטחון"), אף שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף לפרוע את המחאת הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.

44. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש נובמבר 2008, טענו הנאשמים בכזב בפני באקשט כי הם זקוקים להלוואה בסך ₪ 130,000 לתקופה של חודש לצורך רכישת דירה ברחוב איינשטיין בחיפה והבטיחו לו בכזב כי ישלמו לו בחלוף חודש 2% ריבית ואת קרן ההלוואה. זאת- אף שהנאשמים לא התכוונו להשתמש בכסף לרכישת הדירה ולא התכוונו לשלם לבאקשט את כספו ואת הריבית המובטחת.

45. בהמשך לאמור, בתאריך 31/11/2008 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן באקשט לנאשמים סכום של ₪ 130,000 כהלוואה לצורך רכישת הדירה והנאשמים מסרו לבאקשט המחאה דחוייה לתאריך 20/12/2008 על סך ₪ 132,600 (להלן: "המחאת הביטחון"), אך שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף לפרוע את המחאת הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.

46. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש מאי 2009 או בסמוך לכך, טענו הנאשמים בכזב בפני באקשט שהם זקוקים ל-45,000 ₪ נוספים לצורך מימון רכישתם של כינורות נוספים, תוך שהם מבטיחים לבאקשט בכזב כי יחזירו לו את קרן ההשקעה ואת הרווח שיפיקו ממנה. זאת- אף שהנאשמים לא התכוונו להשתמש בכסף למימון רכישת כינורות, ולא התכוונו לשלם לבאקשט את כספו ואת הרווח המובטח.

47. בהמשך לאמור, בתאריך 19/5/2009 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן באקשט לנאשמים 45,000 ₪ כהשקעה לצורך מימון רכישתם של כינורות נוספים. הנאשמים שלשלו לכיסם את הכסף ועשו בו כבשלהם.
48. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש אוגוסט 2009 או בסמוך לכך, טענו הנאשמים בכזב בפני באקשט כי הם זקוקים ל-200,000 ₪ לצורך השלמת רכישת דירה ברחוב הפלמ"ח בחיפה, הואיל ובאפשרותם למכור את הדירה, לאחר השלמת הקנייה, ברווח של 400,000 ₪. הנאשמים הבטיחו לבאקשט בכזב כי ישלמו לו בחלופי חודשיים וחצי 44 אחוזים ריבית ואת קרן ההלוואה (ובסך הכל 288,000 ₪), אך שהנאשמים לא התכוונו להשתמש בכסף לרכישת הדירה, לא הייתה להם אפשרות למכור את הדירה ברווח ניכר והם לא התכוונו לשלם לבאקשט את כספו ואת הריבית המובטחת.
49. בהמשך לכך, ובהאמינו לנאשמים, נתן באקשט לנאשמים ביום 18/8/2009 או בסמוך לכך, סכום של 200,000 ₪ כהלוואה לצורך רכישת הדירה. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.
50. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש אוקטובר 2009 או בסמוך לכך, לאחר שלנאשמים נודע כי באקשט מעוניין להמיר עשרות אלפי דולרים לשקלים לצורך רכישת דירה, טענו הנאשמים בכזב בפני באקשט כי באפשרותם להמיר את הדולרים עבורו ביחס המרה טוב והציעו לו למסור להם 175,000 דולר במזומן, תוך שהם מבטיחים לו בכזב כי ימסרו לו 650,000 ₪ בתוך זמן קצר.
51. בהמשך, בתאריך 13/10/2009 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן באקשט לנאשמים סכום של 175,000 דולר במזומן לצורך המרתם לשקלים והנאשמים מסרו לבאקשט המחאה דחוייה על סך 650,000 ₪ (להלן: "המחאה הביטחון"), למרות שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף על מנת לפרוע את המחאה הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.
52. כשבנובמבר 2009 החל באקשט לדרוש מהנאשמים להשיב את כספו ואת הריביות המובטחות, הנאשמים משכו אותו בתירוצים כאלה ואחרים, ובהמשך, טענו הנאשמים בפניו בכזב כי הכסף צפוי להגיע בקרוב מחברת ביטוח באנגליה. בהמשך, וכדי להפיס את דעתו של באקשט, זייפו הנאשמים בחודש נובמבר 2009 או בסמוך לכך, מסמך הנחזה להיות פלט עובר ושב של חשבון הבנק של הנאשמים בבנק הפועלים, בכך שרשמו במסמך כי לזכותם של הנאשמים כמיליון ש"ח, כביכול, בחשבון הבנק, אף שהדבר לא נכון, בכוונה לרמות, ללא סמכות בדין ובאופן הנחזה כאלו נעשה השינוי בסמכות כדן. הנאשמים הציגו בפני באקשט את המסמך המזויף, בכוונה להונותו ולגרום לו שלא לנקוט בהליכים משפטיים כדי לקבל את כספו בחזרה.
53. בשנת 2010, או בסמוך לכך, ולאחר שבאקשט דרש לקבל את כספו בחזרה בצירוף הריביות המובטחות, החזירו הנאשמים לבאקשט סכום של 110,000 ₪ בלבד.
54. בסה"כ גנבו הנאשמים ממר באקשט, על פי הנטען בעובדות אישום זה, סכומים של 686,000 ₪ ו-175,000 ₪.

דולר.

55. כל חקירותיו של עד זה במשטרה התקבלו בהסכמה כעדות ראשית, כבשאר האישומים.
56. בטרם אכנס לראיות הנוגעות לגופו של כל אישום ואישום, אציין, כי הנאשמת העידה באריכות (בעדותה מיום 28/12/2016) אודות הקריירה המוזיקלית שלה והיכרותה עם הנאשם על רקע מוזיקלי תחילה, בטרם הפכו לבני זוג.
57. ביחד לעיסוקם של הנאשמים, העידה הנאשמת, כי חשבה שלאחר שהנאשם סיים את ג'וליאד בארצות הברית, ועבד מספר שנים בתזמורת חיפה, כמוביל ומנצח ועזב את התזמורת, הוא מבוזבז ויש לו פוטנציאל לעשות הרבה יותר.
58. הנאשמת העידה, כי הייתה צריכה להאמין במישהו או ברעיון על מנת שתהיה לה אנרגיה לארגן פרוייקט והיא סברה כי הנאשם יכול להוביל פרוייקט מבחינה אמנותית-להיות מנצח ונגן והיא תוכל לעזור, לנגן ולחפש קונצרטים ותקציבים לתזמורת.
59. הנאשמת העידה, כי הנאשם והיא השתתפו בפסטיבלים ובקונצרטים רבים בארץ ובעולם, כפי שאף עולה ממוצגי ההגנה.
60. הנאשמת העידה ביחס לחלוקת התפקידים בינה לבין הנאשם, כשלבדידה, היא הייתה אחראית לחפש קונצרטים, לנהל תשלומים לנגנים, לחפש תקציבים ולניהול האדמיניסטרטיבי, כשבמקביל, גם ניגנה והתעורר רצון להרחיב את הפעילות של הנאשם לא רק בארץ אלא גם בחו"ל. היה צריך, לדבריה, לדחוף את הקריירה של הנאשם היות וכיום מוזיקאים מתחילים קריירה בגיל מאוד צעיר. הנאשמת ציינה כי הדברים רלוונטיים לשנים 1996-1997. הנאשמת שבה וציינה כי היא הייתה אחראית על האדמיניסטרציה ואילו הנאשם היה אחראי על החלק האמנותי.
61. הנאשמת העידה, כי היה רעיון לעשות כיתת אמן בינלאומית ולהזמין פרופסור מוביל ולקיים קונצרטים וכך אכן נעשה במשך מספר שנים בנס עמים, כשמבחינה כלכלית, כל סטודנט שילם סכום מסוים הנע בין 500-600 יורו. היה ברור תחילה שהדבר לא היה כלכלי, אך כדי לא להיות בהפסד, נקבע סכום שיכול היה לממן את הפרופסור וכך היו נוצרים קשרים עם הנאשם שיהיה מוזמן בחזרה. לטענת הנאשמת מדובר בפרקטיקה מקובלת וברגע שרואים שמישהו טוב, הוא מוזמן בחזרה.
62. בהמשך, הדבר החל לצבור תאוצה והנאשמים חשבו להוסיף שבוע נוסף של תחרות בינלאומית לכינור ולהתחיל לנסות לארגן זאת בחו"ל.

63. הנאשמת ציינה, כי הנאשם אהב עוד לפני שהשניים הכירו, לנסוע לפריס וללונדון ולראות מכירות של קשתות ושל כינורות ומכיוון שפעם הם לא היו יקרים, הנאשם קנה לעצמו קשתות, החל להתעניין ובחן הבדלים בין כינורות וקשתות. לכן, חשבו הנאשמים תחילה, מכיוון שלא היה כסף לפרסים, שהנאשם יתרום חלק מהקשתות שהיו לו כפרסים - ראשון שני ושלישי.

64. בהמשך, העידה נאשמת, הבינו שלא ניתן לתת כל הזמן קשתות. בהתחלה חילקו קשתות ששוויין בין 1000-2000 דולר-שהוא המינימום המקובל לפרסים בתחרות בינלאומית לכינורות. לאחר מכן, הבינו שעדיף לממש את הכלים או את הקשתות או לקנות כלים ולממש אותם ולתת פרסים כספיים. כך, לדברי הנאשמת, החלו לקנות כינורות, הנאשם המשיך להתעניין בכינורות, היא עצמה גם נכנסה לתחום והחלו לבדוק מכירות פומביות. בשנת 2002 הנאשם התגרש, קיבל את חלקו בגין מחצית מהבית, פתח בטחונות והיה הון בסיסי שאפשר רכישה לא ביוקר, לסמוך על האינטואיציה של הנאשמים, ללכת למומחים, לקבל מסמכים ולנסות למכור אותם.

65. הנאשמת העידה ביחס לרכישת הכינורות, כי :

"את יכולה לקנות כינור בסכום לא גדול, ואפשר ללכת למומחה, יש כמה מומחים חשובים, ולקבל מסמך שהוא מזהה שהכינור שווה יותר לאחר שהוא מזהה שם, ונותן הערכת שווי לכינור, ואז לאחר מסמך כזה, הסכום עולה, יש כינורות שלא צריכים מסמך כי זה ברור שהם יקרים, אך יש כאלה שעדיף לבדוק כי יש אפשרות אחר כך לממש אותם כי השווי שלהם עולה.

זה לא משהו חריג, כולם עושים את זה. זה כמו לקחת שמאות לבית. כולם עושים זאת בתחום כלי מיתר, אפילו אנשים שלא רוצים למכור כינור, אלא קונים אותו בשבילם, ורוצים להעריך את זה גם לביטוח וגם לדעת את שווי הנכס שיש להם בידיים (דיון מיום 28/12/2016, ע' 122-123).

66. הנאשמת העידה, כי במהלך השנים, הפסטיבלים היו פלטפורמה טובה לממש כלים ולמכור אותם. בתחילת שנות ה-2000 היה שיא במזרח הרחוק לרכישת כינורות ברמה גבוהה מאוד (דיון מיום 28/12/2016 ע' 123 ש' 9-10).

67. הנאשמת העידה ביחס לסיבות בגין נקלעו הנאשמים לקשיים כלכליים ולכשל עסקי. לדבריה:

"היו כמה נתונים - קודם כל כבר בשנת 2008 אולי תחילת 2009 המכירות של כינורות קצת ירדו, כי היה עוצר פיננסי בכל העולם. וגם בסוף 2009 אנו היינו מוגבלים ליציאה מן הארץ ולא יכולנו לתפקד גם מבחינת פרויקטים מוזיקליים או מכירת כינורות. וגם נדמה לי בספטמבר 2009 קרה לנו מה שקרה עם הכינור המאוד יקר, לא קיבלנו ביטוח, תכננו על המכירה הזו, כל הדברים האלה גרמו לכשל פיננסי".

הנאשמת הוסיפה, כי עד לתחילת שנת 2009 החזיקו מעמד וכל הזמן הייתה פעילות, על אף שהוטח בפניה, כי בהודעתה-ת/11 (שורה 108) לא מסרה שהעובדה שהכינור נדרס היה גורם משמעותי בקריסה הכלכלית, אלא

כל שמסרה היה ששוק המוסיקה קרס והיה מאוד קשה למצוא עבודה וקונצרטים".

לדבריה, לא ציינה זאת היות ולא הייתה בפוקוס בתהליך החקירות והמעצר (דיון מיום 30/4/2017 ע' 158).

68. טענת הנאשמים, לפיה כינור מסוג מיכאלאנג'לו ברגונצי נדרס עלתה לאורך כל ניהול המשפט המשפט כאחת הסיבות לכך שהנאשמים נקלעו לקשיים כלכליים, היות וציפו להרוויח סכומים גבוהים כתוצאה ממכירתו. כך, לאחר דריסתו, ציפו לקבל עבורו מחברת הביטוח "לארק" את שווי הביטוח-כחצי מיליון דולר.

69. לעניין שווי הכינורות בהם סחרו הנאשמים אציין, כי לא הובא בפני קונה כלשהו שיעיד, כי אכן הנאשמים מכרו לו כינור עתיק יקר ערך וכי הוא אכן הרוויח מעסקה זו. בנוסף, לא הובא עד שיסביר מהי הפרוצדורה הביטוחית לגביה נקבע בסופו של דבר שווי הביטוח.

70. עד התביעה מספר 5-עו"ד אמיר בירמן (המוצגים הרלוונטיים לגביו הם ת/142, ת/149, ת/150, ת/151 ות/152. העיד בתאריכים 17/2/2015 ו-22/2/2015) העיד בעיקר על אמרות של הנאשמים שנמסרו והעד רשם אותן בעיקר במוצג ת/151. לדברי העד, הוא ייצג בשלב הראשון את משפחת אדמוני, יוסי דר, שגיא פברי ועוד שניים או שלושה שאת שמותיהם הוא אינו זוכר. בשלב השני מונה העד לדבריו בתיק פשיטת הרגל של הנאשמים, לתפקיד מנהל מיוחד ומרגע זה הוא היה בעל תפקיד ולא מייצג. העד העיד, כי שימש בתפקידו מספר חודשים בלבד היות ועמדת הכנ"ר הייתה שהאינטרס שלו נוטה לטובת הנושים.

71. עו"ד בירמן העיד, כי:

"אני לא רואה איך אנשים שבאים ומספרים גם לי שהם מומחים בכינורות עתיקים, קונים כינור ב-5,000 דולר וחושבים שהוא שווה 100,000 דולר או 200,000 דולר ומאמינים לזה, זה לא הגיוני. ביקשתי מהם כמה פעמים בכל הפגישות שהיו אצלי בתקופה של חצי שנה ויותר, להביא לי מידע, מסמכים, שמות של אנשים שמהם קנו כינור בסכום שיכול להצדיק שוויים של מאות אלפים, הדבר היחיד שהצלחתי לקבל בתקופה שלי זה חשבוניות של 1,000 דולר ו-שיכולים לעשות הגיון בשווי של הכינורות שהצגתם לנושים שנפגעו, לפחות תתנו לי כתובת ושם שנוכל לברר אם היו עסקאות אמיתיות בסכומים גדולים שמהם ניתן ללמוד שיש התאמה פחות או יותר בין מה שקניתם לבין מה שהצגתם, לא יתכן שקניתם כינור ב-5,000 דולר והאמנתם שהוא שווה 200,000 יורו.

ש. בלה קנטי במהלך פגישה איתך ב-27/9/10 סיפרה לך שהיא קנתה כינור של ברגונצי ב-10,000 דולר. באותו מסמך שהצגתי לך מחברת לארקס בלה קנטי ביטחה מכיסה את הכינור בסכום של 400,000 דולר.

ת. מה זה אומר לי. שהיא היתה צריכה להראות לאנשים שהשקיעו בשווי 400,000 דולר שהיא אכן מבוטח ב-400,000 דולר. אני לא יודע מה זה כינור שלה, אני לא זוכר שהיא הצליחה להראות לי כינור אחד שהוא שלה(דיון מיום 22/2/2015 ע' 32-33).

72. גם לשאלת הסניגור, האם העד אינו מסכים שאם מישהו קונה כינור ב-10,000 דולר לעצמו, מתקן אותו ב-40,000 ₪ ומבטח אותו ב-400,000 דולר-הדבר מצביע על כך שהכינור שווה משהו, השיב העד כי:
- "אני לא יודע להעריך את הכינורות האלה, ואני לא יודע מה המטרות ששילמו או לא שילמו על התיקון יתכן שגם הכינור היה שווה 20,000 דולר אך לא מבין איך הגיעה ל-200,000 דולר, במיוחד לאחר שמכהולד נעצר.
- ש. כי גם הם האמינו למכהולד.
- ת. יכול להיות (דיון מיום 22/2/2015 ע' 33)".
73. במענה לב"כ הנאשם הוסיף העד, כי התברר שעלותו של כינור שהצליחו למצוא במסגרת הליך כינוס הנכסים בשוויץ עולה הרבה פחות ממה שחשבו בהתחלה והמסמכים המדויקים נמצאים אצל כונס הנכסים הנוכחי אשר החליף את העד-עו"ד ליאור מזור (דיון מיום 22/2/2015 ע' 36).
74. הנאשמת העידה, כי הכינור שנדרס היה מסוג מיכלאנג'לו ברגונצי, אולם אינה זוכרת מתי היא קנתה אותו, יש לה נייר מהמכירה "באיזה מקום", היא אינה זוכרת במדויק בכמה כסף הנאשמים רכשו אותו, אך לא הרבה, כאלפי פאונד, וניתנה לו הערכה של כחצי מיליון דולר בפברואר 2008. לטענתה, חברת הביטוח הסכימה לבטח את הכינור גם על פי תמונות שנשלחו (דיון מתאריך 30/4/2017 ע' 164-165).
75. ביחס לשווי הכינור העידה בנוסף, עוד לפני המועד הנ"ל, כי:
- "הכינור היה שווה 500,000 דולר. אנו לא קנינו אותו בסכום הזה, אלא בהרבה פחות, אנו קנינו אותו בלא יותר מ-10,000 דולר ואני לא בטוחה בכך. לא זוכרת איפה קנינו את זה. זה היה באחד מבתי המכירות הפומביות, אין לנו את כל הקבלות כי לקחו אותם מאיתנו. שקנינו את הכינור הוא היה במצב גרוע, כמעט הרוס, עשינו שיפוץ מאוד גדול אצל מיכאל ליפשיץ ואף אחד לא זיהה בגלל מצבו שזה כינור יוקרתי, ולכן קנינו אותו בסכום הרבה יותר קטן משווי (דיון מיום 28/12/2016 ע' 128)".
75. לטענת הנאשמת יתכן שפריט 4 בעמוד 2 למוצג נ/17 הוא רכישת כינור הברגונצי הנ"ל (דיון מיום 28/12/2016 ע' 128 ש' 25).
77. ביחס למוצג נ/16 העידה הנאשמת, כי הכינור היה בקזחסטן בדרכו לקונה והתרסק. הכינור היה ברשותו של האדם שתיווך בעסקת המכירה-עד ההגנה מר גנדי אניקושין שהיה מקבל אחוזים מהמכירה, ושימש במקביל מנהל התזמורת האקדמיה בבירת קזחסטן, וכיום הוא מנהל תזמורת האופרה. לדברי הנאשמת, כבר היה קונה לכינור ודובר על העברת כספים. גם הנאשם העיד, כי המתווך אמור היה לקבל סכום של 100,000 דולר עבור תפקידו (דיון מיום 16/7/2018, ע' 6-7).

78. עד ההגנה גנדי אניקושין (העיד ביום 17/2/2019) העיד, בניגוד לדברי הנאשם לעיל, העיד העד, כי לא קיבל או צפוי היה לקבל דמי תיווך בגין חלקו בעסקה (דיון מיום 17/2/2019 ע' 9 ש' 1-2).

79. העד העיד, כי:

"אני אישית לא מכיר את מיכלאנג'לו ברגונצי אבל לגבי הכלי הזה, פיסית ראיתי את הכלי הזה. היה לי קונה פוטנציאלי" (דיון מיום 17/2/2019 ע' 4 ש' 31-32).

בנוסף העיד, כי:

"שמעתי את הכלי הזה בנגינתו, ניגנתי בו. אני יכול להגיד שזה כלי על רמה לפי השמע שלו, אבל באופן של חוות דעת של מומחה אני לא יכול להגיד אם זה היה באמת ברגונצי" (דיון מיום 17/2/2019 ע' 5 ש' 16-18).

לדברי העד, ידע כי מדובר בכינור ברגונצי היות והנאשמת אמרה לו והייתה תעודה שהגיעה ביחד עם הכינור (ע' 5 ש' 7).

80. העד השיב באופן כללי ובניגוד לגרסת הנאשמת, כי "מתווכים" הסכימו לשלם חצי מיליון דור עבור הכינור, אך היה צורך בפגישה נוספת לשם קביעת כל פרטי העסקה (דיון מיום 17/2/2019 ע' 11). העד למעשה לא העיד על עסקת המכירה על פרטיה, או על זהות האדם שהתעניין בכינור או על מתווכים נוספים עמם היה בקשר.

בנוסף, העד סתר עצמו והעיד, כי לא קיבל תמורה כלשהי תמורת התיווך.

סירובו של העד למסור את שמו של הקונה הפוטנציאלי מדברת בעד עצמה:

"אוקיי, fair enough. עכשיו אתה מציין שהיה לך קונה פוטנציאלי שאתה לא יכול לנקוב בשמו.

ת: כן, לצערי הבן אדם הזה הוא לא מוסיקאי.

ש: אוקיי."

ת: הכלי הזה הוא רצה אותו בתור השקעה. בתור השקעה. אז הוא באופן גורף אמר לי שאסור לי לגלות את שמו.

ש: אסר לגלות את שמו. אוקיי. עכשיו מה בדיוק קרה עם,

כב' הש' קנטור: לא הבנתי, אסר לגלות את שמו?

מתורגמן: כן" (דיון מיום 17/2/2019 ע' 5 ש' 19-27).

81. לדברי הנאשמת: "הכינור התרסק, אני חושבת שאנו לא היינו בארץ, הוא התקשר אלינו וביקשתי ממנו לצלם את הכינור והחלקים, שני אנשים הוכיחו שזה אותו כינור, קודם כל נסענו למכהולד והראינו לו את החלקים, וב/נ 16 הוא כותב שזה אותו כינור, והשני שכתב חוות דעת הוא מיכאל ליבשיץ, כי הוא עשה שיפוץ של הכינור, עוד לפני שנתנו אותו. הביטוח לא נתן לנו כסף על הכינור" (דיון מיום 28/12/2016 ע' 128 ש' 5-1).

82. **עד תביעה מספר 3 מר מיכאל ליבשיץ** (הודעתו במשטרה-מוצג ת/230 הוגשה במקום עדות ראשי וב"כ המאשימה הפנה לת/152-מסמכים אליהם התייחס העד בהודעתו. העיד בתאריך 17/2/2015) העיד, כי הכיר את הנאשמת כנגנית כינור וכמי שעוסקת במכירת כינורות. הוא עצמו הרוויח לדבריו דמי תיווך ותמיד כשהלווה לה כספים הנאשמת החזירה אותם. העד ציין כי במקצועו הוא מתקן ובונה כינורות והעיד כי שמע סיפור על כך שהנאשמים רכשו כינור יקר שהיה מבוטח, היה ברשותו של אדם שהיה אמור למכור אותו בחו"ל, ואותו אדם נפגע ע"י רכב ובאותה הזדמנות נשבר הכינור. לדבריו, הכינור לא נשבר אצלו, אך הוא ראה אותו שבור, חברת הביטוח ערכה חקירה לפני התיקון ואחרי התיקון ולקחה מסמכים הקשורים בכינור שהיה לפי מסמכים של מכהולד, כינור מיכלאנג'לו ברגונצי מכרמונה מ-1780. לפי הערכתו של מכהולד דובר בכינור יקר ערך. העד העיד, כי הוא תיקן את הכינור והתיקון עלה 40,000 ₪ כולל מע"מ. מדובר לדברי העד בכינור איטלקי, ישן ויקר, אך הוא לא יודע עד כמה הוא יקר.

83. לטענת הנאשמת, הביטוח לא העביר לנאשמים את הכספים ולמרות שהנאשמים פנו למשרד עורכי דין, הטיפול היה כרוך בתשלום הרבה כסף שהנאשמים לא יכלו לשלם וגם בנסיעה ללונדון (דיון מיום 28/12/2016 ע' 128 ש' 9-6).

84. לשאלת ב"כ המאשימה כיצד היא ידעה שמדובר במיכלאנג'לו השיבה הנאשמת כי היה מדובר בניחוש וכדבריה: "זה היה ניחוש, היה לו מסמך ישן, אבל מכיוון שלמסמכים יש התיישנות היה מסמך די טוב של המומחה הגרמני וזה היה קרלו ברגונצי. הוא היה במצב לא טוב, ובגלל זה הוא עלה זול. וזה היה ניחוש, אבל נראה מאוד יפה, עשינו הערכה ועשינו שיפוצים אצל מיכאל ליבשיץ, ואחרי השיפוצים עשינו, עוד פעם הערכה שמדובר באותו כינור, ואז הוא היה מבוטח" (דיון מיום 20/4/2017 ע' 164 ש' 32-30, ע' 165 ש' 2-1).

85. גם אם אכן היה מדובר בכינור יקר ערך, לא הובאה ראיה אובייקטיבית או חוות דעת מומחה בדבר שוויו המדויק ואין באפשרותי לכאורה לקבל את גרסת הנאשמים שחזרה והועלתה לפיה בשל דריסת הכינור קרסו עסקיהם והם נקלעו לקשיים כלכליים שהביאו לחורבנם.

86. **עד תביעה מספר 18 - רס"ב שמואל הלבניץ**, אשר שימש חוקר בתיק העיד על פתיחת החקירה נגד הנאשמים (העד התייחס בעבודתו למוצגים ת/1, ת/12, ת/13, ת/16 עד ת/19, ת/25, ת/27 עד ת/29, ת/53, ת/59, ת/62, ת/92 עד ת/105, ת/136, ת/138, ת/139, ת/141, ת/155, ת/186, ת/187, ת/192 עד ת/194, ת/200, ת/202, ת/204 עד ת/211, ת/221 עד ת/223, ת/226 ות/228. העד העיד ביום

31/1/2016). לדבריו, מפלג הונאות החליט, בגלל הזמן הרב יחסית שעבר מביצוע העבירות, לא לחקור הכל ולהתמקד בעיקר. כאשר הדברים הוכחו או הגיעו לבשלות ראייתית, הפכה החקירה הסמויה לגלויה. החקירה התמקדה בחלק מהאירועים גם בשל חוסר זמן ועומס ביחידה החוקרת.

87. לדברי העד, החקירה הכלכלית שערך התייחסה גם למועד החקירה וגם למועד נטילת ההלוואה היות ובמהלך החקירה עלו גם חשדות לביצוע עבירות על חוק איסור הלבנת הון וחיפשו רכוש שניתן יהיה לחלוט.

88. העד אישר, כי בדק כמיטב יכולתו לגבי כל תלונה ותלונה וכל ההלוואה, את מצבם של הנאשמים נכון לאותו מועד.

89. לדברי העד, נפתחו לנאשמים 7 תיקים, אולם היו מקרים נוספים בשולי הדברים שגביהם לא נפתחו תיקי מרמה.

90. העד אישר, כי לפי סיווגו לצורך החקירה, התייחס לכל אחד מהמתלוננים כאל משקיע ולא כאל מלווה.

91. העד העיד, כי כל הנתונים שנתגלו בחקירה ועניינים-אירועים מחוץ לגבולות ישראל ובעיקר נתונים כלכליים הועברו לעו"ד מזור שהיה נאמן הכונס היות והסברה הייתה שאין הצדקה שהמשטרה תשקיע זמן ומשאבים באיתור נכסים בחו"ל, שהרי ממילא היה נאמן שזה תפקידו והוא מקבל על זה שכר.

92. ב"כ הנאשמת חקר את העד ביחס לזכות ההיוועצות במהלך חקירה שאינה החקירה הראשונה. העד העיד לעניין זה, כי חובתו לאפשר היוועצות של חשוד שעומד להיעצר טרם חקירתו הראשונה, ולכן בחקירתה הרביעית לא עשה כן היות וזכות ההיוועצות הייתה פוגעת בחקירה. בנוסף, העיד העד, כי הנאשמת שמרה על זכות השתיקה, כך שלא ניתן לטעון שהופרו זכויותיה.

93. לעניין זה אציין, כי הנאשמים לא העלו טענת זוטא עם פתיחת משפטם.

94. העד העיד כאמור, כי הנאשמים שמרו על זכות השתיקה בחקירותיהם. הנאשמת שמרה על זכות השתיקה רוב הזמן, הגם שענתה לגבי המקרה המתייחס לאישום השני מספר מילים. הנאשם תחילה שיתף פעולה, אולם שיתוף הפעולה היה "באוויר", הוא הפיל הכל על הנאשמת בענייני הכספים ומה שענה, הוא ענה ללא תימוכין, הפנייה לחומר או הגיון כשבשלב מסוים החל לשמור על זכות השתיקה. העד הוסיף, כי ניתן לומר שרוב החקירה הגלויה נעשתה ללא גרסת הנאשמים. הודעותיו של הנאשם-ת/7, ת/8 ו-ת/9 למשל מדברות בעד עצמן לעניין זה והודעתיה של הנאשמת-ת/12, ת/13, ת/14, ת/15, ת/16, ת/17, ת/18-שם ענתה על שאלות בודדות, ת/19-שם השיבה הנאשמת על שאלות בודדות. בנוסף-עימותים שנערכו לנאשמת-בהם שמרה על זכות השתיקה- למשל-ת/62, ת/100, ת/101, ת/136 ו-ת/138.

95. רס"ב הליץ העיד, כי במקרה של מר באקשט, אחיה למחצה של הנאשמת, הנאשמת שיתפה פעולה ולא שמרה על זכות השתיקה כפי שעשתה ביחס למתלוננים אחרים. העד העיד, כי הנאשמת טענה בחקירתה כי העבירה את הכסף שנתן לה מר באקשט לאחר שאיימו עליה ב-Change במרכז פנורמה בחיפה.

96. לדברי העד, טענה זו אינה נכונה היות וראשית, קיים פער בין הסכום אותו הייתה חייבת למר באקשט לבין הסכום אותו הייתה חייבת ל-Change שנית, קיים פער זמנים בין המועדים ושלישית- כאשר העד עבר לחקור אותה ספציפית על דברים אלה, חזרה הנאשמת לשמור על זכות השתיקה, כפי שעשתה בחקירותיה, כולל בעימות שנערך בינה לבין מר באקשט (דיון מיום 31/1/2016, ע' 84 ש' 11-20, ע' 81 ש' 15-19).

97. למעשה, הנאשמת מסרה את גרסתה הראשונה ברובה בעדותה, לראשונה. ביחס לעדות כבושה נפסק לא אחת, כי בהיעדר הסבר סביר, למעשה לא ניתן לה משקל. כך, למשל, נפסק בתפח (מחזיב"ש) 20623-11-12 **מדינת ישראל נ' גרימברג** -ע' 137-139:

"למעשה, בחקירתם הראשית נשמעה, לראשונה, גרסתם, כאשר ניתן אף לומר שפרטי הגרסה נשמעו לראשונה רק במהלך החקירה הנגדית ובתשובה לשאלות התובע.

אין בכוונתנו לחלוק על זכותו של נאשם לשתוק בחקירותיו, אך לעיתים יש לכך מחיר מסוים, "כאשר הראיות עומדות לחובת הנאשם והוא בוחר בשתיקה, מטבע הדברים מתחזק כוחן הלכאורי של אותן ראיות, והדבר עלול להכביד על גרסת הנאשם עת הוא בוחר לדבר" (ע"פ 8959/14 דניאל בן סימון נ' מדינת ישראל, פסק דינו של כב' השופט ג'וראן מיום 24/06/15, סעיף 30 לחוות דעתו). ודוק: לו גרסת הנאשמים הייתה נכונה, וכל מעשיהם תמימים, עולה התמיהה, מדוע לא השמיעו דבריהם אלו כבר בחקירתם במשטרה, או, לכל הפחות, בעת מתן המענה בתחילת המשפט.

הנאשמים הסבירו את כבישת עדותם בין היתר בכך שאין זו דרכם לתת אמון בחוק המשטרה, וכי בחקירותיהם, אם ביוזמתם ואם ביוזמת באי-כוחם, הם נוהגים שלא להגיב לאישומים או לחשדות המוטחים בהם במהלך החקירה, כשהם מעדיפים למסור גרסתם בביהמ"ש. התנהלות כזו אינה יכולה לשמש "תירוץ" או "הכשר" למסירת הגרסה לראשונה בביהמ"ש, וכפי שציין גם השופט ד"ר עודד מודריק, בהכרעת הדין בעניין מדינת ישראל נ' שירזי (בת"פ 43665-11-11, מיום 02/11/15), לא מדובר בתופעה חריגה, והנאשמים (כאן ושם), אינם היחידים שנוהגים למסור "הסבר" כזה לעדות כבושה, היינו - שאינם נותנים אמון במשטרה. "כנראה ש"התירוץ" השחוק הזה הוא סוג של "חכמת הסנגור". הגיע הזמן להעמיד את ערכו, או נכון יותר - אפסותו של התירוץ הזה במקומו הנכון" (שם). ברור, שהנאשמים כבשו עדותם כיוון שלא ידעו בעת שנחקרו, מה הראיות שיש בידי המשטרה כנגדם, וביקשו לשמור לעצמם את האפשרות לתגובה שתהא תואמת לחומר הראיות. "זו בדיוק התכלית שאותה הכלל בדבר "עדות כבושה" ביקש למנוע. הכלל משמיע שתגובה הניתנת על אתר, יש בה לפחות מסימני האמת, ואילו תגובה מאוחרת, ובמיוחד תגובה הנעשית לאחר עיון בחומר הראיות, יש בה ממין המלאכותיות" (שם).

מילים כדורבנות, ולעמדתנו, לא ניתן לנסח אותם באופן ברור ומדויק יותר.

אכן, וכפי שצוין על ידי הסנגורים, שתיקה לא יכולה להוות תחליף להוכחה הנדרשת מצד התביעה, אולם אין לנו ספק, שיש בשתיקת הנאשמים בחקירתם כדי להוות חיזוק לראיות התביעה. יפים לעניין זה דברי כב' השופט עמית בע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (מיום 12/07/10, פסקה 28 לפסק דינו):

"... המערערים מילאו פיהם מים ושמרו על זכות השתיקה בחקירותיהם, גם לאחר שנפגשו עם עורך דינם. אף שאין השתיקה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה"ש הראייתי"... כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו. וכדברי השופטת שטרסברג-כהן בע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל...:

"אולם מששתק במקום שנתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו, כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות ההגנה. כאשר נאשם טוען לחפות מוחלטת, והוא מעומת על ידי חוקריו במשטרה עם חומר המעיד על מעורבותו בפשע, כיצד יצפה שיאמינו לו, אם נמנע מלפקוח עיני חוקריו כשמטיחים הם בפניו את העובדות...".

יתרה מכך, בעניין סנקר הנ"ל, אף נקבע על ידי כב' השופט עמית, כי "נוכח העוצמה הראייתית של מארג הנסיבות דלעיל, המקימה כנגד [הנאשמים] "הנחה מפלילה" חזקה, עבר הנטל עליהם להציע תרחיש חלופי למעשיהם, תרחיש שיש בו כדי לעורר ספק סביר בהנחה המפלילה" (וכן, בע"פ 4117/06 מקייטן נ' מדינת ישראל, מיום 22/02/10), ומשמרו על זכות השתיקה בחקירתם, הדבר יהיה להם לרועץ ויחזק את ראיות התביעה נגדם.

בענייננו, יש לומר, לא רק שעצם כבישת העדות וחשיפת גרסת ההגנה בשלב ראיות ההגנה, מעלה, לכשעצמה, את החשד הטבעי, שכבישת העדות נועדה להתאמת הגרסה הכבושה לראיות התביעה; להתאמת הגרסה לזו של הנאשמים האחרים; ולסיכול האפשרות לבחון את מהימנותה על ידי חקירתם של העדים שהעידו לפני חשיפתה, אלא, שהנאשמים בעדותם אף ביטאו חשש זה ברחל בתך הקטנה יותר מפעם אחת. הנאשמים, שוב ושוב, התעמתו עם ראיות התביעה; "שלחו" את התובע לבדוק גרסתם בהתאם לראיות; ולא נתנו תשובות ענייניות בטרם הוצגו להם הדיסקים או התמלילים. וגם לאחר מכן, התשובות היו מתחמקות, פתלתולות, ומתחכמות..".

98. בענייננו, העידה הנאשמת, כי שמרה על זכות השתיקה בחקירתה, לאחר שפעלה בעצת סניגורה עו"ד שרמן והיות ולא היו ברשותה מסמכים או אפשרות להיזכר במסמכים ובדברים ולתת תשובות נכונות ואמיתיות. בנוסף, הייתה הנאשמת תחת איום של מעצר ילדיה ובעלה והיא לא חשבה שתוכל לענות כמו בתנאי בית משפט (דיון מיום 24/4/2017, ע' 149 ש' 12-17).

99. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע בחלק מהמקרים כן סיפקה תשובות על אף טענתה כי עצרו את ילדיה ואת בעלה, השיבה כי הרגישה שהחוקר לא באמת רוצה לבדוק את טענותיה ואת הצד שלה וכי רצתה להבהיר שהילדים לא בעניין, היא הסתייעה בהם טכנית רק כאשר רצתה להיות בסדר עם הבנקים (דיון מיום 30/4/2017 מיום ע' 167-168).
100. כאשר הנאשמת נשאלה מדוע בת/12 (בשורה 462) השיבה ביחס לדרכונים נשוא האישום השביעי לגביהם אכן מסרה גירסה, השיבה כי היה מדובר בשאלה פשוטה שלא הייתה לה בעייה לענות עליה (דיון מיום 30/4/2017 מיום ע' 168 ש' 24-30).
101. כך, גם ביחס לתשובה אותה כן סיפקה בת/17 (שורות 165 ו-185) השיבה הנאשמת, כי:
"לא זוכרת מה חשבתי בחודש הזה שלא היה פשוט, אבל אני מאמינה שהיה משהו שזכרתי או שזה היה יום יותר טוב, או זכרתי מיידית, או משהו שהייתי צריכה לחשוב ולהזכר במשהו, שהרגשתי שמאשימים אותי ואני צריכה להתגונן ולא רציתי להתגונן כשמאשימים אותי בכל מקרה ובכל זאת" (דיון מיום 30/4/2017 מיום ע' 168 ש' 31-32, ע' 169 ש' 1-4).
102. בהמשך שבה על גרסתה כי אינה יודעת, זה היה מאוד טרי, היא הייתה מרוכזת ומה שלא מצאה לנכון, היא שמרה על זכות השתיקה כדי לסדר את הדברים בראש, להיזכר במספרים ולענות כמו שצריך. בימים אחרים, לטענתה הרגישה שלא משנה מה תענה, יחפשו כיצד להאשימה (דיון מיום 30/4/2020 מיום ע' 169).
103. עדותה של הנאשמת, כי נחקרה עת הייתה במעצר ושמרה עקב לחץ על זכות השתיקה עומתה עם ת/19-הודעה שנגבתה ממנה לאחר ששחררה, אולם גם בה שמרה על זכות השתיקה ואישרה כי שמרה על זכות השתיקה וציינה כי פעלה על פי עצת עורך דינה (דיון מיום 15/10/2017 מיום ע' 177 ש' 3-8).
104. אין חולק, כי הליכי חקירה ומעצר גורמים לחוסר נוחות, בפרט כאשר מעורבים מספר בני משפחה בחקירה, אולם הסברה של הנאשמת אינו מספק, בפרט לאור העובדה שיכולה הייתה להעלות את טענותיה בפני החוקר או כאשר נגבתה ממנה הודעתה ת/19 לאחר שחרורה ממעצר, אך נמנעה מלעשות כן ולהסביר עצמה ואת פשר שתיקתה.
105. דברים אלה רלוונטיים גם להסברו של הנאשם לסיבה בגינה שמר על זכות השתיקה בחקירות. הנאשם העיד לעניין זה בין השאר, כי:
"אני אומר לך, אני חושב שעניתי במשטרה על כל מה שידעתי. אבל, ברגע שהרגשתי שמנסים להשפיל אותי גם כבן אדם, גם מבחינה מקצועית, גם את האינטליגנציה שלי, אפילו גזיזת ציפורניים שאני ביקשתי, נתנו לי והריצו אותי שאני אגוז עם, ברגליים ובידיים שככה לגזוז ציפורניים. אני ביקשתי פעם אחת קפה, עד שנתנו לי כוס קפה, הם, הם ניסו כמה שאפשר לגרום לי שארגיש רע. ואני, איזו שהיא נקודה לא נשברתי אבל החלטתי שאני

לא רוצה לשתף פעולה איתם. כל מה שאמרתי, הודעתי להם והודעתי בדיוק מה שידעתי אבל ראיתי שזה לא עוזר, שמביאים אותי אחרי שאומרים בעצם שאין להם יותר מה לשאול אותי, אחרי שבועיים מביאים אותי לבית המשפט להערכת מעצר ומספרים שהם מוכנים לשחרר אותי תמורת 600 אלף, 600 אלף שקלים שהם יודעים שאין לי כלום. אתה יודע מה? בוא אני אספר לך דבר שאני לא אמרתי לאף אחד. אני מקווה שאשתי לא תכעס עליי, אתה יודע שאנחנו באנו הביתה אחרי, אחרי, לפני המעצר, שהגענו לירושלים לא היה לנו כסף לאכול, לא היה לנו כסף לאכול והשוטר ידע את זה כי הוא חקר את הבת. אתה יודע ממה התקיימנו? התקיימנו, בלה הלכה לנקות בתים כדי שאני לא אצטרך לעמוד לשמור בפתח" (דיון מיום 11/3/2018 ע' 85 ש' 9-24).

לאור השפלתו, העיד הנאשם, כי גם המשיך לשמור על זכות השתיקה לאחר שחרור ממעצר, כאשר נגבתה ממנו הודעתו-ת/10.

106. **מר באקשט** (העיד לגבי המוצגים ת/109, ת/120, ת/122 ות/138. כמו כן, העימות בינו לבין הנאשמת תועד בדיסק במוצג ת/16, כשכל הראיות האמורות הוגשו בהסכמה. העיד בתאריך 17/2/2015) העיד בחקירה הנגדית, כי כל ההשקעות של הכספים שמסר, היו ביוזמת הנאשמת ששכנעה אותו, על פי בקשתה, והכספים אותם העביר הועברו לחשבונות הבנק שהנאשמת מסרה לו. טענתו סותרת את טענת הנאשמת להלן, לפיה הוא זה שפנה אליה, אולם העד לא עומת עם גרסה זו של הנאשמת -דבר שחזר על עצמו לאורך כל ההליך, כשהנאשמים נמנעו מלעמת את עדי התביעה עם גרסאותיהם ולהטיח בפניהם את כלל טענותיהם, המנוגדות לגרסת עדי התביעה והמתלוננים בפרט.

הימנעות זו אומרת דרשני ויש בה כדי לחזק את גרסת עדי התביעה ולערער את גרסאות הנאשמים.

107. העד העיד, כי למרות ניסיון ההגנה להפריד בין שני הנאשמים, הוא אמנם היה 90 אחוזים מהזמן בקשר עם הנאשמת, אך היה בקשר גם עם הנאשם בעניינים אלה. כך, במקרה הראשון שנפגשו, הנאשם היה עם הנאשמת והעד נתן את הכסף לנאשם. לדבריו, מאחר שהנאשמת היא אחותו, היה זה אך טבעי שהקשר העיקרי היה מולה, אולם עדיין הדבר אינו מצביע על כך שהנאשם היה מחוץ לתמונה.

108. העד העיד, כי בסופו של דבר הגיע להסדר פריסת תשלומים עם הנאשמת במסגרת הסכם שנחתם ביום 9/6/2010, כפי שמצא עורך דינו-אריאל מלאכי לנכון לעשות.

109. לשאלת בית המשפט האם הנאשמים עומדים בתשלומים השיב העד, כי הם שילמו לו סכום של 110,000 ₪ במסגרת ההסדר, אולם לא שילמו שום דבר מעבר ועל כן אינם עומדים בהסכם.

110. מר באקשט אף מסר בת/109, כי הנאשמת כל הזמן אמרה לו שלא בטוח להשקיע כספים בבנקים ובמניות ושכדאי לו מאוד להשקיע דרכה בכינורות ואי אפשר להפסיד בכלל בהשקעה כזו.

111. הנאשמת העידה (דיון מיום ע' 138 ש' 11-20), בניגוד לדברי מר באקשט, אשר טען כי הנאשמת היא זו שיזמה את הפנייה אליו (בעדותו וגם בת/109, כי ביולי 2007 מר באקשט הוא שפנה אליה וסיפר לה, כי יש לו כספים וביקש לדעת איך הנאשמת מרוויחה כסף. הנאשמת סיפרה לו שהיא עושה קונצרטים ופסטיבלים ברחבי העולם וגם סיפרה לו שהיא קונה לפעמים כלי נגינה בזול, מקבלת אישורים מהמומחים ובעקבות זאת עולה הערך של כלי המיתר.

הנאשמת לא זכרה במדויק את תוכנה של השיחה וכדבריה:

"ואז דברנו והוא אמר ש.. אני לא בדיוק זוכרת את השיחה, אבל אני זוכרת שהוא אמר שהוא מאוד רוצה להשקיע כסף ולקבל ריבית".

112. מר באקשט כאמור לא עומת עם גרסה זו של הנאשמת בחקירה הנגדית והדבר משמש כאמור לחובתה של הנאשמת.

113. הנאשמת הוסיפה וטענה, כי מר באקשט לא הבין דבר בכלי נגינה, והוא כלל לא היה מעוניין להשקיע בפועל בכלי נגינה, אלא התכוון לתת לה הלוואה, תחת מסווה של השקעה בכלי נגינה לאור איסור הלכתי על מתן הלוואה בריבית ולאור העובדה שהוא הינו חרדי. לדבריה, מר באקשט: "עשה חיפוש אני חושבת באינטרנט כי הוא מאוד פעיל בכל המערכת של אינטרנט כי הוא עובד בסוג של הייטק ואז הוא מצא כל מיני מאמרים שאומרים שזה באמת השקעות מאוד כדאיות ואז הוא אמר שכבחור דתי הוא אסור לו להסכים שהוא מקבל בריבית. כאילו מלווה בריבית. ואז כל ההסכמים היה כאילו שהוא משקיע בכלי נגינה בלי שום ספציפית בכלי נגינה כי זה לא היה משהו באמת ממש כלי נגינה. הוא לקח את הרעיון של השקעה בכלי נגינה כלי לא לכתוב שהוא מקבל רווח - ריבית" (דיון מיום 24/4/2017 ע' 138).

114. טענת הנאשמת, כי השקעתו של מר באקשט לא הייתה באופן ספציפי בכינורות, אלא כהלוואה בריבית, על מנת לעקוף איסור הלכתי להלוות בריבית ומבלי שהנאשמים אמרו לו מפורשות מה מטרת הכספים לא הוטחה אף היא בחקירה הנגדית של מר באקשט והוא לא עומת עם גרסה זו בשום שלב, לרבות בעימות שנערך בינו לבין הנאשמת (ת/138).

115. ב"כ המאשימה הפנה את הנאשמת למוצג ת/169 -בו אישר מר באקשט למעשה, כי באחד מהמקרים אכן נתן הלוואה לנאשמים תמורת ריבית, לצורך רכישת דירה של הנאשמים. זאת-בסתירה לגרסתה של הנאשמת לפיה מר באקשט בהיותו חרדי, אינו יכול לתת הלוואות ולקבל ריבית בגין, בעוד הוא למעשה מודה בהודאתו כי הלווה לנאשמת כסף לשם רכישת דירה, ממנה הוא צפוי היה להניב רווח.

הנאשמת פיתחה את עדותה והשיבה לעניין זה, כי :

"בחוזים הראשונים שעשינו איתו הוא הוא, הוא כתב את זה כהשקעה בכלים מוזיקליים אחר כך בעוד שנתיים

ב-2009 זה היה לו פחות אכפת אני לא יודעת. אבל מההתחלה ההסכם שלו היה שהוא משקיע בפרויקטים או בכלי מוזיקליים או בפרויקטים מוזיקליים אני לא בדיוק זוכרת את הנוסח איך הוא כתב" (דיון מיום 5/12/2017 ע' 22).

116. עדותו של הנאשם הייתה מבולבלת ביחס לאישום זה, כמו גם ביחס לאישומים האחרים, תוך כדי שהוא מעיד דבר והיפוכו באותו משפט ובאותו הקשר. לעניין שכחתו של הנאשם, אציין, כי לא הובאה בפניי עדות של רופא, הקבילה כראייה, לפיה הנאשם סובל מבעיות זיכרון, כאשר כפי שהפרוטוקול מראה, הנאשם זכר גם זכר חלק מהדברים.

117. הנאשם העיד ביחס להתקשרות עם מר באקשט, כי:

"אני לא זוכר בפירוש בדיוק את הנקודות האלה. נקודה פה, נקודה שם. כמו שאמרתי קודם את מר אדלר, שואל את בלה שאלות ספציפיות. אני לא זוכר שאלות, לא יכול לענות על ספציפיות. אני זוכר בעיקרון, הוא שמע על ההשקעות שלנו. הוא לא שמע שאני מנגן, אבל הוא שמע על ההשקעות שלנו והוא ידע על ההשקעות שלנו, והוא פשוט רצה להרוויח. בקשר לכינור, הוא לא קנה כינור, נדמה שהוא לא קנה כינור, עם הזיכרון שלי. הוא נתן כסף בשביל לקנות כינור, כדי למכור את הכינור כדי שהוא ירוויח מהכינור". (דיון מיום 18/2/2018 ע' 52, ש' 19-25).

118. הנאשמת העידה על הדרך בה תכננה להחזיר את ההלוואה:

"נתתי שיקים דחויים שאתה נותן שיק דחוי אתה חושב ואתה מתכנן נכון להיום אם אני נותן שיק דחוי לעוד 3 חודשים אז אין לי את הכסף ובגלל זה אני נותנת שיק דחוי, אבל מתכננת שעוד 3 חודשים בתאריך הזה יהיה לי את הכסף. זה התכנון. עד 2009 שקרו דברים דרסטיים כל מיני נפילות ודברים, פנחס תמיד הודיע לי שהוא רוצה להמשיך את ההלוואה. ואז שאל אם זה מתאים לי. לא התנגדתי. יש לי פה חישובי רווח וריביות, שפנחס שלח לי שכתוב שהוא מתכוון על כל סכום לקבל 20 אחוז ריבית. זה מראה שזו היתה הלוואה והוא התכוון לקבל ריבית" (דיון מיום 24/4/2017 ע' 137-138).

119. הנאשמת סתרה עצמה ביחס ליכולתה לשלם את הכספים המובטחים למר באקשט. תחילה העידה, כי אם בשנת 2008 ביולי מר באקשט לא היה מסכים להמשיך עם ההלוואה והיה מבקש את הכסף בחזרה היא הייתה מחזירה לו. לשאלת ביהמ"ש השיבה הנאשמת, כי היה לה מאיפה להחזיר. זאת-בניגוד לגרסת הנאשמים עצמם, כי נקלעו לקשיים כלכליים והרי שאם לא היו נקלעים לקשיים כלכליים, לא היו נדרשים לקבל הלוואה. בנוסף, לטענת הנאשמת, הנאשמים נהגו לקנות כינורות על מנת לחלקם כפרסים בפסטיבלים אותם ארגנו וכן-רכשו כינורות גם עבור אנשים אחרים, אולם לדבריה שוק כלי הנגינה במזרח הרחוק נחלש והשפיע על פרנסת הנאשמים-האטה שקרתה בשנת 2008. למרות האטה זו, הנאשמים המשיכו לקוות, כי יצליחו להחזיר את הכספים (דיון מיום 24/4/2017 ע' 143 ש' 15-19). וכדברי הנאשמת:

"היה צורך במשקיעים וחיפשי משקיעים - העסק היה בסדר, אך היו גם הפסטיבל וגם התחרות, ופרסים של התחרות, בשנת 2008 בערך זה התחיל להיות יותר איטי, המזרח הרחוק עצר, לא לגמרי אך לא בתדירות שהיתה קודם, רצינו להרחיב ולהמשיך את הפרוייקט ולהרחיב את הפעילות, הרבה פעמים הייתי מגיעה ורואה כינור, ורוצה מאוד לקנות לא בשבילי, אלא כשראיתי את הפוטנציאל שלו, אך ראיתי שאני לא יכולה, וזה היה הפסד."

120. נשאלת השאלה: כיצד אם החלה האטה, עדיין המשיכה הנאשמת לקבל כספים ממר באקשט, גם בין השנים 2008 ו-2009 ולא סיפרה לו דבר וחצי דבר אודות האטה בשוק או הפסדים שהחלו להתהוות לנאשמים.

121. עדותו של הנאשם ביחס למועד תחילת הקשיים הכלכליים היתה מהוססת ולא קוהרנטית, על אף שמדובר בסוגייה מהותית הנוגעת ללב ליבה של כפירת הנאשמים. עדתו אף סתרה את גרסת הנאשמת ביחס למועד תחילת קריסתם.

122. הנאשם העיד גם הוא, כי הם נקלעו לקשיים כלכליים בגינם נאלצו ליטול הלוואות, שוק כלי הנגינה נתקע ולנאשמים היו כלי נגינה שלא נמכרו. הנאשם לא זכר האם השוק "נתקע" כבר בשנת 2007 במועד בו קיבלו כספים ממר באקשט ולדבריו, למר באקשט לא הייתה סבלנות לחכות לקבל את כספו. הנאשם לא הרחיב לעניין זה האם מר באקשט ביקש את כספו לפני המועד המסוכם בין הצדדים, או שמא לא הייתה לו סבלנות לאחר שכבר היה פיגור בהחזרים.

הנאשם הוסיף והשיב לשאלת ב"כ המאשימה האם כבר באוגוסט 2007 שוק כלי הנגינה היה תקוע, כי הוא משער שכן, אם כי לא יכול לדעת ביחס לנקודת זמן מסוימת, אולם הנאשמים נכנסו ללחץ כספי מאוד גדול היות והיו צריכים להחזיר חובות לאנשים והיו צריכים לחיות (דיון מיום 10/3/2018 ע' 78 ש' 31-38, ע' 79 ש' 1-16).

זאת, בניגוד לעדותו מיום 18.2.2018 (ע' 52 ש' 31-30)-שם העיד, כי:

"אני חושב שלכולם החזרנו משהו בתקופה. פנחס באקשט היה נדמה לי לקראת סוף הטביעה שלנו, או כמעט טביעה שלנו. טביעה בט".

זאת, כאמור גם בניגוד לגרסת הנאשמת לפיה הקריסה הכלכלית החלה בשנת 2008 בעקבות ההאטה בשוק כלי הנגינה במזרח הרחוק וכן-בניגוד לעובדות שלא היו שנויות במחלוקת בין הצדדים ביחס למועדים בהם התקבלו הכספים-דהיינו בין השנים 2007 ל-2009.

123. בין אם ההאטה החלה בשנת 2007 או בשנת 2008, הנאשמים עדיין המשיכו הנאשמים לקבל כספים ממר באקשט עד לשנת 2009 מבלי לשתפו במצבם הכלכלי או במצב השוק.

124. לציון, כי גם עדת ההגנה גב' פרנצ'סקה רום העידה, כי הקריסה הכלכלית של הנאשמים החלה בשנת 2007 או 2008 (דיון מיום 14/10/2018 ע' 8 ש' 19).
125. מכל מקום, לפי דיווחים של הנאשמים עצמם בהליך כינוס נכסים, דיווחו השניים כי כבר בשנת 2005 החלו לצבור חובות על פי הפירוט המופיע בטופס 5 לת/150. גרסתם של הנאשמים ביחס לתחילת הסתבכותם הכלכלית סותרת את פירוט חובותיהם של הנאשמים במוצג זה.
126. הנאשם העיד אף הוא על הסיבה להתנהלותם בהעידו, כי:
- "...זאת אומרת, ניסינו להתגלגל, להמשיך קדימה להתגלגל. להתגלגל זאת אומרת, הכלים זה הכל נתקע אז לפחות לעשות משהו אחר, משהו אחר. אי אפשר לעמוד ולפתוח את הפה לשניים בלי לעשות איזו שהיא פעילות. אז, אז לקחנו כסף מהמתלוננים, לקחנו ממה שאפשר היה, ממה שהיה לנו וממה שאפשר היה להשקיע. לקחנו כסף בשביל להחזיר למתלוננים, לא לקחנו מהמתלוננים. לקחנו כדי שנוכל להחזיר eventually לכל אחד" (דיון מיום 10/3/2018 ע' 78 ש' 15-7).
- הנאשם העיד בנוסף, כי :
- "אתה אומר לי על פנחס, אני מנסה להסביר, היינו בפאניקה עם פנחס, היינו בפאניקה, עם כולם היינו בפאניקה כי רצינו להחזיר לכולם את הכסף. כן" (דיון מיום 16/7/2018 ע' 5 ש' 23-30).
127. ביום 24/6/2018 העיד הנאשם ביחס לקבלת הכספים ממר באקשט והעלה גרסה שלא עלתה בעדותו הקודמת, לפיה מר באקשט רצה רק כסף מזומן ולא עניין אותו שום כינור, אך אסור היה לו לקבל ריבית היות והוא אדם דתי (ע' 28 ש' 21-35). הנאשם שב על גרסתו, כי אינו זוכר כמה כסף קיבלו ממר באקשט, אולם אישר כי מר באקשט העביר להם כסף (ע' 29 ש' 8-7).
128. מעדותו של הנאשם ביחס לאישום זה עולה, כי היה מעורב בהתנהלות הכספית מול מר באקשט והיה מודע למצבם הכלכלי של הנאשמים, הגם שחלקו היה דומיננטי פחות מחלקה של הנאשמת. זאת-חרף טענת ההגנה בפתיחת המשפט.
129. הנאשמת עצמה אישרה בעדותה, כי למעשה המטרות שלשמן השתמשה בכסף היו שונות מאלה שהוסכם לגביהן עם מר באקשט. ביולי 2008 העידה, כי החליפה את השיק הדחוי לפרעון ליום 25.7.08, לשיק לפרעון ל 25.7.09 בסכום של 146,092 ₪ שזה ריבית נוספת של 14%. ההגיון הכלכלי של העסקה היה לדבריה להרחיב את האפשרויות עסקיות על מנת שתוכל לדבריה להשקיע יותר כסף, להרוויח ולקנות יותר כלים.

באופן דומה העידה הנאשמת לגבי סכום נוסף שניתן לה ביום 3/8/2008, סכום של 100,000 ₪ בתמורה להמחאה דחיה ליום 3.11.08 על סך של 107,500 ₪ וגם היחס להלוואה בסכום של 110,000 ₪ שקיבלה ביום 17/9/2008. לדבריה, ההיגיון היה שכל הכספים שלוותה מאחיה הלכו לקניית כלים או לפסטיבלים וקונצרטים כדי ליצור קשרים ולקבל יותר קונצרטים בשביל הנאשמים ולמען עתידם, כדי שיוכלו להרוויח כסף וכדי שתהיה להם אפשרות להחזיר עם ריבית (דיון מיום 24/4/2017 ע' 138 ש' 24-26).

130. לא זו בלבד, שהנאשמת לא השתמשה בכספים למטרות הספציפיות שלשמן ניתנו אף לדבריה, אלא שגרסתה בדבר עריכת פסטיבלים לא עלתה לפני כן כאשר העידה, כי סיפרה למר באקשט לאחר שיזם פנייה בעניין, כי הם מרוויחים כסף ממכירת כינורות. גם בהתפתחות זו בעדותה יש כדי לפגוע במהימנות גרסתה.

131. גם הנאשם אישר למעשה בהודעתו במשטרה-ת/3 (ש' 469), כי הוא משוכנע שחלק מהכסף הלך לריביות שנתנו אנשים אבל הוא לא יודע לאן ויתכן שקנו כלי נגינה.

132. אל הסתירות, הגרסאות המתפתחות וחוסר הבהירות בעדויותיהם של הנאשמים כמפורט לעיל ובאופן כללי לאורך עדותם בבית המשפט, מצטרפות גם סתירות ותמיהות ספציפיות, כגון הימנעותם של הנאשמים מלשתף את מר באקשט בקשיים כלכליים. נהפוך הוא: הוצג בפניו מצג שווא לפיו הנאשמים מרוויחים. כך, נמנעו הנאשמים גם מלספק הסבר קוהרנטי אשר נתמך בראיות ביחס להוצאותיהם שנעשו מכספו של מר באקשט בפועל ושלל טענותיהם לא הוטחו בפני מר באקשט כאמור.

133. כך, ביחס להלוואה שניתנה בסכום של 130,000 ₪ לכאורה לצורך רכישת דירה ברח' איינשטיין בחיפה, כאשר הנאשמים הבטיחו להחזיר למר באקשט בחודש שלאחר מכן את הכסף בתוספת ריבית של שני אחוזים, העידה הנאשמת, כ הנאשמים קנו דירה ברחוב איינשטיין ורצו למכור אותה, אולם לא עשו כן. הנאשמת העידה תחילה בעדותה, כי לא הבינה את העדות בקשר לדירה זו והיא אינה זוכרת מה היה בקשר לדירה זו, אך היא זוכרת דירה שנקנתה ברחוב הפלמ"ח בחיפה (דיון מיום 24/4/2017 ע' 140 ש' 1-2).

בהמשך חקירתה, ציינה הנאשמת כי היא נזכרת, שעו"ד יואב סולומון הציע למר באקשט את הדירה ברחוב איינשטיין עקב החוב הקיים (149 ע' ש' 17-18).

בעדותה מיום 5/12/2017 ציינה הנאשמת כי לא הביאה עמה "דו"ח" שהכינה בעניין הדירה ברחוב איינשטיין ושתביא בפעם הבאה שתעיד (ע' 26 ש' 4-5) וזאת-לאחר שבדיון מיום 24/4/2017 העידה, כי היא אינה ערוכה להעיד לגבי הדירה אשר רכשה ברחוב איינשטיין ונמכרה בכינוס היות והכינה לעצמה "דו"ח" שאינו נמצא עמה וביקשה להביא את זה עמה בפעם הבאה (ע' 139 ש' 31), דבר שלא נעשה כלל.

134. במועד עדות אחר אישרה הנאשמת תחילה כי ביקשה ממר באקשט הלוואה לצורך רכישת דירה ברחוב איינשטיין בחיפה וציינה, כי התשלום אמור היה להיות בחודש יולי, אולם הסכום ניתן בחודש נובמבר והנאשמים איחרו בתשלום. בהמשך, הוטח בפניה כי ביולי 2008 הדירה הייתה כבר בבעלותה ועל כן-נתבקשה תגובתה. הנאשמת השיבה כי אינה זוכרת שמר באקשט נתן לה כסף לרכישת הדירה (דיון מיום 18/2/2018 ע' 3-5).
135. מן האמור עולה, כי הנאשמת לא נתנה גרסה קוהרנטית, עקבית ואותנטית בעדותה ביחס לרכישת הדירה ברחוב איינשטיין וקבלת הכספים ממר באקשט עבור מטרה זו. בנוסף, הנאשמת ביקשה לא אחת להתכונן למועד הדיון הבא, אולם לא עשתה כן.
136. הנאשמת העידה ביחס לדירה ברחוב הפלמ"ח ולקבלת סכום של 200,000 ₪ ממר באקשט, כי הנאשמים קנו את הדירה על ידי כך שמר באקשט נתן לנאשמים את כספו ובנוסף נלקחה הלוואה מהבנק. הנאשמים תכננו לקחת גם משכנתא, אולם סורבו ולכן מכרו את הדירה ושילמו קנס של 100,000 ₪. הנאשמת לא זכרה באיזה סכום נמכרה הדירה, אולם לא נשאר לדבריה רווח מהמכירה אותו ציפו לקבל ממכירת הדירה (דיון מיום 24/4/2017 ע' 160 ש' 7-13).
- לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לאחר מכירת הדירה ברחוב הפלמ"ח, לא הוחזר הכסף למר באקשט, השיבה הנאשמת כי מדובר בסכום שהלך לבנק (דיון מיום 5/12/2017 ע' 30 ש' 18-20).
136. לא זו בלבד שדבריה של הנאשמת לא נתמכו בראיה כלשהי לעניין שווי והמכירה אותו ציפו לקבל, אופן המימון לו ציפו הנאשמים או להוכחת הטענה כי הדירה נמכרה בהפסד, אלא שדבריה של הנאשמת בדבר אי קבלת המשכנתא עבור דירה זו סותרים את דבריו של עד התביעה מר אושיק חמו (עד תביעה מספר 12-המשמש כיום מנהל סניף בנק מזרחי טפחות בסניף קרית ים. העד התייחס בעדותו לת/146, ת/158, ת/159, ת/160 ות/181. בנוסף הוגשו שלושה מסמכים אליהם התייחס העד בהודעתו-ת/146: ת/146א. העיד ביום 24/2/2015) בת/159, בהם מסר כי אושרה משכנתא עבור דירה ברחוב הפלמ"ח (ע' 2 ש' 159) ואילו הנאשם עצמו לא ציין שום קושי בקבלת משכנתא עבור דירה זו (ת/6 ש' 196).
138. לדברי הנאשמת היא לא החזירה את הכסף למר באקשט עבור הדירה היות ולא היה לה מאיפה להחזיר לו והיא קיוותה שתוכל לעשות פעילויות ולהחזיר לו (דיון מיום 24/4/2017 ע' 160 ש' 15-16). למרות זאת, הנאשמת לא ציינה באיזו פעילות כלכלית ודאית, או בעלת סבירות גבוהה להצלחה ומניבת רווחים ציפתה להחזיר את הכסף (כפי שנמנעה לעשות גם ביחס לאישומים האחרים), על מה התבססה סברתה כי הדירה תוכל להימכר ברווח, או מדוע לא שיתפה את מר באקשט כאשר מסר לה את הכסף באוגוסט 2009, כי הנאשמים כבר נמצאים כפי שהעידו, במצוקה כלכלית ואף קיבלו כספים מאנשים ומתלוננים נוספים במקביל, כפי שיפורט להלן במסגרת ניתוחי האישומים הבאים.
139. עדת ההגנה-גב' עירית דגן אשר תיווכה בעניין רכישת דירה זו, לא העידה דבר על כך שאכן כתוצאה מרכישת

הדירה ולאחר מכן מכירתה, צפוי היה להתקבל לנאשמים רווח כטענתם (עדותה מיום 4/11/2018).

140. לא זו אף זו, אלא שב"כ המאשימה הפנה את הנאשמת למוצג ת/124-פלטי עובר ושב של הנאשמים בהם רואים כניסת סכום של 190,000 ₪ ביום 18/8/2009 ממר באקשט עבור רכישת הדירה לכאורה, ובהמשך רואים שהועבר סכום של 107,500 ₪ אל חשבונה של הנאשמת מתוך אותו סכום שהיה מיועד לדברי הנאשמת לרכישת דירה ברחוב הפלמ"ח. כאשר הופנתה הנאשמת לדף השני של ת/124 בו רואים חיוב על סכום של 107,2020 ₪ עבור אמריקן אקספרס-דהיינו-סכום דומה. לשאלת ב"כ המאשימה כיצד הסכום לאמריקן אקספרס קשור לרכישת הדירה ברחוב הפלמ"ח השיבה הנאשמת, כי :

"אני לא יודעת אם זה היה מדובר בדירה בפלמ"ח. הרבה פעמים באמריקן אקספרס אני שילמתי על קניית כלים באתר ICIO או, במיוחד באתר ICIO כי זה היה בארצות הברית. אז אני לא יודעת. סכום כזה יכול להיות עבור איזושהי קניית כלים לפי דעתי".

וכן:

"יכול להיות שאני, זה לא כרטיסי אשראי סתם לקניית יוקרה או משהו. יכול להיות שהיה לי כסף, אני שילמתי, הייתי צריכה לשלם לכינור, היה לי כסף אז שילמתי אותו בינתיים לפלמ"ח וכסף הזה שהיה בבנק שילמתי לרכישת כינור. אני לא יודעת, לא יכולה עכשיו להגיד לך".

בהמשך, הוסיפה הנאשמת שוב גרסה שלא עלתה בתחילת דבריה, אלא התפתחה, בהעידה, כי :

"אני רציתי להגיד, אתמול עשיתי גם, לא אתמול. כשביקשתם ממני לבדוק דירה בפלמ"ח, 107 אלף שקל זה גם היה סכום של פיצוי שהייתי צריכה לשלם במכירה של הדירה הזאת, אולי זה סכום שגם מתאים".

וכן:

"...שיכול להיות שהיה לו כסף לשלם לדירה פלמ"ח בידיים ואת הסכום שהייתי צריכה לשלם לכינור כבר הוצאתי מהחשבון בנק שלי, כי הוא היה בחשבון בנק. זה תשובה לגיטימית, אבל לא השתמשתי בזה לא בקניית יוקרה, זה יכול להיות רק בקניית כלי נגינה".

כאשר ב"כ המאשימה הציג הפניה את ת/125-פירוט של חברת האשראי בתאריך הרלוונטי, בו קיימים חיובים שונים, אולם לא כאלה שמחזקים את דבריה השיבה הנאשמת:

"עוד פעם. זה היה מזמן, אני לא זוכרת. אני יודעת שבאמריקן אקספרס אנחנו שילמנו גם לכינורות, ואני לא יכולה לזכור את המקרה שהיה לפני 8 שנים (18/2/2018 ע' 8-10)".

141. מכאן, שעדותה של הנאשמת ביחס לכסף שהיה מיועד לדירה ברחוב הפלמ"ח אינה סדורה, קיימות בה סתירות, והיא מתבססת על ספקולציות של הנאשמת, כשהספקולציות בעדותה התפתחו עם התפתחות החקירה הנגדית. בנוסף, גם על פי גרסתה שלה, הכסף שקיבלו ממר באקשט עבור דירה, לא הועבר למטרה שלשמו התקבל והוסתר ממנו מידע בדבר נסיבות בקשת הכסף ומצבם הכלכלי של הנאשמים, על מנת שיוכל לערוך הערכת סיכויים וסיכונים על סמך מידע מהימן.
142. הנאשמת עומתה גם עם גרסתו של הנאשם בת/3(שורה 469) לפיה חלק מהכסף שהעביר מר באקשט עבור רכישת דירה, הלך לריביות לאנשים, אך הוא לא יודע לאן הלך ויתכן שבאמת הנאשמים קנו כלי נגינה והשיבה כי אין לה מה להגיד והיא חושבת שאולי הנאשם לא זכר (דיון מיום 18/2/2018 ע' 14 ש' 13-19).
143. גם ביחס להמרת הדולרים שביקש מר באקשט מן הנאשמת לעשות, אישרו הנאשמים, כי לא השתמשו בכסף למטרה שלשמה נמסר להם, שהיא-המרת הכספים, אלא שהשתמשו בכסף לשם החזרת חוב.
144. כך, העיד הנאשם, כי :
- "אני זוכר את הקטעים האלה מכיוון שבעל ה- Change עצמו נפגש איתי והרגשתי, אני לא אדם פיזי, אני לא אדם שיכול להילחם פיזית, והרגשתי מאוים. ממש מאוים נפשית, והרגשתי שהוא יכול לפגוע בי. ואז הוא אמר שהוא, שאם אנחנו לא נחזיר את הכסף מיידית, תוך יום, אנחנו ניפגע. תודה רבה. זה בדיוק היה הכסף של בקשט. ואנחנו, במקביל אנחנו כל הזמן קיוונו שהכינור הזה שאנחנו עומדים למכור יכסה לפחות חלקית את החובות שלנו, גם לבקשט" (דיון מיום 18/2/2018 ע' 54 ש' 32-34, ע' 55 ש' 1-6).
145. הנאשמת הודתה גם היא בעדותה, כי לא השתמשה בכסף למטרה שלשמו נמסר. הנאשמת אישרה, כי מר באקשט אכן העביר לידיה סכום כסף על מנת שתמירו והיא הסכימה לכך היות והכירה את עדת התביעה להלן- הגב' שמחה ברקוביץ אשר עבדה ב change בחיפה (עדת תביעה מס' 8-העידה בתאריך 22/2/2015), ועזרה לנאשמת לפרוט דולרים לשקלים בשערים טובים. לטענת הנאשמת מר באקשט הוא שפנה אליה וביקש ממנה עזרה-טענה שלא עומת בפניו.
146. הנאשמת העידה, כי לא עשתה את מה שסיכמה עם מר באקשט, היות ולוותה כסף מהchange במרכז פנורמה עבור פסטיבל באיטליה, כשאת הסכום קיבלה "ליתר ביטחון". לאחר מכן, נבהלה, היות ואיימו עליה. לכן, החזירה ל change כספו של מר באקשט היות והייתה צריכה לקבל הרבה כסף מהביטוח של הכינור שנשבר, והיא התכוונה להחזיר את הכסף למר באקשט (דיון מיום 24/4/2017 ע' 140).
147. כאשר ב"כ המאשימה הטיח בפני הנאשמת, כי הפסטיבל באיטליה שעבורו השתמשה בכספים אותם לקחה מה change לא היה רווחי בשנת 2009 השיבה הנאשמת, כי היא השתמשה בכסף לכל מיני דברים ולכל מיני קניות והיא יכולה לבדוק בדיוק מתי, אולם הדבר לא נעשה והיא לא הצביעה על רווחיות של הפסטיבל (דיון מיום

5/12/2017 ע' 31-32).

148. גרסתה של הנאשמת הוסיפה להתפתח בעניין זה, כאשר העידה, כי לא שיתפה את מר באקשט באיומים על חייה היות והכסף שהוא נתן לה היה בחלקו של אבא של אשתו והוא הזהיר את הנאשמת והנאשמת חשבה שיהיו לו הרבה בעיות ולא רצתה לסבכו עוד יותר (דין מיום 5/12/2017 ע' 36 ש' 9-1).

149. הנאשמת אף העידה ביחס לשנת 2009, כי מצבם הכלכלי היה קשה ו: "המכירה לא תמיד מכירה עם רווח, בשנת 2009 התחיל כבר להיות מאוד לחוץ גם מבחינה עסקית, היה לנו מאוד קשה, ואז גם הייתי צריכה להחזיר כספים, היה לנו גם פסטיבל בשנת 2009 ומכרנו כינורות ומה שיכולנו כי כבר היתה הדרדרות כספית לא רק אצלינו אלא בכל העולם והיו מוגבלים בקניה, עבדנו קשה לנסות למכור את הכינורות ולהחזיר כסף, לסדר את המינוס בבנק, לפתח את הפסטיבל ולא להפסיק אותו" (דין מיום 28/12/2016 ע' 134 ש' 20-16).

150. מכאן, שאין זה ברור כיצד סבורה הייתה הנאשמת שתוכל להחזיר את הכספים אותה ביקשה להחזיר לעדי התביעה יוסי אורן ואליהו צוציאשווילי, הגם שאלה הוחזרו בסופו של דבר. הנאשמת העידה, כי:

"בפסטיבל 2009 כשהיינו צריכים לנסוע היו כמה בעיות עם הסטודנטים ולא ידעתי מי מגיע, פחדתי שיהיה לי בעיית מזומנים בפסטיבל, אמרתי לו שאם הוא יכול להלוות לי כסף ואחזיר לו לאחר הפסטיבל..." (דין מיום 28/12/2016 ע' 134 ש' 32-30 ע' 135 ש' 1).

151. בסברה, כי יהיה באפשרותה להחזיר את סכום הכסף ובחששה כי תהיה קצרה במזומנים, ניתן להסיק מעדותה של הנאשמת על התנהלותה הכללית. אין זה ברור, אף מדברי הנאשמת עצמה, כיצד ציפו להשיב את הכספים של המתלוננים בכלל ושל מר באקשט בפרט. הנאשמת אישרה למעשה כי ידעה שאין באפשרותה להשיב את הכספים למר אורן מיידית והעובדה כי השתמשו לצורך כך בכספיו של מר באקשט מבלי שניתנה הרשאתו לכך, תוך שימוש בהם למטרה אחרת מזו שהוסכמה, מדברת בעד עצמה.

152. עד התביעה מר צוציאשווילי (עד תביעה מס' 15-התייחס בעדותו לת/110. לעד זה הוחזרו כספיו של מר באקשט לגרסת הנאשמים. העיד ביום 27/1/2016) העיד, עד התביעה להלן-מר יוסי אורן, שהינו בן אחיו של העד לא סיפר לו שהוא הלווה כספים לנאשמת, אותה העד לא הכיר. העד העיד, כי הוא שם אצל מר אורן 100,000 דולר חדשים בכספת ב-change, כשהסכום היה כספו הפרטי.

העד הוסיף, כי כאשר פנה אל מר אורן וביקש ממנו את ה-100,000 דולר, מר אורן אמר לו שאין לו את הכסף וסיפר לו על כך שנתן לנאשמת 93,000 דולר למשך שבועיים והיא היתה צריכה להחזיר 100,000 דולר. העד לא ידע שום דבר על כך לדבריו וביקש להביא את הנאשמת מיד, אולם היא, לדברי מר אורן שהתה בחו"ל ולא ענתה. לאחר התכתבות באמצעות הדואר האלקטרוני, העד הזמין את הנאשמים ונפגש עם הנאשמת בבית קפה במרכז הכרמל. הנאשמת אמרה לו שהיא צריכה למכור בית והעד אמר שהוא צריך את הכסף ולא מעניין אותו. בסופו של דבר הם הלכו לעורך דין, חתמו מולו, והנאשמת נתנה לעד שני שיקים, כשאת הכסף הוא קיבל תוך

כשבוע.

העד העיד, כי יוסי לא סיפר לו שבעבר הנאשמת לוותה כספים והחזירה בתוספת ריבית.

153. גרסת הנאשמים לפיה אויימו על ידי מר צוציאשווילי או מי מטעמו לא הוטחה בפני העד בחקירה הנגדית והוא לא עומת עמה

154. מר יוסי אורן (עד תביעה מספר 16 - התייחס עדותו למוצגים ת/14 -העימות בינו לבין הנאשמת, ת/111, ת/112, ת/135, ות/136. העיד בתאריך 27/1/2016) העיד במענה לב"כ הנאשם, כי נהג להמיר לנאשמת כספים ולא להלוות לה, הגם שבהודעתו התייחס לכספים כאל הלוואה. הנאשמת נהגה לומר לו שהיא צריכה את הכסף והנאשם הגיע מאוחר יותר והחזיר את הכסף. מכאן-עולה גם כן מעורבותו של הנאשם בפן העסקי, וזאת- בניגוד לטענת ההגנה, כשותפה של הנאשמת וכמבצע בצוותא (לפי סעיף 29 לחוק העונשין).

155. העד העיד, כי הנאשמת קיבלה ממנו מט"ח ולא שקל תמורת שקל והרווח שלו בעסקאות עם הנאשמת היה בהמרת מט"ח, כלומר אם הוא מכר דולרים- הוא הרוויח. הנאשמת המירה דולר, יורו ולירה שטרלינג, תמורתם קנתה ומכרה מט"ח.

156. העד העיד, כי הנאשמת תמיד עמדה בהבטחתה והיא קנתה את אמונו במשך שנתיים, יצרה עמו קשר חברי ואף הזמינה אותו לביתה בטענה שלא יכולה לצאת כרגע מהבית. מכח אמון זה, למרות שהיסס, העיד העד כי כאשר ביקשה סכום של 93,000 דולר חשב שיוכל להרוויח כ- 10,000 ₪. לא הייתה לו סיבה לדבריו לפקפק בכך שהיא לא תחזיר. היא שכנעה את העד לדבריו שזה בסדר ושהנאשם כבר בדרך עם הכסף מת"א ויגיע אליו מאוחר יותר עם כל הכסף.

157. העד העיד, כי הנאשמת יצרה הונאה מאורגנת וניסתה להתחבר אליו במשך שנים, כך שהטעות שלו הייתה האמון שנתן בה. לדבריו, לקוחות קבועים לא יצרו עמו קשרים אישיים ואילו הנאשמת ניסתה להכניס אותו לעולמה, אולם בגדה באמונו.

158. דברים אלה מצביעים על דפוס התנהלותם של הנאשמים לאורך כל התקופה נשוא כתב האישום, במהלכה הוזמנו המתלוננים נשוא האישומים הראשון ועד החמישי, אל ביתם של הנאשמים, תוך שהנאשמים יצרו קשרים חבירים עמם.

159. לדברי העד מר אורן, דודו-מר צוציאשווילי, גילה את הפרשה חודשיים או שלושה לאחר שבמהלכם התחנן במהלכם בפני הנאשמת שתחזיר את הכסף. הכסף הוחזר בסופו של דבר לאחר כחצי שנה. לדברי העד שיקים

לא התקבלו שבוע לאחר שמר צוציאשווילי נכנס לתמונה כפי שהעיד האחרון, אלא כ-3 חודשים לאחר מכן אם לא יותר. הגם שמדובר בסתירה בין עדויותיהם של השניים, הרי שזו אינה יורדת לשורשו של עניין.

160. לנאשמת לא היה הסבר לפער בין הסכומים אותם קיבלה ממר באקשט, לבין הסכום אותו קיבלה מעד התביעה מר יוסי אורן כאמור לעיל, כספים- אשר היו שייכים לדודו -עד התביעה מר אליהו צוציאשווילי-הבעלים של ה-change, בסכום של 93,000 דולרים (דיון מיום 5/12/2017 ע' 30-31).

161. ב"כ המאשימה הפנה את הנאשמת למוצג ת/120-בו צויין כי הנאשמת קיבלה ביום 13/10/2009 סכום של 175,000 דולרים ואילו בת/135 רואים שהיא שילמה לעד התביעה מר אורן סכום של 254,000 ₪. לשאלת-לאן נעלם סכום של כ-300 עד 350 אלף ₪ השיבה הנאשמת כי היה סכום ששילמה למר אורן שהוא לא רצה שיהיה כתוב בשום מקום-טענה שאף היא לא הוטחה בפני עד התביעה מר אורן (דיון מיום 18/2/2018 ע' 7 ש' 7-13).

162. הנאשמת העידה כי התכוונו להחזיר את הכסף, ואכן החזירו למר באקשט חלק מהכסף, אך בהמשך לא היה מאיפה להחזיר וגם מר באקשט הוציא לנאשמים צו עיכוב יציאה מהארץ והם לא יכלו עוד לעשות פעילות בחו"ל. על כן, עו"ד יואב סולומון הציע לנאשמים לפנות להליך של פשיטת רגל (דיון מיום 24/4/2017 ע' 141 ש' 15-26).

163. גם ביחס לסכום הכסף אותו התחייבו הנאשמים להמיר למר באקשט עולה מעדותו של הנאשם, כי היה מעורב, ידע אודות ההתחייבות ואף לא מסר גרסה קוהרנטית ביחס ליתרת הכסף, לאחר ההחזר למר צוציאשווילי. כך, העיד הנאשם, כי :

"...כי אני לא זוכר כל מה שקשור בכספים. זה אמרתי לך פה את זה, אני באמת לא כל כך נכנס לדברים. 175 אלף דולר זה הסכום שהוא נתן, שהוא נתן לנו בשביל להמיר אותם לשקלים, כן? כן, בסדר" (דיון מיום 24/6/2018 ע' 29 ש' 37-39).

לשאלת ב"כ המאשימה מה נעשה עם הכסף, אם לא החזירו אותו למר באקשט בשקלים כפי שביקש, השיב הנאשם כי אם היה להם הם היו מחזירים אולם איימו על חייהם, אז חלק מהכסף הלך לשם. הנאשם הוסיף, כי: "...ואני חושב שקנינו איזה כלי, אני, אני אתה יודע מה אני לא זוכר. אני סתם עכשיו מדבר, אני באמת לא זוכר" (24/6/2018 ע' 30 ש' 9-10).

164. למרות האיומים, אישר הנאשם כי לא שיתפו את מר באקשט, למרות שהבהיר לנאשמים בת/120 שבקשו את הכסף, כי לכאורה כי הם צריכים אותו בשביל לקנות דירה וכי תוך 12 יום הוא צריך את הכסף המומר (דיון מיום 24/6/2018 ע' 32 ש' 6-16).

165. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא החזירו לפחות 80,000 דולרים למר באקשט, כלומר ההפרש בין הסכום

שקיבלו להמיר עבור מר באקשט והכסף אותו היו חייבים ל-change, השיב הנאשם כי אינו זוכר ובוודאי ישנה סיבה. למרות זאת, כאמור, הן בעדותו והן בעדות הנאשמת לא ניתן הסבר מדוע לא החזירו למר באקשט לכל הפחות את הפרש הסכום (דיון מיום 24/6/2018 ע' 29-33).

166. לטענת הנאשמת, הציעו למר באקשט בפגישות עם עו"ד יואב סולומון כינור איטלקי עתיק מסוג קלקניוס עם מסמכים ששווי 100,000 פאונד, אולם כינור זה נמצא כעת בכינוס. גם הנאשם טען כי הוצע למר באקשט כינור, אולם הוא לא רצה (דיון מיום 30/4/2018 ע' 7 ש' 14-15). גם דברים אלה לא הוטחו בפני מר באקשט. מכל מקום, עד ההגנה עו"ד יואב סולומון-אליו פנו הנאשמים בבקשה לסייע להם להגיע להסדרים עם נושים היות ויש להם בעיה תזרימית העיד, כי כינור זה לא היה בארץ ובידיו רק הופקדו אישורי אותנטיות וכי הוא סיכם עם אדם שבידיו היה הכינור, כי הכינור ימושכן והתמורה תועבר אל עו"ד סולומון (דיון מיום 4/11/2018 ע' 10).

167. מהאמור עולה, כי הנאשמים קשרו קשר לביצוע פשע ביחס לכספיו של מר באקשט, וזאת- לכל הפחות ביחס לכספים שהתקבלו ממר באקשט, כשנדרשו להחזיר את כספיו של מר אורן. במקום להמיר את כספו של מר באקשט, נעשה בו שימוש להחזר חוב ואילו גורל יתרת הכסף לא הובהר ולא הוברר.

168. הנאשמת הכחישה, כי שלחה למר באקשט את מוצג ת/122- פלט עובר ושב של הנאשמים בבנק הפועלים, או כי והראתה לו מסמך שלפיו יש לנאשמים מיליון ₪ בבנק. הנאשמת הכחישה כי ת/122 זוייף והוצג על ידה למר באקשט והוסיפה, כי אם היה בידה סכום כזה היא יכולה הייתה להחזיר לו את כספו. לנאשמת לא הייתה תשובה לגבי הסיבה שבגללה מר באקשט לא נחקר על המסמך והיא ציינה, כי לא היא חקרה אותו בעצמה (דיון מיום 24/4/2017 ע' 141 ש' 4-6, 14, דיון מיום 18/2/2018 ע' 10 ש' 23-33, ע' 11 ש' 1-8). גם כאשר מר באקשט עצמו הטיח זאת בפניה של הנאשמת בעימות שנערך ביניהם-ת/138, הנאשמת לא הגיבה. מכל מקום, מר באקשט לא נשאל אודות המסמך דבר בחקירה הנגדית.

169. הנאשם אף הוא הכחיש כי זייפו את המסמך (דיון מיום 18/2/2018 ע' 54 ש' 7-21).

170. נשאלות אפוא השאלות, האם המסמך מזוייף והאם ת/122 זוייף על מנת לקבל באמצעותו "דבר" כמשמעותו בסעיף 414 לחוק, דהיינו אורכה להשבת כספים למר באקשט.

171. חרף גרסאותיהם של הנאשמים, שלא ניתן לתת בהן אמון או לקבוע בהתבסס עליהן ממצאים עובדתיים פוזיטיביים לזכותם של הנאשמים, למרות שהנאשמת הכחישה כי הסכום המצויין בת/122 היה ברשותה כפי שמצויין בו, ולמרות גרסתו של מר באקשט לפיה המסמך הוצג לו על ידי הנאשמת, לא אוכל לקבוע כי הנאשמים עברו עבירה של זיוף בכוונה לקבל דבר.

172. לא הובאה בפניי ראיה לפיה אכן המסמך הספציפי זוייף על ידי הנאשמים וחוסר מהימנות של הנאשמים כשלעצמו אינו יכול לייצר ראיה עצמאית שיש בה כדי להרשיעם, מקום בו המאשימה לא הציגה בפניי ראיות

המצביעות על היות המסמך מזויף או ראיות המצביעות על כך שהנאשמים הם אלה שזיפו אותו ושלו אותו אל מר באקשט.

173. זאת, למעט **עדת התביעה גב' ענת הרשקוביץ'** (עדת התביעה מספר 24-נציגת בנק הפועלים בו לנאשמים היו חשבונות בנק- העידה ביחס למוצגים ת/115, ת/126, ת/161. העידה ביום 14/7/2016), אשר מסרה בת/115, כי מדובר במסמך מזויף (ש' 11-17), אולם לא הובאה בפניי ראיה כלשהי על הסמכתה לקבוע כך, למעט היותה עובדת הבנק.

174. מר באקשט מסר בת/109 (גיליון 10), כי הנאשמת שלחה לו מסמך לפיו יש לה יתרה של מיליון ₪. בהמשך, העביר מר באקשט את המסמך המזויף-ת/122 וציין, כי זה התקבל אצלו בפקס במשרד על מנת להרגיעו.

175. למרות זאת, אין בראיות עליהן הצביע ב"כ המאשימה כדי להסיק מסקנה חד משמעית אחת ויחידה לחובתם של הנאשמים היות ואין זה ברור מי שלח את הפקס, מנין נשלח, מי קיבל אותו במשרדו של מר באקשט ובעניין זה, רב הנסתר על הגלוי.

176. לעניין זה אפנה להלכה עליה חזרו בתי המשפט לא אחת ביחס להרשעה בהסתמך על ראיות נסיבתיות, לפיה מקום בו נדרש בית המשפט להכריע דינם של נאשמים על סמך ראיות נסיבתיות, המסקנה העובדתית הנגזרת ממכלול הראיות הנסיבתיות המובאות, צריכה להיות להיות מסקנה הגיונית ומתחייבת כמסקנה אפשרית אחת ויחידה (ראו למשל לעניין זה: ע"פ 728/84 **חרמון נ' מדינת ישראל** פ"ד מא(3)617(620-621), ע"פ 351/80 **בן-ברוך חולי נ' מדינת ישראל** פ"ד לה(3)477, 483-484).

177. אין זה המצב בענייננו ביחס לת/122 היות ואין בפניי "שרשרת המסמך" שנשלח אל מר באקשט בפקס במסגרת פרשת התביעה. מכאן, שאין לזקוף את הימנעות ההגנה מלחקור את מר באקשט לעניין זה לחובת הנאשמים, היות ולא ניתן להסיק מסקנות עובדתיות פוזיטיביות מה"אין", אלא מה"יש", והדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו מדובר בהרשעה על סמך ראיות נסיבתיות, שכן המסמך לא הוצג באופן פיזי למר באקשט על ידי הנאשמים.

178. לסיכום אישום זה, הנאשמת למעשה מודה בדבריה, כי השתמשה בכספו של מר באקשט על מנת בין היתר להחזיר את חובה ל-change ולא למטרה שלשמה קיבלה אותם, דהיינו- המרתם לטובת מר באקשט. גרסאותיה לעניין הכספים הנוספים אותם העביר מר באקשט עבור דירות שרכשו הנאשמים ברחובות איינשטיין והפלמ"ח בחיפה, היו רצופות סתירות מהותיות, מעורפלות, מתפתחות בהתאם לשאלה הנשאלת ולעיתים אף מתפתחות תוך כדי מענה לשאלה ספציפית, ולא הוטחו בפני מר באקשט עצמו בחקירה הנגדית, או בפני עדי התביעה מר צוציאשווילי ומר אורן.

179. הנאשמים לא הציגו ראיה כלשהי לכך שהייתה להם יכולת החזר ממשית למר באקשט בזמן שקיבלו ממנו את

הכספים למטרות הספציפיות שלשמן נמסרו, ואין נפקא מינא אם אכן קיוו כי ניתן יהיה לעשות כן, מקום לא היה ביסוס כלשהו לתקוות אלה.

גם אם הנאשמים אכן קיוו שירוויחו ויהיה ביכולתם להחזיר את הכספים, תקווה זו לא בוססה על ראייה אובייקטיבית כלשהי כי אכן יכלו לעשות כן, אלא להיפך-הם המשיכו לקבל כספים גם לאחר שנקלעו לקשיים כלכליים, תוך הבטחות שווא שמבחינה אובייקטיבית לא היה עוד ביכולתם להשיב. הנאשמים אף לא הציגו למר באקשט את מלוא הנתונים ביחס למצבם הכלכלי ומצב שוק הכינורות כטענתם ולא נתנו הסבר מדויק שנתמך בראיות שנערכו בזמן אמת, למה שנעשה בכספים אותם קיבלו.

180. על פי הפסיקה שהוזכרה לעיל, אין די בתקווה שאין לה אחיזה במציאות וכפי שהיה במקרה של הנאשמים. גם אם נניח, כי בשלב מסוים אכן הייתה לנאשמים לכאורה יכולת החזר ועסקים משגשגים-דבר שלא הוכח, הרי שמשנת 2008 או 2007- על פי גרסאותיהם הסותרות של הנאשמים, החלה קריסתם שהחלה לדבריהם שהם עצמם בהאטה בשוק כלי הנגינה בהם סחרו עם המזרח הרחוק. על כן, אין זה ברור מנין סברו כי ניתן יהיה להחזיר את הכספים למר באקשט, למעט תקוותם, כנה ככל שתהא במצב דברים בו מבחינה אובייקטיבית, ידעו כי מצבם הכלכלי אינו מאפשר זאת, אלא על ידי נטילת כספים נוספים כפי שנעשה במקביל.

181. לא זו אף זו, אלא שהנאשם עצמו, אישר כי הנאשמים השתמשו בכספי המתלוננים, בין השאר להחזר ריביות למלווים אחרים, תוך שהוא מקביל את עסקם של הנאשמים להשקעה במניות:

"...גם הכספים שאתה ואשתך קיבלתם מפנחס, אבי שמפיניר, אסתר גנות, גם הכספים האלה שימשו אתכם בין היתר כדי לשלם ריביות למשקיעים אחרים נכון?

ת: לא, בין היתר, בין היתר, חלקית.

ש: אמרתי בין היתר.

ת: חלקית. חלקית. אנחנו קנינו ובמקביל יש את כל המסמכים מארצות הברית, מטריסיו ומלונדון, את כל המסמכים שבמקביל רכשנו כל הזמן כלים וכמו שאני, אני חושב שסיפרתי על זה שהיה, הייתה נפילה מאוד גדולה כלכלית בכל העולם, המחירים ירדו, אנחנו השתדלנו לקנות במקביל כלים. תשמע, זה כמו שאתה, יש מניות, אתה מקשיב לי? יש מניות, אתה יכול לעשות ככה, ברגע שהמחירים יורדים אתה יכול למכור מיד בהפסד גדול או אתה יכול לנסות לקנות מניות ולקוות שהמחירים יעלו. כלים זה אותו דבר, אנחנו במקביל תמיד רכשנו כלים ויש את הרשימה של כל הכלים אצלך או אצל, או בכינוס או במשטרה או אני לא יודע איפה, יש את הרשימה שקיבלו או אצל רואת החשבון למעשה יש לה גם רשימת כלים, הייתה לה. כן" (דיון מיום 30/4/2018 ע' 4 ש' 35-38 ע' 5 ש' 1-11).

182. מעדותו של הנאשם עולה, כי הנאשמים לא גילו למתלוננים באישומים הראשון עד החמישי את הסיכויים והסיכונים הקיימים בהשקעה בכינורות וכדברי הנאשם (דיון מיום 30/4/2018 ע' 6 ש' 30-38 ע' 7 ש' 1-29):

"כן, אנחנו לא דיברנו באוויר איתם, היו מסמכים, היו מאמרים בעיתון, מי שידע אנגלית, אבי שמפיניר כמובן ידע אנגלית, קרא את המאמרים בעיתון על ההשקעות בכלים, הוא ראה את הגרפים. אני יכול לדבר על עוד מישו או שתגיד לי, אני יכול? כן. אותו מלי, מלי, אולי לא כל כך מתמצאת בדברים המסחריים אבל גם היא, רכשנו עבודה כינור פנטסטי אם תסתכל פעם בליסיירי, זה היה תלמיד של סטדיוורי, זה היה כינור פנטסטי, רכשנו עבודה את הכינור הזה, ובעקבות לחצים מכרנו אותו בלי כסף, רק בגלל לחצים. אז כל אחד, מי אתה רוצה להמשיך הלאה, מי עוד, למי עוד סיפרנו, כולם, מי?

ש: אסתר גנות.

ת: אסתר גנות קיבלה כינור, רשום, רשום היה אצלה,

ש: לא, רגע, רגע, אתה חוזר שוב לשאלה מה היא קבלה, תכף אנחנו נדון בזה.

ת: כן.

ש: השאלה היא שאלה אחרת.

ת: כן.

ש: אמרתם לאסתר גנות "שווי השוק של הכינורות יורד",

ת: אני לא זוכר, לא זוכר.

ש: "יש בזה סיכונים".

ת: אני לא, אני לא זוכר, אבל ברגע שהיא מקבלת כינור רשום על שמה בחברת ביטוח אז אין לה סיכון, למה שיש סיכונים? כינור רשום בחברת ביטוח. אנחנו לא אילצנו אף אחד.

ש: פנחס בקשר בהקשר הזה?

ת: פנחס, שמע, גם כן קיבל כינור, קיבל כינור, לא רצה, הוא רצה רק כסף. אנחנו קיבלנו,

ש: מה סיפרתם לו על הסיכונים בהשקעה?

ת: על סיכונים בהשקעה? אני לא זוכר אם דיברנו על סיכונים בהשקעה, אני לא זוכר. הוא נתן את הכסף, הוא נתן כסף לאחותו, הוא נתן את הכסף לא בגלל העיניים היפות של אחותו, שיש לה עיניים יפות, הוא נתן את הכסף כי הוא רצה להרוויח, הוא החתים אותי גם כערב, הוא החתים אותי על נייר שהוא לא נותן לי הלוואה, כי אסור להם להלוות לאנשים דתיים חרדים, אז זה כאילו אני לא יודע, הוא החתים אותי על משהו במרוצת הזמן. אני, אתה מבין? זה כל אחד מהאנשים האלה רצה להרוויח, ידע איפה הוא עומד, ידע, ידע מה, אתה יודע מה? אני לא יודע אם אמרתי בדיוק זה ככה או ככה ומחר יעלה ויום ירד, יש, פנחס אגב יודע לקרוא באנגלית מצוין, הוא קיבל מאמרים באנגלית, הוא קיבל מאמרים שכתב לוריאן, לוריאן, אחד המומחים בכינורות. הוא קיבל מאמרים שכתב מחולט אחד המומחים על השקעות. וזה לא, זה לא שאם אני יכול להגיד לו שזה לא ירד אף

פעם אז אני, אנשים הם לא טיפשים, הם מסתכלים והם בודקים לפני שהם שמים כסף באיזה שהוא מקום".

183. ביחס לנסיבות המחמירות ביחס לכלל העבירות בהן הואשמו הנאשמים בעבירה של קבלת דבר בנסיבות מחמירות, הרי כפי שצוין בע"פ 1784/08 אשר הובא לעיל, הנסיבות המחמירות אינן מוגדרות בחוק והן אף אינן מהוות רשימה סגורה. בענייננו (כפי שאפרט בהמשך ביחס לאישומים הנוספים), נוכח ריבוי מקרי המרמה והסכומים הגבוהים אשר הועברו אל הנאשמים במסגרת גלגול כספים לאורך תקופה ארוכה, הרי שאלה עונים על דרישת הנסיבות המחמירות. בנוסף, באישום הספציפי בעניין מר באקשט, העובדה כי מדובר באחיה למחצה של הנאשמת מהווה נסיבה מחמירה המצטרפת אל מכלול הנסיבות המחמירות. לכך מצטרפת שיטת פיתוי קונקרטית אשר חזרה על עצמה גם ביחס ליתר המתלוננים לפיה הנאשמת נהגה לספר ביוזמתה, כי הנאשמים מרוויחים מהשקעות בכינורות, תוך שהנאשמים מכניסים את המתלוננים אל ביתם, יוצרים עמם יחסים קרובים, משכנעים אותם להפקיד בידיהם כספים, אולם לא מספרים להם אודות מצבם הכלכלי בשום שלב, או על הסיכונים הקיימים בהשקעה בכינורות כפי שעלה מגרסאותיהם. העבירות אף נעברו במקביל ותוך מודעות מלאה של הנאשמים למצבם הכלכלי שנתן לחסדיהם של המתלוננים ואחרים. הנאשמים אף לא הפסיקו למרות שראו כי תקוותם להחזר אינם מתממשת והוסיפו לקבל כספים תוך מצג שווא.

184. לאור האמור, עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר ואני מרשיעה את הנאשמים בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא וכן-גניבה בידי מורשה בצוותא.

אישום שני-שגיא פברי:

185. במסגרת אישום זה, הואשמו הנאשמים בעבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיפים 393 ו-29 לחוק, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 415 סיפא ו-29 לחוק וקשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק.

186. על פי עובדות אישום זה, בין שגיא פברי לבין הנאשמים הייתה היכרות מוקדמת וקשרי חברות. בהמשך למתואר בחלק הכללי לעיל, במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש אוגוסט 2007 הציעו הנאשמים לפברי כי ישקיע אצלם 25,000 אירו, והבטיחו שלו בכזב כי יקבל בתוך שנה וחצי יקבל את קרן ההשקעה בתוספת ריבית של 30%, וזאת-על אף שלא התכוונו לשלם לו את כספו ואת הריבית המובטחת.

187. בהמשך, בהאמינו לנאשמים, נתן פברי ביום 27/8/2007 או בסמוך לכך לנאשמים סכום של 25,000 אירו על מנת שישקיעו את הכסף, והנאשמים נתנו לפברי המחאה דחוייה לתאריך 26/12/2009 על סך 185,250 ₪, אף שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף לפרוע את המחאת הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.

188. בהמשך, הציעו הנאשמים באוגוסט 2007 או בסמוך לכך, לפברי, כי ישקיע אצלם 32,500 דולר והבטיחו לו בכזב כי יקבל בתוך חצי שנה את קרן ההשקעה בתוספת ריבית של 20%, וזאת-על אף שלא התכוונו לשלם לו את כספו ואת הריבית המובטחת.

189. בהמשך לאמור, בחודש אוגוסט 2007 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בהאמינו לנאשמים, נתן פברי לנאשמים סכום של 32,500 דולר על מנת שישקיעו את כספו. הנאשמים שלשלו סכום זה לכיסם ועשו בו כבשלהם.
190. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בשנת 2007 או בסמוך לכך, הציעו הנאשמים לפברי, כי ישקיע אצלם סכום של 132,500 דולר והבטיחו לו בכזב תשלום ריבית של כ-30% וזאת-על אף שלא התכוונו לשלם לפברי את כספו ואת הריבית המובטחת.
191. בהמשך לכך, בשנת 2007 או בסמוך לכך, העביר פברי לנאשמים, בהאמינו להם, סכום של 132,500 דולר, על מנת שישקיעו את הכסף, אולם הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.
192. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש פברואר 2008 או בסמוך לכך, הציעו הנאשמים לפברי להמשיך להשקיע אצלם את הסכום של 32,500 ₪ בצירוף הריבית המובטחת שאמור היה לקבל כמפורט לעיל, וסכום נוסף של 70,000 ₪ והבטיחו לו בכזב כי יקבל בתוך חצי שנה את קרן ההשקעה בתוספת ריבית של 15%, זאת-על אף שלא התכוונו לשלם לפברי את כספו ואת הריבית המובטחת.
193. בהמשך, בתאריך 17/2/2008 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן פברי לנאשמים סכום של 70,000 ₪ נוספים על מנת שישקיעו את הכסף, והנאשמים מסרו לפברי המחאה דחוייה לתאריך 17/8/2008 על סך 241,556 ₪ (להלן: "המחאה הביטחון"), על אף שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף לפרוע את המחאה הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.
194. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש אפריל 2008 או בסמוך לכך, הציעו הנאשמים לפברי להמשיך ולהשקיע אצלם את הסכום של 132,500 דולר בצירוף הריבית המובטחת שאמור היה לקבל וסכום נוסף של 90,000 ₪ והבטיחו לו כי יקבל בתוך חצי שנה את מחצית קרן ההשקעה בתוספת ריבית של 15% ובתוך תשעה חודשים את יתרת קרן ההשקעה בתוספת ריבית של 25%, זאת-על אף שלא התכוונו לשלם לפברי את כספו ואת הריבית המובטחת.
195. בהמשך, בתאריך 15/4/2008 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן פברי לנאשמים סכום נוסף של 90,000 ₪ על מנת שישקיעו את הכסף, והנאשמים מסרו לפברי המחאה דחוייה לתאריך 15/10/2008 על סך של 352,335 ₪ והמחאה דחוייה לתאריך 15/1/2009 על סך 382,995 ₪ (להלן: "המחאות הביטחון"), אף שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף כדי לפרוע את המחאות הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.
196. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש פברואר 2008, או בסמוך לכך, הציעו הנאשמים לפברי כי ישקיע אצלם 5000 אירו ו-10,000 דולר, והבטיחו לו בכזב כי יקבל בתוך חצי שנה את קרן ההשקעה בתוספת של

15%, זאת על אף שלא התכוונו לשלם לפברי את כספו ואת הריבית המובטחת.

197. בהמשך, בתאריך 17/2/2008 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן פברי לנאשמים סכום של 5000 אירו ו-10,000 דולר על מנת שישקיעו את הכסף והנאשמים מסרו לפברי המחאה דחוייה לתאריך 17/8/2008 על סך 62,500 ₪ (להלן: "המחאת הביטחון"), על אף שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף לפרוע את המחאת הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.

198. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש דצמבר 2008 או בסמוך לכך, הציעו הנאשמים לפברי כי ישקיע אצלם 30,000 ₪ והבטיחו לו בכזב כי יקבל בתוך חודש את קרן ההשקעה בתוספת ריבית של 10%, על אף שלא התכוונו לשלם לו את כספו ואת הריבית המובטחת. בהמשך, בתאריך 12/12/2008 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן פברי לנאשמים או למי מטעמם סך של 30,000 ₪ על מנת שישקיעו את הכסף, על מנת שישקיעו אותו.

199. בשנת 2010, או בסמוך לכך, ולאחר שפברי דרש לקבל חזרה את כספו בצירוף הריביות המובטחות, החזירו הנאשמים לפברי סך של 122,750 ₪.

200. בסך הכל גנבו הנאשמים בצוותא מפברי סכום של 190,000 ₪, 175,000 דולר ו-30,000 אירו.

201. **עד תביעה מספר 17-מר פברי** (העד התייחס למסמכים ת/65 עד ת/67, ת/71 ות/72. העיד בתאריך 27/1/2016) העיד, כי ההיכרות בינו לבין הנאשמת החלה במהלך שנת 2006, דרך חבר משותף ששמו אלון בן עזרא גולדמן. היה לו עסק לתכשיטים ויהלומים והנאשמת הייתה לקוחה שלו.

באותה תקופה היה לעד, שהינו רו"ח במקצועו, עסק עצמאי של ייעוץ פיננסי לחברות והוא בעיקר עבד בנושא של עסקאות בינלאומיות. העד העיד, כי היה בקשר עם אדם בשם יובל רוזנובסקי שאמו-אלה רוזנובסקי, היא נגנית בתזמורת בפילהרמונית והיא הייתה בקשר עם גנן מפורסם שנקרא ונגרוב. אלון שאל את העד אם הוא מכיר מישהו שמתעסק בכינורות היות והנאשמת אמרה שיש להם כינור מסוג סטארדיווריוס למכירה. העד פנה ליובל וניסו למכור את הכינור לונגרוב, אולם העסקה לא יצאה לפועל. מאותה תקופה, העד העיד, כי היו לו קשרי ידידות עם הנאשמים, הוא היה אצלם בבית מספר פעמים עם אשתו ובנותיו, הוזמן לאירועים שנערכו בביתם של הנאשמים והנאשמת ניסתה לקשר את העד עם אנשי עסקים שונים שהייתה איתם בקשר, אולם לא יצא מכך כלום.

202. העד אישר בעדותו, כי כאשר ניסה לתווך בעסקה בין יובל שעסק ביזמות נדל"ן בהודו לבין הנאשמת בעסקה של מיליוני דולרים לרכישת כינור מסוג סטארדיווריוס, הוא תכנן להרוויח מעסקה זו.

203. העד העיד, כי ידע שלנאשמת יש את הכינור היות וידוע לו כי הייתה פגישה בהמשך ובה היא הציגה את הכינור וונגרו ידע להבדיל בין מקורי לזיוף. לציין, כי מדובר בסברה בלבד של העד ואיש מהמעורבים האחרים לא העיד על מנת לשפוך אור על מנת לאשר את נסיבות ניסיון עריכת העסקה והאם אכן הכינור היה מסוג זה.
204. העד אישר שהחלק מהסכומים שנתן לנאשמת הוחזרו לו, אולם לדבריו מדובר בסכומים קטנים מאוד.
- לדבריו, באוקטובר 2008 קיבל מהנאשמת סך של 51,750 ₪ המהווה החזר הלוואה בסך של 45,000 ₪ בתוספת ריבית.
- העד העיד, כי למיטב זכרונו, כשנתן 70,000 ₪ קיבל בחזרה 71,000 ₪ אך מעבר לכך קיבל סכומים קטנים מאוד יחסית לכלל הסכומים.
205. העד העיד, כי רק ביולי 2011 החליט להגיש תלונה היות ומתחילת או מאמצע שנת 2009, הבין שקיימת בעיה, החל לרדוף כדבריו אחרי הנאשמים כדי לקבל את כספיו בחזרה והשניים משכו אותו בתואנות שווא, עד שבאפריל 2010 ערך עמם הסכם אצל עו"ד יואב סולומון, לפיו הם היו צריכים להחזיר לו את הכספים רק בספטמבר 2010 ואף נרשמה לטובתו של העד הערת אזהרה על ביתם של הנאשמים ברח' כרמי.
206. העד אישר במענה לב"כ הנאשם, כי, כי ברגע שהגיעו להסכם אצל עורך דין, חשב שהכוונה של הנאשמים הינה להחזיר את הכסף שלא החזירו ולא הצליחו להחזיר משום שדברים הסתבכו והעסק הסתבך, אחרת לא היה בכלל מגיע לעו"ד וחותרם על הסכם כזה, אלא ניגש למשטרה ומגיש תלונה.
207. העד העיד, כי לפני שהחל להלוות להם כספים הוא היה בקשר חברי עם הנאשמים, בדק באינטרנט ובאחד הקונצרטים שהתקיים בביתם השתתף אף ראש העיר.
208. העד העיד, כי הוא נפגש עם הנאשמת במסגרת נסיעותיו. כך, למשל נפגש עמה בווינה והרושם שקיבל ממנה היה של מישהי שיכולה להשיב את הכספים ורמת החיים של הנאשמים הייתה לכאורה מאוד גבוהה, כפי שהעידו גם המתלוננים האחרים להלן.
209. בשנים 2007-2008 היה נראה לעד כי מדובר בהשקעה בטוחה, אולם בשנת 2009 העד הסיק כי הייתה קיימת בעיה של החזר מכך שהיה צריך להגיע החזר והוא לא הגיע. העד קיבל מהנאשמת טלפונים שהיא בבנק בווינה ומחכה שהכסף יגיע והייתה מתקשרת שוב בטענה שהיא עדיין ממתינה בבנק ובסופו של יום לא היה דבר.
210. העד אישר כי הנאשמים לא התכחשו אף פעם לחוב, וחזר על כך, שאף חתמו על ההסכם בפני עורך הדין.

211. העד הוסיף לעניין כך שלא התלונן זמן רב, כי קיבל ייעוץ לפיו לא היה כדאי להתלונן על מנת שהזכויות שלו מול כונס הנכסים לא תפגענה. בנוסף, לקח זמן עד שהעד הבין, כי מדובר בהיקף גדול ובשיטתיות והוא לא המתלונן היחיד. לדבריו, כל עוד היה לבד, הוא היה בטוח שאם יגיע למשטרה יגידו לו שמדובר בבעיה מסחרית. בסוף שנת 2010-תחילת שנת 2011 פנו לעד התביעה עו"ד בירמן שכינס מספר זכאים.

212. העד העיד, כי לפני שפנו למשטרה, פנו לתכנית כלבוטק ולמרות שהיה רוצה לראות את הנאשמים מאחורי סורג ובריא, האינטרס הראשוני שלו היה לראות את הכסף בחזרה כמה שיותר מהר. מכל מקום, גם במהלך התקופה בה לא התלונן עדיין במשטרה היה בקשר עם עורך דין ופעל בדרכים אחרות.

213. העד העיד לעניין תחושותיו, כי :

"מאחל לאף אחד לא להיות במצב הזה, הכעס האישי שיש לי בי כלפיהם לא יכול לבוא לידי ביטוי בקבוצתי".

ובהמשך, במענה לשאלת בית המשפט לאיזה כעס הוא מתכוון, השיב: "הכעס שבעצם רימו אותי, שידעתי שזה משהו סיסטמטי, ושאני לא הזכאי היחיד, וכל מה שאני פורס אחורה ומסתכל אני רואה שנבנה מהלך מאוד מתוחכם כדי להוציא ממני כספים וההרגשה היא נוראית, קשה לי כרגע לייחס את הסיבה שפניתי למשטרה אם זו מסיבה קבוצתית או אישית, הבנתי באיזה שלב שזה הדבר הנכון לעשות. במבט לאחור ברור שלא התכוונו להחזיר. באותו שלב לא ידעתי האמנתי שכן, היינו חברים, הבת שלי למדה ללכת אצלם בבית, הייתי בטוח שהם חברים טובים לא ידעתי שהכל זה רק פסאדה.

...

היום אני יודע שלא היו להם נכסים, הכל היה פסאדה, האוטו שלהם בליסינג לא בבעלות, כל הבית שלהם היה משועבד לכל העולם והמשכנתאות לפי נסח הטאבו, היו רשומות לתקופה שקודמת לשנת 2007, כלומר היה להם בית אך לא שלהם. כל מה שהם הראו זה היה פסאדה אחת גדולה".

214. לשאלת ב"כ הנאשמת כיצד טוען העד כי לנאשמת אין נכסים אם היה לה כינור ששווה מיליוני דולרים, השיב העד:

"לא אמרתי שאין לה נכסים. מה שאני אומר שיש את הפסאדה שהם עשו ולנכסים. יש את הפסאדה שנבנתה כמו קלעים של במה, שהאוטו בליסינג והבית ממושכן עד הגג. מצד שני אני מאמין ואני בהיכרות הארוכה אני חצי יודע שיש להם נכסים רבים, בגלל זה אני גם התעקשתי ללכת לעו"ד ולהשקיע כספים, מאמצים והמאמצים הכספיים הם המאמצים הקטנים לעומת הנפשיים, כדי לנסות ולהוציא מבלה את כספי בחזרה. אם הייתי יודע שאין לה נכסים ואין להם מאיפה להביא את זה, לא הייתי מתאמץ ואפילו לא הייתי הולך למשטרה".

215. אמונה זו שלנאשמים ישנם נכסים נכונה לטענת העד גם היום וגם בשנים 2007-2008 ואפילו 2009.

216. העד העיד, כי הנאשם עצמו סיפר לו על כספות בחו"ל, על בנינים בארה"ב, על צ'לו שקנו לבן שלו ב-300,000 יורו ולמיטב זכרוננו של העד הצ'לו אף הוצג פעם אחת. בנוסף, באחד הקונצרטים שהיו בבית שלו, ניגן הנאשם על כינור שהוא טען בפומבי שהוא מאוד יקר ועולה הון. העד ציין, כי הוא עצמו אינו מבין בכך, אך היו נוכחים במקום אנשי מוסיקה שהנהנו עם הראש. מעבר לכך, בביתו של הנאשם היו תלויות על הקירות יצירות אמנות של אמנים מהשורה הראשונה כגון קדישמן וגוטמן. בנוסף, ציין העד כי ידוע לו שהנאשמת נהגה לקנות אצל חבר שלו יהלומים וטבעות זהב והנאשמים רוב הזמן נסעו לחו"ל.

העד אף מסר בת/ 65 (גיליון 4 ש' 117-118) כי הנאשם תמיד השוויץ בפניו כי יש לו כספות, כספים ונכסים בחו"ל, בעיקר בלונדון ובארצות הברית ואף הראה לעד אגרת חוב ישנה של 150,000,000 דולר וביקש מהעד עזרה במכירתה (ת/65 ש' 13-14).

217. מר פברי לא עומת בחקירה הנגדית עם גרסתו במשטרה (ת/65-ש' 15) לפיה הנאשמים הם שהפצירו בו להשקיע באמצעותם כספים. מדובר בנושא מרכזי ששנוי במחלוקת ולמעשה מהווה נסיבה מחמירה המתייחסת לאופן פעולתם של הנאשמים והתנהלותם מול המתלוננים באישומים הראשון עד החמישי. משלא נשאלה השאלה-הדבר משמש לחובת הנאשמים.

218. העד העיד, כי עיקר התקשרותו היה בעיקר עם הנאשמת.

העד ציין בת/ 65 ביחס להתנהלות הכספית, כי בתחילת ההיכרות שלו עם הנאשמים הם תמיד היו ביחד, בנושא מתן הכספים היה בעיקר בקשר עם הנאשמת ובמעט מקרים עם שני הנאשמים ביחד. לגבי השיקים והחוזים מסר העד כי חתם עם שניהם הנאשמים ביחד, אך היו מקרים שעם הנאשם לבד. לגבי הקשר הטלפוני לאורך השנים 2009 ו-2010 מסר העד כי היה בקשר טלפוני עם הנאשמת. לשאלת החוקר-עד התביעה מר הלבץ מי היה הדומיננטי בין שני הנאשמים השיב העד כי: "...לחלוטין בלה" (גיליון 4 ש' 109-115).

219. הנאשמת העידה, כי ההיכרות עם מר פברי הייתה על רקע פיננסי, הוא רצה לקבל ריבית גבוהה, הוא מתווכח ועשה מחקר על מה שהנאשמים עושים והבין שאפשר לקבל ריבית.

לטענת הנאשמת, הנאשמים לא חייבים למר פברי דבר לפי הריבית של בנק ישראל וישנה טבלה בעניין זה שהועברה גם לכינוס הנכסים וגם לעו"ד סולומון. במוצג נ/52 אותו ערכה העדה אפשר לראות לדבריה שהועברו למר פברי כספים בסכומים גבוהים ואילו הוא מצידו דרש יותר ממה שהגיע לו.

לדברי הנאשמת, לא היה אכפת למר פברי מה יעשה בכסף, אלא הוא רצה לקבל כסף בריבית והרבה כספים הועברו באמצעות עדת התביעה שמחה ברקוביץ' כגון כספים שהיו לעד בספרד. חלק מהכספים הוחזרו באמצעות הבנק (דיון מיום 24/4/2017 ע' 141-143).

220. מר פברי לא עומת עם טענה זו של הנאשמת בעדותו, לפיה החוב למעשה הוחזר לו. גם מוצג נ/78 אותו ערכה הנאשמת לעניין ההחזרים למר פברי לא הוצג בפניו. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע המסמך נ/78 לא הוצג למר פברי, השיבה הנאשמת, כי הנאשמים לא הגיעו ביום עדותו של מר פברי והנאשמת לא הספיקה לשוחח עם סנגורה לפני הדיון (דיון מיום 15/10/2017 ע' 190 ש' 24-32). לציין, כי מדובר במסמכים שנערכו על ידי הנאשמת שלא בסמוך לאירועים, אלא בשיהוי ניכר, סמוך למועד מסירת העדות בבית המשפט שנים רבות לאחר האירועים הנטענים.

221. העובדה, כי הנאשמת יצרה תרשומת פנימית מעלה תמיהה, גם לאור העובדה, כי בחקירתה במשטרה, הגם שלרוב שמרה על זכות השתיקה, דווקא השיבה לשאלת החוקר-מהו החוב למר פברי, כי אין ביכולתה לענות כך ואין לה אפילו יכולת להעריך (ת/19 ש' 243).

222. לגבי הקשר של הנאשם עם מר פברי העידה, כי לא זכור לה מה היה חלקו של הנאשם, אולם הוא הכיר את מר פברי. בהמשך, ציינה כי הנאשם לא נכנס לפרטים ומר פברי היה כותב לנאשמת איזה כסף הוא רוצה להשקיע (דיון מיום 30/4/2017 ע' 154 ש' 32, ע' 155 ש' 1-6).

223. הנאשמת הוסיפה, כי במקרים של אנשים שנתנו הלוואות, הם לא התעניינו בהשקעות או בקניית כלי מיתר, אז הכספים הלכו חלקית לכלים מוזיקליים וחלקית לפרוייקטים מוזיקליים שהיו למעשה בסיס לקידום רווחים-דבר שהיה מאפשר להחזיר את הכסף או לרכוש כלים מוזיקליים, למשל: קונצרטים ופגישות עם מארגנים פוטנציאליים (דיון מיום 30/4/2017 ע' 157 ש' 17-20, דיון מיום 15/10/2017 ע' 175 ש' 23-24, דיון מיום 18/2/2018 ע' 14 ש' 25-30). למרות טענה זו, הנאשמת לא הצביעה על הוצאות ספציפיות עם כספו של מר פברי.

224. הנאשמת הופנתה לת/4 (שורה 45)-שם מסר הנאשם, כי חלק מהכספים שנמסרו ממר פברי הלכו גם לקיום, וחלק לתשלומי הריביות של העסק וזאת-בסתירה לגרסתה, והשיבה כי יש לשאול את הנאשם ובהמשך ציינה כי היא אינה יכולה להצביע עכשיו בדיוק לשם מה השתמשו בכל הכסף. לטענתה, מכיוון שהכסף של מר פברי לא חייב את הנאשמים לרכישת כינורות, הם עשו גם השקעות ורכשו כלים מוזיקליים ויתכן שעשו גם נסיעות עסקיות. לטענת העדה מחייה משמעותה גם נסיעת עבודה לוינה למשל (דיון מיום 18/2/2018 ע' 14-15).

225. הנאשם עצמו העיד (ביום 25/3/2018 ע' 10 ש' 21), כי הנאשמים הבטיחו למר פברי את הריבית הכתובה בת/71-ההסכם בין הצדדים, היות והנאשמים היו במצב שהיו זקוקים לחמצן בשביל לנסות "להזיז את הכלים"

כדבריו. בנוסף העיד, כי הנאשמים לא הצליחו למכור את הכינורות שהיו ברשותם, הרגישו שהם תקועים והרגשה זו החמירה (25/3/2018 ע' 11 ש' 10). מכאן, שהגם שחלקו של הנאשם לא היה דומיננטי, הוא היה מודע היטב הן לקושי הכלכלי אליו נקלעו הנאשמים ואף לכספים שהתקבלו במצב דברים בו למעשה כבר לא היה להם כיצד להשיבם. בנוסף, היה הנאשם אחראי ליצירת מצב השווא לפיו הנאשמים הינם אמידים.

226. מכאן, שהמצגים אשר הוצגו בפני מר פברי על ידי הנאשמים, לפיהם יש באפשרותם להחזיר לו את התשואה המובטחת, מצגי שווא הם ולא היה להם בסיס היות והנאשמים כבר ידעו שמצבם הכלכלי לא היה טוב כפי שפורט ביחס לאישום הראשון, החל משנת 2008 כגרסת הנאשמת והחל משנת 2007 כגרסת הנאשם. דווקא העובדה שמר פברי היה חבר קרוב של הנאשמים-טענה שלא נסתרה, אשר ביקר בביתם והתרשם מעושרם הכלכלי אותו הציגו בביתם כפי שהעידו המתלוננים האחרים להלן, אף חייבה את הנאשמים חובה מוגברת ליידע אותו כי מצבם הכלכלי אינו איתן כפי שאולי ניתן וסביר היה להתרשם.

227. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע אם בינואר 2009 כינור ברגונצי שהיה לנאשמים ושווי היה רב לטענתם ואשר נדרס-שוב לטענתם- בעבורו ציפו הנאשמים לקבל את דמי ביטוח, אולם לא קיבלו בסופו של דבר, היה עדיין שלם, לא החזירו למר פברי את הכסף, העלתה הנאשמת גרסה חדשה שלא הוצגה אף היא בפני מר פברי. לטענתה, עד לשנת 2009 החזירו לו כספים, אולם אז אח של העד שנמצא בארצות הברית היה זקוק לכסף והעד היה זקוק לכסף מוקדם יותר והדבר היה בעייתי (דיון מיום 15/10/2017 ע' 191 ש' 7-1). גם טענה זו לא הוטחה בפני מר פברי בחקירה הנגדית.

228. לשאלת ב"כ המאשימה, האם פעלו הנאשמים במקרה של מר פברי, כפי שפעלו במקרים אחרים על ידי מתן שיקים דחויים ללא כיסוי, השיב הנאשם, כי:

"לא, לא. זה לא תרמית. כשבא אדם ונותן את הכסף ואנחנו זורמים, ואנחנו מקווים שהדברים יסתדרו לנו, ואנחנו יודעים שתוך שנה האדם הזה יקבל 20 אחוז, 40 אחוז, 60 אחוז ריבית. אנחנו בתמימות, אני באמת, אין לי, אני לא רוצה להגיד בטיפשות. אבל בתמימות היינו בטוחים שהכל יסתדר והכל יזרום והכל יילך טוב. נתנו שיק. עכשיו אין לנו את הכסף, אבל בעוד שנה בטוח יהיה לנו את הכסף. אתה יודע מה זה מזכיר לי, לצערי? מהמר שיושב בשולחן רולטה והוא בטוח שעוד רגע הוא עומד להרוויח ושם עוד פעם כסף. עוד רגע הוא עומד להרוויח. אני לא יודע. תשמע, אני חשבתי שאני אדם, אני יודע שאני אדם אינטיילגנטי. אבל הגענו לסיטואציה כזאת שאנחנו כבר לא ידענו מה קורה סביבנו. ושגיאת פברי זה דוגמא לאחרים גם כן, מה שקרה איתנו" (דיון מיום 12/2/2018 ע' 56 ש' 12-21).

229. מדברי הנאשם עולה אפוא, כי למעט תקוותם של הנאשמים כי יוכלו להשיב את הכספים, תקווה זו לא הייתה מבוססת על נתונים אובייקטיביים.

230. למרות זאת, הנאשמים יצרו עם מר פברי קשרי חברות ומצבם כלכלי האיתן, לכאורה, הוצג למר פברי בין אם בהתנהגות ובין אם בעל פה מתוקף יחסי החברות ביניהם, כשהנאשמים לא שיתפו אותו בכך שבשלב מסוים הם

נקלעו למצוקה כלכלית, באופן שהיה מאפשר למר פברי חופש בחירה וחישוב סיכויים וסיכונים לאור המידע בתוך יחסי האמון שנוצרו בינו לבין הנאשמים. הנאשמים, נטלו את כספיו של מר פברי, אשר העיד כי בגלל המצג שנוצר בין השאר, כולל ניסיון מכירת כינור יקר בעסקה בה תיווך וכן אורח חייהם של הנאשמים, הלווה להם כספים מתוך מחשבה כי יוכל להמשיך ולהרוויח את הריבית-מטרה שהעד לא ניסה להסתירה.

231. מדבריהם של הנאשמים כמו גם של מר פברי עולה אפוא, כי הנאשמים קיבלו ממר פברי כספים שהיו הלוואות, שלא היו למטרות ספציפיות ומוגדרות כמו במקרה של מר באקשט. מר פברי אף לא ביקש להשקיע את כספיו באופן ספציפי בכינור, כפי שעשו המתלוננים באישומים שלהלן.

232. כספיו של מר פברי לא הופקדו בידי הנאשמים למטרה מסוימת מוגדרת. מר פברי הסכים להלוות לנאשמים כספים, מבלי שהנאשמים התחייבו על השקעתם במטרות ספציפיות כגון רכישת כינור מסוים או הלוואה למטרה ספציפית כגון רכישת דירה כמו במקרה של מר באקשט. על כן, לא ניתן להרשיע את הנאשמים בעבירה של גניבה בידי מורשה. אינטרס רכושי של מר פברי אכן נפגע והנאשמים אף מעלו באמונו, משום שלמעשה קיבלו ממנו כספים בתקופה שאף לגרסתם מצבם הכלכלי לא היה טוב, הם "התגלגלו" כדברי הנאשם וכדברי הנאשמת-חלה האטה בשוק כלי הנגינה שבהם סחרו. יחד עם זאת, לאור כך שלא היו הוראות כלשהן לשימוש בכספים, לא ניתן להרשיעם בעבירה של גניבה בידי מורשה, אלא בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

233. לעניין הנסיבות המחמירות, אני מאמצת את קביעותי דלעיל ביחס למר באקשט גם בעניינו, ובשים לך לכך שלמרות היחסים הפיננסיים בין הנאשמים לבין מר פברי, התפתחו ביניהם יחסי חברות, שדבר קיומם לא נסתר בגרסתם של הנאשמים ומר פברי אף לא נחקר על כך בחקירה הנגדית, על אף שציין זאת בת/65 (גיליון 1). בנוסף, יצרו הנאשמים בפני מר פברי מצג שווא בעל פה או בהתנהגות, שלא נסתר, לפיו הינם אנשים אמידים והנאשם אף דיבר על כך מפורשות עם מר פברי. הנאשמים לא סיפרו בשום שלב למר פברי, כי מצבם הכלכלי השתנה כאמור, לכל הפחות בשנת 2008 לפי גרסת הנאשמת לעיל ובשנת 2007 לגרסת הנאשם, כפי שהובאו ביחס לאישום הראשון. בהתבססו על אורח חייהם של הנאשמים, כמפורט לעיל, סבר המתלונן, כי יוכל להרוויח ממתן הלוואות לנאשמים, כשלמעשה לא הייתה לו סיבה לחשוד כי הנאשמים מצויים בקשיים כלכליים (ת/65 גיליונות 1 ו-4).

234. בהמשך, באופן דומה למר פברי ולמר באקשט, יפורטו גרסאותיהם של מתלוננים נוספים, כי דרך הפעולה של הנאשמים הייתה פנייה יזומה אליהם, תוך שהמתלוננים "מתרשמים" מעושרם של הנאשמים.

235. לעניין אורח חייהם של הנאשמים ומצב השווא שנוצר בקרב המתלוננים, כולל מר פברי, עולה כי בניגוד להתרשמות המתלוננים, בפועל לא כך היו פני הדברים.

236. **עדת תביעה מספר 21-גב' ענת סמל** (המוציגים המתייחסים לעדה הינם ת/82 ו-ת/190 -העידה בתאריך

2/2/2016) אשר שימשה כסוכנת הנסיעות של הנאשמים העידה, כי הכירה את הנאשמים בהמשך כמה שנים טובות והם נהגו לטוס הרבה. בנוסף, הנאשמת ביקשה לעיתים מהעדה לעבור מטיסה במחלקה רגילה למחלקת ביזנס היות וקיימת אפשרות לקבל משקל עודף וכשטסים במחלקת תיירים המשקל העודף יכול לעלות על הסכום הנדרש לרכישת כרטיס בביזנס.

237. לשאלת בית המשפט השיבה העדה כי היא קוראת לנאשמים בשם הפרטי היות והוזמנה לקונצרטים בביתם. העדה העידה, כי רוב הקשר התנהל מול הנאשמת וכי היחסים עם הנאשמים היו קורקטיים. למרות זאת, הנאשמת הזמינה את העדה לרסיטל ולפעמים היא הגיעה ונהנתה מאוד.

238. העדה הוסיפה, כי היא לא יודעת מה הוא דפוס של רמאי טיפוסי כמצוין בת/82, אולם הנאשמת תמיד ביררה מה מחירי טיסות, תמיד לקחה את הטיסות הזולות יותר, בתי מלון סבירים ולא מלונות פאר או את הטיסות היקרות. בנוסף, אם באינטרנט היה יותר זול, הנאשמת נהגה לרכוש כרטיסים באינטרנט, היא קנתה פעמים רבות כרטיסים בנקודות או טסה טיסה לא ישירה על מנת להוזיל עלויות ולא כל הטיסות היו במחלקת עסקים אלא היו טיסות זולות במחלקת תיירים.

239. העדה אישרה כי הנאשמת הייתה צריכה כרטיס מסויים היות ולה ולנאשם הייתה הופעה מיד אחרי הנחיתה.

240. העדה אישרה, כי עד לסוף הקשר העסקי לא היו חובות למעט בחוב לא גבוה במיוחד.

241. העדה אישרה, כי הנאשמים היו אלה ששילמו גם עבור מוסיקאים אחרים, אולם לא נקבה בשמות ובמועדים.

242. עד תביעה מספר 22- מר גד קרומה (העיד בתאריך 2/2/2016) העיד, כי הכיר את הנאשמים במסגרת עיסוקו במכירת חפצים מיד שנייה ובמהלך הזמן התפתחו בינו לבין הנאשם קשרים חבריים. העד נהג לעזור לנאשם והנאשם תמיד החזיר לו את הכסף.

243. העד העיד, כי עזר לנאשם בהובלת פסלים שפיסל אביו של הנאשם וסכום של 300 ₪ לא שולם לעד על ידי הנאשם אלא על ידי מישהו אחר.

244. העד הסיק לדבריו, כי אם אדם אחר שילם עבור ההובלה, אז הייתה לנאשם מצוקה כלכלית וכן ציין, כי להבנתו הפסלים לא היו יקרי ערך.

245. עדת התביעה גב' ענת הרשקוביץ העידה, כי הנאשמים ניהלו בסניף בנק הפועלים בו עבדה שני חשבונות בנק והיא החלה לטפל בהם בשנת 2006. החשבון האחד היה בבעלותה היחידה של הנאשמת ללא מיופה כח והחשבון הנוסף היה של הנאשם ובו הנאשמת הייתה מיופת כח.

246. העדה העידה, כי הנאשמים לא התכחשו לכך שחשבונום היה ביתרת חובה, הם ניסו לצוץ מעל פני המים ולא באו וטענו שהם לא חייבים כסף. לדבריה הדברים אינם שונים מאנשים אחרים בעלי חוב.
247. הנאשמת אף היא העידה בדיון מיום 28/12/2016 (ע' 123-124), כי הם לא ניהלו אורח חיים ברמה גבוהה כפי שהתרשמו המתלוננים. כך, העידה, כי ביתם ברחוב כרמי לא היה בית יוקרה אלא היה בשכונה ב', לא היה פרטי והם קנו אותו מוזנח. לאחר עיון בנייר בכתב ידה ציינה הנאשמת כי ההיא רואה שהבית נרכש ביום 8/9/03 בסכום של ₪ 1,159,600 כולל עלויות התיווך והנאשמים קיבלו מימון משכנתא של 90-95 אחוזים מערך הבית.
248. בד בבד, העידה הנאשמת, כי את הבית עיצב מעצב בשם דורון שהכיר את הנאשמים והבין מה הם מתכננים, אך הבית עצמו היה די קטן עם סלון, מטבח וחצי קומה, כשלמעלה היו 3 חדרי שינה. המעצב הביא בעלי מקצוע שהינם חברים שלו והוא הכיר, וכולם עשו עבודות מיוחדות שלא עלו הרבה כסף, אך היו כדברי הנאשמת "בטוב טעם". היות ולנאשמים היה חלום לעשות בבית מעין סלון מוזיקלי, נבנתה במה קטנה, ובמקום הוצבו פסלים ותמונות שיצר אביו של הנאשם שהיה כנר, פסל וצייר. בנוסף, קנו הנאשמים סלון, 2-3 שידות, פסנתר כנף יד שנייה מסוג פטרוב שעלה "לא יקר", לדברי הנאשמת, כ- 15,000 ₪ וציפו לעשות בבית סלון מוזיקלי ולהזמין אמן אחד, במקביל לכיתות אמן, כחבר וגם כאמן שיגור אצל הנאשמים או במלון ויעשה קונצרט בית אצל הנאשמים ויזמין גם את הנאשם אליו. המטרה הייתה להראות מה הנאשמים עושים בארץ, להראות את הפלאיירים של הפסטיבל וגם להעלות את המעמד של הנאשם.
249. הנאשמת ציינה, כי היא תמיד עשתה לבד את כל הפלאיירים, לאחר שלמדה גרפיקה ומעולם לא פנתה אל גרפיקאי ושילמה כסף.
250. הנאשמת העידה, כי אינה זוכרת כמה עלה השיפוץ של הבית ברחוב כרמי, התשלום נעשה בתשלומים גם למעצב והשיפוץ היה אחת מהסיבות לכניסת הנאשמים למינוס בבנק הפועלים. בנוסף, הבית היה נמוך במפלסו ולקח הרבה זמן לעשות את השיפוצים-כשנה וחצי או שנתיים במהלכם הנאשמים כמעט ולא היו בארץ.
251. בנוסף, ציינה הנאשמת לגבי תכולת הבית, כי במסגרת כינוס הנכסים, נמכרה תכולת הבית בסופו של דבר תמורת סכום של 5,000 ₪.
252. הנאשמת העידה בנוסף, כי היא זו שהכינה את הכיבוד לקונצרטים שנערכו בבית היות והיה יקר להזמין קייטרינג והנאשמים החלו להזמין אנשים חיפאים "אינטליגנטים" כדברי הנאשמת, שהנאשמים מכירים ואשר אוהבים מוזיקה, ובמקביל החלו להזמין את החברים מחו"ל במסגרת שיתופי פעולה וגם הנאשם נסע יותר לקונצרטים בחו"ל. האוכלוסייה שהגיעה אל הקונצרטים הייתה מכל מיני מעמדות ורקע כלכלי. הנאשמים לא הכירו אנשים מאוד עשירים, לדברי, הנאשמת ובעיקרון הגיעו אנשים שאהבו מוזיקה ורצו לשמוע מוזיקה קלאסית. בתקופה מסוימת הזמינו גם את חברי הבונים החופשיים שהנאשם היה חלק מהם לתקופה מסוימת והם אינם אנשים עשירים ככלל. בנוסף, השתתפו בקונצרטים אולי ראש העיר, הבן של אבא אבן, ואנשי שגרירויות. לכל קונצרט

הגיעו כ-30-40 איש ולא נגבה תשלום על הכניסה.

253. לטענת הנאשמת, האופן בו ההתנהלות המתוארת לעיל קידמה את העסק הוא שתחילה הרעיון היה לקשר את זה לכינורות וזה התחיל בכך שפגשה את עדת תביעה מס' 1 ציפי אדמוני שהגיעה אל הנאשמת בהקשר של נפט והנאשמת אינה זוכרת דרך מי הכירו אותה, אך היא באה עם חבר שהתעניין בנפט והיה מעוניין בקשרים, אז נסעו הרבה לקזחסטן היות ויש שם הרבה נפט. בסופו של דבר טענה הנאשמת, היא חשבה שמדובר בעסק מסוכן ולא רצתה להסתבך.

בהמשך, הגב' אדמוני הגיעה לקונצרט בביתם של הנאשמים (דיון מיום 28/12/2016 ע' 125 ש' 8-1).

254. הנאשמת העידה, כי באותו זמן יצאו כמה מאמרים (נ/14 ו-נ/15 הוגשו לעניין זה) גם בעיתון כלכלי בארה"ב על כך שההשקעה הכי טובה הינה השקעה בכינורות. לכתבה התראיין מכהולד שהינו מומחה אוסטרי שנחשב אז מקובל, אולם לאחר מכן הסתבך ומרצה כיום עונש מאסר. למרות זאת, לטענת הנאשמת, ההערכות שערך, גם לבנק האוסטרי, עדיין תקינות (דיון מיום 28/12/2016 ע' 125 ש' 19-12).

255. איש מהמתלוננים לא עומת עם טענת הנאשמים, כי היו מודעים לסיכונים או כי קראו את המאמרים. מכל מקום, גם אם אכן היו עושים כן, הרי שעל פי הפסיקה דלעיל, אין זה הכרחי כי מצג השווא יהיה הסיבה הבלעדית לקבלת הדבר.

256. הנאשמת העידה, כי היא דיברה עם גב' אדמוני שהינה "משקיענית כפייתית" והחלה להיות נלהבת. השתיים דיברו וגב' אדמוני אמרה שישנם אנשים שיש להם כסף ואולי יקנו כינורות וישקיעו והיא רוצה לקבל אחוזים. גב' אדמוני החלה להביא אנשים ולספר להם על הכינורות והקונצרטים (דיון מיום 28/12/2016 ע' 125 ש' 31-25).

257. הנאשמת השיבה לתיזה לפיה הנאשמים חיו חיי פאר, שכללו טיסות יקרות ובתי מלון יקרים, כי היא פעלה דווקא לשם הוזלת עלויות, כפי שהעידה עדת התביעה הגב' הרשקוביץ, אולם גם הנאשמת אישרה, כי:

"...אם הייתי צריכה להגיע לוינה לפגישה עסקית והייתי צריכה להראות כינור ולמכור אותו, הייתי צריכה לשכור מלון קצת יותר טוב, כדי שהחדר להזמין אליו אדם ולהראות לו את הכינור, אי אפשר בפואייה.

גם טיסות היו לנו נסיעות מאוד ארוכות ומורכבות, אם היו נסיעות שרובט היה צריך להתאושש ולהתכונן היינו לוקחים טיסות רגילות וזולות, אם היינו מגיעים ישר לקונצרט או קונקשן שנסענו לקוריאה שזה הרבה שעות ולאחר מכן צריך להופיע, היינו משתדלים לשדרג את זה, לפחות חלק מהנסיעה" (דיון מיום 28/12/2016 ע' 125 ש' 11-5).

258. לציין, כי טענת הנאשמת כי גב' אדמוני היא שיצרה קשר עם משקיעים פוטנציאליים והיא זו שלמעשה תרמה ליצירת מצג השוא, לא הוצגה בפני גב' אדמוני או בפני המתלוננים.
259. **גב' אדמוני** (מסמכיה והודעות שמסרה למשטרה הוגשו במקום עדות ראשית-ת/47, ת/144, ת/145, ת/147, ת/155. העידה בתאריך 17/2/2015) העידה, כי שמעה לראשונה את שמה של הנאשמת בשלהי שנת 2007 מפקיד בבנק לאומי בהדר. היא סיפרה לו שהיא נמצאת עם מישהו בעסקי הנפט ומחפשת קשרים. פקיד הבנק אמר לה שיש לו מישהי ממוצא קזחי-היא הנאשמת, שיש לה קשרים טובים בקזחסטן ושכדאי לעדה להתקשר אליה. העדה התקשרה אל הנאשמת והשתיים נפגשו בביתה של הנאשמים ברחוב כרמי בחיפה. העדה העידה כי לפגישה הגיעה עם בעלה וגם אדם נוסף וכי הנאשמת הציגה עצמה כחזקה בתחום הסחר בכינורות, תוך שהיא הסיטה את העדה מנושא הנפט. בהמשך ציינה העדה, כי אינה זוכרת במדויק אם הנאשמת הציגה את עצמה כעוסקת בסחר בכינורות, אך ציינה כי לנאשם יש אוסף כינורות עתיקים.
260. העדה העידה, כי היא נשאבה לעולמה של הנאשמת ובמשך שלוש שנים הסיעה אותה ברכבה לכל מקום שהנאשמת חפצה.
261. העדה אישרה, בניגוד למתלוננים אחרים, כי ערכה בירור משלה וגילתה שאכן יש תחום של מסחר בכינורות עתיקים וכי האינטרנט מלא בקרנות מסוג זה של מוזיקאים שרוכשים כינורות ומשכירים אותם לאמנים ידועי שם, אולם הנאשמים הציגו כמצג שוא שיש להם קרן על שם קנטי-דבר שהתברר כלא נכון וכעבור מספר ימים אתר האינטרנט אף ירד.
262. העדה אישרה, כי קראה שנושא המסחר בכינורות הוא אחד מחמשת אפיקי ההשקעה הטובים ביותר באותה תקופה והוסיפה, כי יש לה את העיתון הכלכלי האמריקאי שנשלח אליה בשנת 2008, במהלכה היה משבר כלכלי עולמי ופורסמה כתבה לפיה כדאי להשקיע, על פי המלצת מכהולד, המרצה עונש מאסר על הונאה דומה, בכינורות.
263. העדה העידה, כי דאגה לכך שעיתון דה מרקר יחשוף את נושא ההשקעה בכינורות וארגנה לנאשמים ראיון עם עיתונאים.
264. עדה זו אף העידה, כי לא רק הנאשמת היא זו שמשכה בחוטים וכל מה שעשתה, עשתה העדה עם שני הנאשמים והנאשם היה חתום גם הוא על הכל.
265. במסגרת הסכמה עם הנאשמים, הוסכם כי העדה תקבל 10 אחוזים על כל משקיע שתביא וזאת-עם קבלת הסכום להשקעה, אולם היא לא קיבלה כלום.

266. העדה העידה, כי הכינור הראשון שרכשה הועבר אליה, אולם הוא לדבריה נמצא אצל כונס הנכסים ושווי הכינור שהוצג לעדה על ידי הנאשמים היה מזויף.
267. לדברי העדה, היא שכנעה את בתה להשקיע וזו אכן השקיעה סכום של 60,000 דולר אותם קיבלה כפיצויים בגין תאונת דרכים שעברה, אולם קיבלה בחזרה רק 12,000 דולר.
268. במהלך פרשת התביעה הובאו עדויותיהם של מלווים נוספים, עמם התקשרו הנאשמים, כשלחלקם החזירו את כספיהם ולחלקם לא. למרות זאת, כפי שנקבע בע"פ 6350/93 הנ"ל, העובדות שבפועל הוחזרו חלק מהכספים, אינה מעלה או מורידה.
269. **עד תביעה מס' 6, מר איתן שמחוני** (הודעתו של העד במשטרה-ת/231, הוגשה בהסכמה כעדות ראשית. העיד ביום 22/2/2015) העיד בחקירה הנגדית במענה לב"כ הנאשמת, כי הוא בן דודו של הנאשם, והלווה לנאשמים כספים תמורת ריבית של 4 אחוזים על ההלוואה בשקלים ו-5 אחוזים על ההלוואה ביורו, אותם קיבל מדי חודש. על פי הסכם שנחתם בפני עו"ד, החוב עליו הוסכם הינו כ-300 או 400 אלף ₪. העד העיד, כי הוא לא הגיש תלונה במשטרה וכי לעיתים קיבל את הריביות ב-Change שבשדרות מוריה בחיפה.
270. העד העיד, כי להלוואות תמיד הייתה מטרת והיו לנאשמים שיטות שכנוע. לטענתם הכספים היו מיועדים לכינור ספציפי ולמסחר בכינורות, והאווירה הכללית הייתה שמדובר בהלוואות לפרוייקטים בתחום המוסיקה, כעזרה למימון פרוייקטים בארץ או עזרה לצורך קניית כינור, אולם לדברי העד הוא לא ירד לפרטים של מה בדיוק.
271. עדותו של העד מחזקת את קביעתי, כי קיימת הבחנה בין הבטחתם של הנאשמים ביחס לחלק מהאישומים להשקיע כספי מתלוננים בכינורות-דבר שלא קרה, או בין הלוואות שקיבלו ממר באקשט למטרות ספציפיות, לעומת הלוואות אותם נטלו הנאשמים, מבלי שהמטרה הספציפית הייתה חשובה למלווים, שכל שביקשו הוא לקבל כספם חזרה עם הריביות המובטחות שסוכמו. כך, במקרה של העד דובר בהלוואה שלא הייתה למטרה ספציפית והעד עצמו העיד, כי לא ירד לפרטים, הגם שהרושם שהתקבל היה כי ההלוואה הינה למטרות מוזיקליות. עד זה אף לא העיד, כי התרשם מעושרם של הנאשמים בין אם בעל פה ובין אם בהתנהגות באופן שהביאו לתת להם הלוואות.
272. **עד תביעה מס' 14-מר יעקב אבנעים** (התייחס בעדותו להודעות ת/113 ות/114. העיד בתאריך 24/2/2015) העיד אף הוא בחקירה הנגדית במענה לשאלת ב"כ הנאשמת, כי אין לו טענות אישיות כלפי הנאשמים. לדברי העד, הוא הלווה באופן חד פעמי לנאשמים סכום של 100,000 ₪ לשלושה חודשים וקיבל את הקרן ואת הריבית בסך של 12,000 ₪.

העד לא הכיר אישית את הנאשמים, בניגוד למתלוננים באישומים הראשון עד החמישי, אלא ניתן לו מספר חשבון של הנאשמת למיטב זכרונו, הוא עשה העברה בנקאית וכך קיבל בחזרה בשיק את הסכום

של-100,000 ₪ שנתן.

העד העיד, כי עד התביעה מר איתן שמחוני הינו מחותנו ובתו, שהינה כלתו של איתן שמחוני אמרה לו, שמר שמחוני אמר לה, שקיימת אפשרות לתת 100,000 ₪ לאדם שמשפץ כינורות ומהרווח אותו אדם נותן את הריביות. לדבריו, הוא הבין מביתו שהנאשמת היא בעניין.

273. **עדת התביעה מס' 15 - גב' טלי שמחוני** (העדה התייחסה בעדותה לת/116 ות/117. העידה בתאריך 24/2/2015) שהינה כלתו של עד התביעה מר איתן שמחוני, העידה, כי היא בקשרים טובים עמו. לידיעתה מר שמחוני יצא מורווח היות ושנים היו בעניין לעומת דודתה סימונה. אביה השקיע לדבריה לתקופה של 3 חודשים בלבד וקיבל את הכסף בחזרה וגם ריבית. לידיעתה גם בעלה השקיע בעבר וקיבל את הכספים. היא יודעת כמה אביה וכמה דודתה סימונה קיבלו כי לדבריה היא זו שהעבירה את הכסף והיו לה שיחות בודדות עם הנאשמת. העדה ציינה כי היא משערת מי שהרוויח הרוויח היות ו"נמצא שם הרבה זמן".

274. **עד תביעה מס' 10 מר מוטי נץ** (העדות מתייחסת לת/83 ות/95. העיד בתאריך 22/2/2015), שהינו אחיה של עדת התביעה גב' שמחה ברקוביץ' אישר במענה לשאלת עו"ד שרמן בחקירה הנגדית, כי כפי שמסר בת/93 שורות 27-28 הלוואה לנאשמת כ-500,000 - 600,000 ₪ והוא אינו זוכר במדויק היות והנאשמת כל הזמן לקחה והחזירה וקשה לעקוב. לדברי העד הוא לא ניהל רישום שוטף ובכל פעם שלקחו כסף הוא לקח שיק ביטחון. העד העיד, כי הוא כל הזמן קיבל ממנה כספים והיא כל הזמן נשארה חייבת לו. לדברי העד הוא היה במרדף תמידי אחר הכסף וכל פעם היו לנאשמת סיפורים אחרים וכדבריו: "ילדים מהולנד, כינור שצריך להגיע ממוסקבה, שהיא צריכה לשחרר איזה כינור סטרדיביוס או משהו כזה. יש כינור יקר במוסקבה והיא תקבל אותו ותפרע את כל החובות שלה כל מיני דברים כאלה."

275. מעדויותיהם של מר אבנעים, גב' שמחוני, מר שמחוני ומר נץ עולה, כי הנאשמים נהגו לקבל כספים מאנשים שונים, כשבחלק מהמקרים החזירו את הכספים במלואם או בחלקם, כשכספים אלה התחלקו לשניים: השקעות בכינורות, כפי שהיה בין השאר במקרה של מר באקשט ובאישומים השלישי, הרביעי והחמישי להלן - בהם ביקשו המתלוננים להשקיע בכינורות ספציפיים עבורם, והלוואות שאף הן התחלקו לשניים: הלוואות שניתנו לנאשמים מבלי שהמלווים התעניינו במטרות שבהן השתמשו הנאשמים בכספים והלוואות שניתנו לנאשמים על ידי מר באקשט למטרה מוגדרת. במקרים אלה, כפי שצינתי לעיל, ניתן לומר, כי בנסיבות מסוימות שהתקיימו במקרה של מר באקשט, שליחת יד בכספים למטרה שונה מזו שהוגדרה, תהווה עבירה של גניבה בידי מורשה ואילו במקרים בהם לא הוגדרה מטרת הלוואה, הדבר לא יהווה עבירה של גניבה בידי מורשה.

276. לפיכך, למרות שמר פברי מסר בהודעתו במשטרה, כי הובטח לו כי שהכספים מיועדים לצרכים מוזיקליים, הרי שמדבריו שלו עולה, כי לא היה לו עניין באותם כלים מוזיקליים או פרויקטים מוזיקליים ספציפיים, אלא הוא התכוון רק לקבל את רווחו-הריבית שהובטחה לו בנוסף על החזר הקרן.

277. על כן, לא אוכל לקבוע כי הנאשמים עברו עבירה של גניבה בידי מורשה ואני מזכה אותם מעבירה זו, אם כי כפי שציינתי לעיל, הוכח מעבר לספק סביר, כי הנאשמים עברו עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בצוותא.

אישום שלישי-מלי מרקוביץ':

278. במסגרת אישום זה, הואשמו הנאשמים בעבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיפים 393 ו-29 לחוק, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 415 סיפא ו-29 לחוק וקשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק.

279. על פי עובדות אישום זה, בין מלי מרקוביץ' לנאשמים היכרות מוקדמת. בהמשך למתואר בחלק הכללי, במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש ינואר 2009 או בסמוך לכך, הציגו הנאשמים למרקוביץ' מצגי שווא שונים ולפיהם הם עוסקים בסחר בכלי נגינה עתיקים וכי במידה ותשלם להם סכום של 15,000 אירו, הם ירכשו בכסף כינור עתיק להשקעה. כל זאת, על אף שהנאשמים לא התכוונו להשקיע את הכסף בכינור עתיק.

280. בהמשך למתואר, בתאריך 19/1/2009 או בסמוך לכך, בהאמינה לנאשמים נתנה מרקוביץ' לנאשמים סכום של 61,000 ₪ על מנת שהנאשמים ירכשו בכסף כינור עתיק להשקעה. הנאשמים שלשלו את כל הכסף שקיבלו ממרקוביץ' לכיסם ועשו בו כבשלהם.

281. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש פברואר 2009, טענו הנאשמים בכזב בפני מרקוביץ', כי מכרו את הכינור, בו השקיעו כביכול את כספה, ברווח של 1,000 אירו והציעו לה להשקיע סכום ניכר יותר ברכישת כינור עתיק נוסף וכי הכינור צפוי להימכר ברווח גדול אף שהנאשמים לא התכוונו להשקיע את הכסף בכינור העתיק.

282. בהמשך, בתאריך 26/2/2009 או בסמוך לכך, בהאמינה לנאשמים, נתנה מרקוביץ' לנאשמים סכום של 170,000 ₪ על מנת שהנאשמים ירכשו בכסף כינור עתיק להשקעה. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו כבשלהם.

283. החל מחודש אפריל 2009 או בסמוך לכך, ולאחר שמרקוביץ' דרשה לקבל חזרה את כספה, החזירו הנאשמים למרקוביץ' סך של 10,000 אירו בלבד.

284. עדת תביעה מספר 11 - גב' מרקוביץ' (עדותה מתייחסת למוצגים ת/80, ת/94, ת/100 והדיסק המצורף. העידה ביום 24/2/2015), העידה במענה לב"כ הנאשם, כי הכירה את הנאשמים באמצעות עדת התביעה שמחה ברקוביץ, אשר סיפרה לעדה על הישגיהם הכלכליים והמוסיקליים של הנאשמים. לדבריה, ידעה שזו הכירה את הנאשמים מכח עיסוקה כבעלת עסק להחלפת כספים. עדת התביעה הגב' ברקוביץ סיפרה לעדה לדבריה על ההצלחות הכלכליות אך לא על העברות בנקאיות כלשהן. לדברי העדה, סופר לה על ההצלחה הכלכלית עקב עיסוקם של הנאשמים בסחר בכינורות אך גם היות וניתן היה להתרשם מרמת החיים של

נאשמים, במהלך הקונצרטים אשר נערכו בביתם, כפי שהעיד גם מר פברי.

285. העדה העידה, כי הנאשמת היא זו שסיפרה לה על עיסוקה בכינורות עתיקים שמניבים רווחים והציעה גם לה להשקיע בכינור עתיק. זאת, כפי שהעיד גם מר באקשט לעיל. העדה הוסיפה, כי לאחר מחשבה, החליטה לקבל את המלצתה של הנאשמת ולהשקיע בכינור עתיק.

286. העדה העידה, כי לא היא זו שיצרה קשר עם הנאשמת, אלא הנאשמת היא זו שיצרה קשר עמה וכדבריה: "חזרה אחרי ורדפה אחרי, הזמינה אותי לבתי קפה ואני גם הכרתי לה אנשים חברים שלי, שהאמנתי בכל ליבי שהיא דוברת אמת, הכרתי לה ראש ישיבה מירושלים, חברים שלי מלונדון, אנשים מאוד מכובדים".

287. גם בת/80- ציינה העדה, כי לאחר שהגיעה לקונצרט בביתם של הנאשמים, הנאשמת יצרה עמה קשר וסיפרה לה על עיסוקה בסחר בכינורות עתיקים שמניב רווחים גבוהים והציעה לעדה להשקיע (גיליון 1 ש' 4-5). זאת, בניגוד לגרסת הנאשמת לפיה גב' מרקוביץ' היא זו שיזמה את הפניה אליה (דיון מיום 30/4/2017 ע' 155 ש' 15-16) - טענה עמה לא עומתה העדה בעדותה.

288. העדה אף מסרה, כי הנאשמת מעולם לא הראתה לה מסמכים על רכישת כינור, דהיינו- מסמך רשמי מישראל או מחו"ל, אלא הכל היה בגדר דיבורים בעל פה של הנאשמת והעדה האמינה לה (גיליון 1 ש' 50-52).

289. העדה אישרה בעדותה, כי ביום 13/1/2009 העבירה אל הנאשמת סכום של 61,000 ₪ עבור כינור שהנאשמת כבר רכשה והעבירה את הכסף אל חשבון הבנק שהנאשמת מסרה לה. העדה אף אישרה כי נחתם הסכם-ת/94 (הסכם מיום 13/1/2009) בשפה האנגלית עליו חתומות השתיים, וההסכם הוא למעשה בין העדה לבין קרן קנטי.

290. העדה העידה עוד, כי הנאשמת סיפרה לה שהכינור נמכר ברווח של 1,000 יורו, והציעה להשקיע את הסכום בכינור יקר יותר, והעדה-שהתלהבה, הוסיפה לסכום של הכינור, לאחר שנמכר, סכום נוסף של 70,000 ₪ בשיק אותו מסרה העדה לנאשמת. או אז, סיפרה הנאשמת, כי הכינור יכול להימכר ברווח גדול ושזו הזדמנות שלא תחזור על עצמה, אך הכינור עלה 52,000 יורו ולכן כדי להגיע לסכום הזה ולרכוש את הכינור במלואו, העבירה העדה לנאשמת סכום נוסף של 100,000 ₪, שהועבר מחשבונה של אמה של העדה.

בשלב מסוים, ביקשה העדה מהנאשמת את כספה חזרה והנאשמת העבירה לה סכום של 10,000 יורו, אולם הדבר נעשה לאחר לחץ גדול מצד העדה, שרצתה את כל כספה בחזרה בלי שום רווח וכדברי העדה בת/80:

"לאחר שהיא הוציאה לי את הנשמה עד שראיתי את הכסף הזה כי היא כל הזמן התחמקה ממני בתירוצים שונים, אבל אני התעקשתי לקבל לפחות את ה-10,000 יורו ולבסוף בלה מסרה לי שיק על

סכום של 55,000 ₪..."

291. העדה הוסיפה, כי החל מחודש מאי 2009 דרשה מהנאשמת שתמכור את הכינור והסבירה לה שהרווח לא מעניין אותה והיא רוצה את כספה חזרה. הנאשמת התחמקה וכדברי העדה:

"פתאום בלה סיפרה לי שהיא השכירה את הכינור והבטיחה לי דמי שכירות עבור הכינור בסך של 1800 ₪ בחודש. מדי פעם לפעם בלה העבירה לי סכומים קטנים שכרגע אני זוכרת את סכומים ותאריכים וצורת העברה, אבל גם את הכסף הזה לא קיבלתי כמו שצריך וכל הזמן בלה התחמקה..."

292. העדה הוסיפה, כי היא ביקשה מהנאשמת כל הזמן את כספה בחזרה, דרשה ממנה למכור את הכינור והדגישה בפניה שהרווח והכינור לא מעניינים אותה יותר והיא רק רוצה את ההשקעה שלה בחזרה. במרץ 2010 הנאשמת, כפי שמסרה העדה:

"טלפנה אליו וסיפרה לי בהתרגשות שהיא סוף סוף מכרה את הכינור שלי ומסרה לי שני שיקים ע"ס 128,750 ₪ כל אחד משני חשבונות שלה ושל רוברט בבנק הפועלים...השיקים האלה נמסרו לי בתאריך 4/3/2010 והם היו לפירעון בתאריכים 7/3/2010 ו-1/4/2010. שני השיקים הופקדו וחזרו ללא כיסוי".

לפני כן, מסרה הנאשמת לעדה שיק אותו ביקשה לא להפקיד, על גובה כל החוב.

העדה אף ציינה כי בהמשך הנאשמת התחמקה מלהיפגש עמה, אך הייתה פגישה בה הבטיחה לה שהיא תקבל כסף מחו"ל בגין כינור ואז תחזיר את החוב שלה.

293. לגרסת הנאשמת, הגב' מרקוביץ' קיבלה רווח של 1000 יורו בגין מכירת כינור, אולם הנאשמת לא זכרה באיזה כינור מדובר ואילו הכינור השני היה יקר ונרכש ביוני 2008, כפי שהקריאה הנאשמת מתוך דף שהיה בפניה במועד עדותה. לדבריה, הכינור נרכש בסכום של 44,678 ליש"ט ויש קבלות על כך, אולם לדבריה לא יכלה להראות אותן בחקירתה היות ולקחו את הנאשמים מהבית (דיון מיום 24/4/2017 ע' 143-144).

במועד עדות אחר, מוקדם, הציגה הנאשמת את נ/31, הנושא את תאריך 1/8/2008 ולטענתה מדובר בכינור מסוג בליסטיארי (דיון מיום 28/12/2016 ע' 133 ש' 31-32, ע' 134 ש' 1), אותו רכשה עבור גב' מרקוביץ', דהיינו-מועד בו הנאשמים טרם התקשרו עמה. על פי ת/94-ההסכם בין הצדדים- ההתקשרות בין הצדדים ביחס לכינור שלגב' מרקוביץ' נעשתה רק ביום 25/2/2009.

294. לטענת הנאשמת, כינור זה הוא רק דוגמא אחת לאיך שכינור יכול להכפיל את ערכו לאחר שהוא מקבל מסמך. הכינור הזה בסופו של דבר קיבל הערכת שווי של 95,000 לירות שטרלינג (דיון מיום 24/4/2017 ע' 144 ש' 144).

(8).

295. לטענת הנאשמת, הגב' מרקוביץ' קיבלה שכירות עבור הכינור של כ-400-500 יורו והעידה, כי:

"הכינור היה מאוד אטרקטיבי ואנו היו לו מסמך רציני והערכה גבוהה, ואנו חשבנו שאנו נוכל למכור אותו גם יותר גבוה מהערכה. אך ב-2009 כאשר התחיל את כל הסיפור שהתחילה פתאום נבהלה והתחילה לדרוש את הכסף וכינור עוד לא היה מכור, אז הוא היה בדיוק גם ברוסיה ואח"כ בקזחסטן למכירה והיא גם איימה ובאה הביתה, אני נאלצתי כדי להחזיר לה משהו נאלצתי להסכים למכור אותו בגרושים, ממש קבלתי על זה 10,000 יורו פלוס לא יודעת בכמה מכר המתווך, את זה החזרתי לה. זה הסיפור של מלי. לגבי מלי אני מוצאת כעת בניירות שלי מכירת כינור שמכרתי במוסקבה ב-10,000 דולר..." (נ/36 תנועה מספר 64 בתאריך 16.3.2009. דיון מיום 24/4/2017 ע' 144 ש' 8-18) לציין, כי מועד המכירה הנטען הינו 16/3/2009-דהיינו לפני שגב' מרקוביץ' החלה לדרוש את כספה בחודש מאי 2009.

296. על אף גרסתה של הנאשמת, אין זה ברור מדוע, אם הערכת שוויו של הכינור הייתה כה גבוהה ומשתלמת לאחר הערכתו, מכרה אותו כה בזול, על אף סד הזמנים הצפוף שנוצר כטענתה. בנוסף, אין זה ברור כיצד הפנתה הנאשמת לנ/36 מיום 16/3/2009, אם רק בחודש אפריל או מאי 2009 ביקשה גב' מרקוביץ' את כספה בחזרה ורק אז לכאורה, קמה לנאשמים עילה "להילחץ" כטענתם מדרישתה. דהיינו, הכינור, גם אם נניח כי אכן הוא זה אשר יועד לגב' מרקוביץ' נמכר בזול, עוד לפני שגב' מרקוביץ' החלה לדרוש את כספה בחזרה.

297. הנאשמת אף סתרה את דבריה לעיל, לפיהם הכינור נמכר במוסקבה והעידה, כי :

"אבל לאחר מכן מכיוון שהיא התחילה ללחוץ עם הכסף וזה היה השיא של הקריסה אנו מכרנו אותו כמעט בלי כסף, לא זוכרת בדיוק, כי הכסף שהחזרתי לה בסופו של דבר זה הסכום שמכרנו אותו ברבע מחיר **בקזחסטן**, לא היה לנו מה לעשות היינו בפאניקה" (דיון מיום 28/12/2016 ע' 133 ש' 31-32, ע' 134 ש' 1-5).

298. בנוסף, אין זה ברור כיצד משייכת הנאשמת את הכינור נשוא נ/31 כשזה שנרכש עבור גב' מרקוביץ', וכיצד היא יודעת שדווקא הוא זה שנרכש על פי נ/31, נמכר על פי האמור בנ/36 תנועה 64, היות ושם מצוינת מכירת כינור במוסקבה, ללא שם הכינור, וללא זכר לשמה של גב' מרקוביץ', למעט בכתב ידה של הנאשמת. לכך מצטרפת כאמור הסתירה ביחס למיקום המכירה.

299. דבריה של הנאשמת, כי הכינור נרכש עוד לפני שהנאשמים התקשרו עם הגב' מרקוביץ' תמוהים לאור דבריה של גב' מרקוביץ' לעיל, לפיהם הנאשמת התקשרה אליה, אמרה שיש כינור בהזדמנות ואף לחצה עליה להעביר סכום כסף נוסף אותו לקחה מאמה. דברים אלה לא נסתרו, לא הופרכו ואף לא הוטחו בפני העדה.

300. בנוסף, אין זה ברור מדוע הנאשמת לחצה על גב' מרקוביץ' לקנות כינור "בהזדמנות" בגינו נחתם ההסכם-

ת/94 מיום 25/2/2009 בעוד למעשה על פי טענת הנאשמת הכינור נרכש כבר באוגוסט 2008.

301. גרסתה של הנאשמת אף נסתרה בעדותה שלה כאשר העידה, כי בשנת 2009 לאחר שהכינור הוחזר מהשכירות, היא שלחה אותו לקזחסטן ובשנת 2010 התחילו ללחוץ על הנאשמת בעקבות התארגנות עדת התביעה גב' ציפי אדמוני והנאשמת מכרה את הכינור "בגרושים" והעבירה את הכסף לגב' מרקוביץ'. גם אם נניח כי זו הגרסה הנכונה ולא הגרסה הקודמת לפיה הכינור נמכר במרץ 2009 על פי נ/36, הרי שלמעשה היה לה זמן רב למכור את הכינור משנת 2009, ולא בלחץ שהנאשמת טענה שגב' מרקוביץ' הפעילה עליה.

302. לשאלת ב"כ המאשימה מה סיפרה הנאשמת לגב' מרקוביץ' השיבה הנאשמת, כי גב' מרקוביץ' לא רצתה כסף אלא רצתה כינור שיהיה לה והיא רצתה לקבל עליו שכירות אך לא רצתה לעשות ביטוח וכל האחריות הייתה מוטלת על הנאשמת ובהמשך אמרה שהיא לא רוצה כלום אלא רק רוצה שכספה יוחזר. הנאשמת העידה כי בסופו של דבר לא נתנה לה את הכינור כי היא לא רצתה אותו, אלא רק את הכסף (דיון מיום 5/12/2017 ע' 14 ש' 31-34).

גם טענה זו לפיה גב' מרקוביץ' רצתה רק את השכירות, לא הוטחה בפני גב' מרקוביץ'.

303. ב"כ המאשימה עימת את הנאשמת עם את דבריה של גב' מרקוביץ' בת/80 (שורה 34) לפיהם בחודש מרץ 2010 הנאשמת התקשרה אליה בהתרגשות וסיפרה לה שהיא סוף סוף מכרה את הכינור והנאשמת מסרה לה שני שיקים שסכום כל אחד מהם היה 128,750 ₪, אולם ההמחאות חזרו ללא כיסוי והנאשמת לא החזירה את הכסף בשנת 2009 אלא עשתה זאת בשנת 2010. הנאשמת לא השיבה לגופו של עניין, אלא השיבה תשובה מעורפלת, לפיה:

"אני לא יודעת תשמע מלי אי אפשר היה לדבר איתה אני לא לא לא לא לא חושבת שבכלל היה מצב כזה שהתקשרתי אליה בהתרגשות אמרתי בסוף של בתחילת 2010 אנחנו דיברנו גם רק באמצעות עורך דין שלה בא ליואב סולומון ומסרתי את הצ'קים דחויים כי הייתי בטוחה שאני יכול שאנחנו נוכל איך שהוא להחזיר לה את הכסף. כי לא היה מעניין אותה כינור לא היה מעניין אותה מכרתי או לא מכרתי רצתה לקחת כסף חזרה זה היא לא מדמיינת את הסיטואציה שבשנת 2010 הם כולם היו באיומים איתנו וכל זה שאני הייתי מתקשרת ובהתרגשות אומרת לה משהו" (דיון מיום 5/12/2017 ע' 15 ש' 19-25).

304. ביחס לטענת גב' מרקוביץ', כי במרץ 2010 הנאשמת התקשרה ובישרה לה כי מכרה את הכינור ואמרה: "זה מה שמלי אומרת" (דיון מיום 5/12/2017 ע' 16 ש' 40).

גב' מרקוביץ' כאמור לא עומתה עם טענת הנאשמת בחקירה הנגדית.

305. הנאשמת הכחישה כי נתנה לגב' מרקוביץ' שיקים ללא כיסוי ולדבריה היא אינה זוכרת דבר כזה (דיון מיום

5/12/2017 ע' 17 ש' 1-2), אולם בהמשך עדותה התפתחה והיא העידה, כי:

"יכול להיות שאני ביקשתי ממנה לא להכניס אותם נתתי את הצ'קים לביטחון אנחנו צריכים לדבר גם עם יואב סלומון כי הוא היה עם כל ההתקשרות שלי עם מלי והכול היה בפיקוח שלו ואני לא מאמינה שנתתי צ'קים לשלושה אחרי שלושה ימים וזה חזר. יכול להיות שנתנה צ'ק מראש על הסכומים האלה והיא פשוט הכניסה אותם (דיון מיום 5/12/2017 ע' 16 ש' 3-7)."

306. לאור הסתירות האמורות בגרסת הנאשמת, לא ניתן לקבל גרסתה לעומת גרסתה של גב' מרקוביץ' שלא נסתרה, וכשגרסת נאשמת כלל לא הובאה להתייחסותה.

307. הנאשמת הופנתה למוצג ת/104-הסכם שנערך בינה לבין עד התביעה מוטי נץ, הנושא את התאריך 4/1/2009 בו צויין כי היא צריכה להחזיר למר נץ סכום של 75,000 ש"ח בין היתר בתאריך 5/1/2009 וכן- הופנתה למוצג ת/94 (מסומן ש.ה. 4) המהווה תדפיס חשבון הבנק שלה עם כניסה של 100,000 ₪ מאמה של גב' מרקוביץ' (קריסי מרי) ומיד לאחר מכן באותו יום-26/2/2009 מבוצעת העברה של 75,000 ₪ למר נץ, כשלפני יום זה הייתה יתרת חוב של כ-24,000 ₪ בחשבון.

לשאלת ב"כ המאשימה באיזו זכות השתמשה בכסף של גב' מרקוביץ' על מנת להחזיר חובות אישיים שלה, השיבה הנאשמת כי כפי שהעידה, הגב' מרקוביץ' השקיעה זכויות שלה בכינור שנקנה בכספם של הנאשמים ומדובר בכינור טוב ובטוח עם מסמכים טובים, שנמכר בסכום נמוך היות והנאשמים לא יכלו לעשות שום פעילות (דיון מיום 5/12/2017 ע' 16). מכאן, שהנאשמת למעשה לא הכחישה כי העבירה את הכסף לכיסוי חובותיה למר נץ.

308. לגרסתה של הנאשמת התפתחה לעניין זה. הנאשמת הופנתה למוצג ת/100 - עימות עם גב' מרקוביץ' בו שמרה הנאשמת על זכות השתיקה ולגרסתה של גב' מרקוביץ' לפיה הנאשמת אמרה לגב' מרקוביץ' שיש כינור דחוף והזדמנות לקנות בזול ובעקבות זאת נסעה גב' מרקוביץ' אל אמה ברמת גן ואז העבירה לגב' מרקוביץ' סכום של 100,000 ₪ כשבסופו של דבר הכספים אותם קיבלו מגב' מרקוביץ' שימש להחזר עבור מר נץ וציינה, באופן לא ברור, כי: "זה לא שייך למוטי נץ זה פשוט כסף שהיה בחשבון והוא הועבר למוטי נץ. אבל כינור". הנאשמת הוסיפה, כי למרות שהיתרה בחשבון אז הייתה אפסית ואף הייתה קצת יתרת חובה, היו לה בחשבונות הבנק גם תכניות חיסכון עם חיסכון גדול ולכן אישרו להם מינוס גדול לשם החזר למר נץ (דיון מיום 5/12/2017 ע' 17 ש' 34-39, ע' 18 ש' 1-23).

309. יש לציין, כי גם העימות בין הנאשמת לגב' מרקוביץ' מדבר בעד עצמו. גב' מרקוביץ' שאלה את הנאשמת בת/100 איך היא עשתה לה את זה, איך עושים דבר כזה לחברים, ושהיא הייתה בקונצרטים, לקחה אותה לחבריה, נפגשו בבתי קפה, נפגשו בלונדון והעדה האמינה בה. הנאשמת שמרה על זכות השתיקה ולא הגיבה ליתר הטענות שהוטחו בפניה. לעניין שתיקתה של הנאשמת אין אלא לחזור על קביעותי הקודמות לעניין זה.

310. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע בעימות עם הגב' מרקוביץ' שהטיחה בנאשמת טענות שונות, היא לא הגיבה למעט כך שלא התכוונה לרמות, השיבה כי הן לא היו במצב שווה לאור זאת שהיא הייתה עצורה וישיבה אזורקה (דיון מיום 5/12/2017 ע' 20 ש' 18-38).

311. הנאשמת נשאלה בעדותה, מדוע שמרה על זכות השתיקה בחקירה במשטרה ולא השיבה לשאלות ביחס לקשר עם גב' מרקוביץ'. הנאשמת השיבה, כי:

"... אני עניתי שהמשטרה רצתה להאשים אותי בכל מחיר, ומאז שהייתי חלשה ולא ממוקדת, מצאתי לנכון וגם לפי הצעת העו"ד שלי לא לענות.

ש. כלומר בזמן החקירה יכולת לענות ולתת דוגמאות של מרקוביץ' ושל מלי מה נעשה בכסף והחלטת שלא לתת תשובה.

ת. יכולתי לענות מבחינת גנות, מבחינת כינויות שאני זכרתי, אבל מאוד קשה לענות כשאתה בתנאי מעצר, כמובן שאתה צריך להזכר במספרים ובדברים, כדי לענות יותר במלואם.

ש. את אומרת עכשיו שאין לך בעיה להזכר בסיפור של מלי ושל שמפנייר(המתלונן באישום הרביעי להלן-א.ק.) שכן מדובר בקניות גדולות ואת זוכרת אותם מבלי להסתכל בניירות.

ת. הכינור של מלי הוא ספציפי עם שם שזכרתי, שאנו בחרנו אותו, זכרתי את הכינור אך הייתי צריכה לחפש את המסמך שמוכיח שאני זוכרת נכון ואת המספרים, בכמה קנינו וכמה הוערך הכינור" (דיון מיום 30/4/2017 ע' 161 ש' 1-20).

312. דבריי לעיל ביחס לכבישת גרסתה של הנאשמת יפים גם כאן וברי, כי חוסר נעימות או אי נוחות בהליכי חקירה אינם יכולים להוות סיבה סבירה לכבישת עדות. מכל מקום, גרסתה של הנאשמת בעדותה בלאו הכי אינה מאפשרת לקבוע ממצא עובדתי פוזיטיבי כלשהו והדברים מדברים בעד עצמם.

313. גרסתה של הנאשמת התפתחה עם התפתחות החקירה הנגדית והתקדמותה, אולם גם התפתחות זו הוסיפה להיות מעורפלת ולא נתמכה בראייה מחזקת כלשהי. בסופו של דבר, לנאשמת לא היה הסבר קוהרנטי לסיבה בגינה מכרה לגב' מרקוביץ' כינור, שכבר נרכש חודשים לפני ההתקשרות, מבלי שפרט זה הובא בפני גב' מרקוביץ'.

314. בסופו של דבר הנאשמת העידה, כי היא למעשה אינה זוכרת את השתלשלות העניינים ומדוע פעלה כפי שפעלה בהעידה, כי:

"יכול להיות שבדרך היה עוד כינור שחשבתי דחוף לקנות וחשבתי שהוא פוטנציאל והוא לא. כיוון שהיא לא

רצתה כינור פיסה אז הייתה לי התלבטות ובסוף חשבתי שכינור בליסטיארי מכיוון של אחריות זה לא כסף שלי זה כסף שלה וכינור בליסטיארי הוא יותר טוב ויותר פוטנציאל בשביל גם להשכיר אותו וגם למכור אותו בעתיד כי היה לו evaluation מאוד גבוהה ויכול להיות שכינור שבאותו רגע תכננתי לקנות באותו רגע וקניתי כל הזמן קניתי כינורות. הגעתי למסקנה שהוא שלא קיבל מסמכים או שהגעתי מסמך שהוא לא טוב. אם אתה אם אתה אם אתה כי אני לא זוכרת את הסיטואציה הספציפית אני זוכרת את הסוף של הסיטואציה שכינור זה מיועד אליה. אני לא זוכרת ספציפית מה חשבתי באותו רגע יכול להיות אנחנו כל הזמן קנינו כינורות אתה רואה" (דין מיום 5/12/2017 ע' 12-13).

315. עדותה של הנאשמת, שאינה קוהרנטית, הסתירות שלא הובהרו, כבישת הגרסה שלא ניתן לתת בה אמון ממילא לאור הסתירות וחוסר הבהירות, מדברות בעד עצמן לעניין. דבריה של הנאשמת ביחס לסוגייה האם גב' מרקוביץ' הייתה מעוניינת בכינור פיזית או רק בהחזר של הכסף ממחישים היטב כיצד במשפט אחד העידה הנאשמת דבר והיפוכו:

"מלי לא רצתה שום כסף, היא רצתה שיהיה לה כינור היא רצתה לקבל שכירות אבל לא רצתה לעשות ביטוח על הכינור לא רצתה לעשות שום דבר בעצם כל האחריות היה עלי. בסוף היא הייתה מגיעה בבוקר מוקדם לבית שלנו ומצלצלת ואומרת אני לא רוצה שום דבר אני רק רוצה שתחזירי לי את הכסף. אז אני לא יודעת אני לא אמרתי לה ניסיתי להסביר לה מצב ניסיתי להסביר להביא ליואב סלןמון ניסיתי להסביר לה שאנחנו נקלטנו במצב ואנחנו נחזיר לה אבל שיהיה לה קצת סבלנות וניסיתי לבקש לחכות והיא לא רצתה לחכות כלום ולא הייתה לי ברירה להחזיר משהו.

עו"ד אדלר: למה לא נתת לא את הכינור עצמו?

הנאשמת: היא לא רצתה.

עו"ד אדלר: אמרת לה?

הנאשמת: כן היא לא רצתה" (דין מיום 5/12/2017 ע' 14-15).

316. שלל טענות אלה של הנאשמת הנ"ל לא הוטחו בפני גב' מרקוביץ', והיא לא עומתה עמן.

317. גב' מרקוביץ' אישרה בעדותה, כי הנאשם אינו חתום על ההסכם נשוא ת/94. העדה לא הפנתה את תשומת לב הנאשמת לכך וגם לא להיפך, וזה גם לא שינה לעדה לדבריה היות ואת העסקה עשתה מבחינתה מול הנאשמת-בה נתנה אמון מלא.

318. ביחס למעורבותו של הנאשם מול הגב' מרקוביץ', העידה הנאשמת, כי הקשר היה יותר בין השניים, אולם הנאשם ידע על הכינור שגב' מרקוביץ' השקיעה בו כסף והנאשמים קנו אותו ביחד (דין מיום 30/4/2017 ע' 155 ש' 7-10).

319. גם מעדותו של הנאשם עולה מעורבותו בהתנהלות מול גב' מרקוביץ' ולדבריו הוא שנתן לה את השיקים ללא כיסוי. בכך, למעשה הנאשם קשר עצמו לביצוע העבירות בהעידו, כי:

"היא פגשה אותי אחרי כן, לא יודע, אני לא זוכר בדיוק את הנקודות, היא פגשה אותי ודרשה את הכסף. לא. היא גם קיבלה כסף, היא קיבלה משהו נדמה לי. היא קיבלה גם איזה כינור, היה רשום על שמה אם אני מנסה לזכור, אני לא זוכר בדיוק. ולקראת הסוף שאני זוכר אפילו את הסיטואציה בבית קפה, כשישבתי איתה, היא ביקשה שאני אבוא לשבת איתה. היא חשבה שאני יכול לשלוח כסף מהכיס ולתת לה, אמרה לי שהיא רוצה שאני אתן לה המחאות. היא רוצה את הכסף או שיש לה חברים עבריינים שיבואו לפגוע בנו. כמו שאמרתי, אני לא אדם פיזי. אני לא יכול לעמוד בפני לחץ פיזי או בפני פעילות פיזית. לא. אז כתבתי לה 2 שיקים שהיו צריכים להיות נדמה לי למחרת, וזה המקרה היחיד שאני זוכר. או שאני כותב את השיקים, או שיבואו אליי עבריינים הביתה והיא יודעת איפה הבית כי היא באה אלינו כמה פעמים. אז כתבתי מה שכתבתי וזהו. הלחץ היה לא נסבל. כן" (דיון מיום 18/2/2018 ע' 58 ש' 6-17).

320. בעדותו של הנאשם הייתה סתירה פנימית ביחס לטענת האיומים מצידה של גב' מרקוביץ'. תחילה העיד, כי זו איימה עליו שתשלח חברים עבריינים שלה ואילו בדיון מיום 30/4/2018 (ע' 12 ש' 17) טען כי: "ואוימו על ידי ידידים, על ידי ידידים עבריינים שלה...", כלומר, העלה טענה לפיה אכן אויים בפועל על ידי חברים עבריינים שלה. כך או כך, טענה זו לא הוטחה בפני העדה. טענה לאיום מצד גב' מרקוביץ' אף לא עלתה בעדותה של הנאשמת בשלל גרסותיה.

321. גם בדיון מיום 11/3/2018 העיד הנאשם, כי הוא היה מודע לקשר הכלכלי עם גב' מרקוביץ' וכי הוא נתן לה שיקים ביודעו כי אין להם כיסוי:

"אני יודע שמגיע לה, אנחנו לא, אף פעם לא הכחשנו את זה שמגיע לה כסף. אנחנו רק ביקשנו ארכה כדי שנוכל להתאושש והפגישה האחרונה שלנו, אני זוכר אפילו איפה היא הייתה, היא הייתה בבית קפה במרכז הכרמל שהיא תבעה ממני לחתום על שקים. אני ידעתי שאין לי כסף בחשבון, אבל או שאני אחתום על שקים או שהיא שולחת לי חברים שלה, עבריינים, חברים, אני לא יודע, שיפגעו בנו ובמשפחה שלנו. אז בוודאי שחתמנו על השקים, בוודאי שאני חתמתי על שקים, רק כדי לצאת מהבוץ הזה אבל, אני אני זוכר שביקשתי.

ש: כשחתמת על, כשחתמת על השקים שידעת כפי שאתה אומר שאין להם כיסוי.

ת: כן, כן" (ע' 49 ש' 7-15).

322. הנאשם אף הגדיל לעשות כאשר נשאל אודות הבסיס לתקוות הנאשמים כי יצליחו להחזיר כספים ותשובות למעשה מצביעה על כך שלא היה לכך כל בסיס למעט אמונתו והערכתו שלו האישית:

"מה הייתה הכוונה שלך? הכוונה שלך הייתה להחזיר לה את הכסף או לתת לה סתם שיקים כדי באמת שהפגישה תסתיים והמצב המנוח הזה יסתיים?

ת: תשמע, אנחנו כל שקים שחתמנו עתידיים הם היו עם תקווה שכסף עומד להגיע, כל הזמן, לקראת הסוף זה כבר היה, היינו כבר עם חבל על הצוואר ההדוק ביותר, אבל כל הזמן קיוונו שמהו עומד לקרות ואז,

ש: רק קיוויתם או שהיה לכם איזה שהוא,

ת: סליחה?

ש: רק קיוויתם, כמו להאמין באלוהים או משהו, או שהיה לכם איזה שהוא בסיס,

ת: הלוואי שהייתי מאמין,

ש: מוצג לאמונה לתקווה הזאת.

ת: הלוואי שהייתי מאמין באלוהים כי מי שמאמין יש לו בסיס מאד מוצק לעצמו, אבל לא, אנחנו קיוונו. היו, היו, כל הכלים האלה שהיו אצלנו שנמצאים עכשיו בכינוס, יש איזה ארבעה או חמישה כלים שחשבתי על זה שהסכום, הסכום הכולל שלהם הוא קרוב למיליון דולר, אני חושב. ביחד, כל הכלים. אז אנחנו היינו, רצינו מאד למכור את הכלים האלה, למצוא קונים לכלים האלה ולתת לאנשים את מה שמגיע להם. כי אני חושב שבאמת מגיע להם. אנחנו לא ניסינו לרמות אותם, ניסינו שהם ירוויחו ושנאנחנו נוכל גם להתקיים גם" (דיון מיום 11/3/2018 ע' 49 ש' 20-36).

323. הנאשמים לא הציגו ראיה כלשהי לביסוס הערכת שווי כליהם אלה ודווקא מעדויותיהם של עו"ד בירמן ושל גב' אדמוני, כמו גם של עד התביעה מר יוסי דר (האישום החמישי), עולה כי אין ביסוס לטענה זו.

324. הנאשם הרבה כאמור לציין בעדותו, כי הוא אינו זוכר פרטים.

כך למשל העיד כי: "כן, אני אני לא זוכר את זה בפרטים זה, אבל ההצגה שכאילו אנחנו עשינו כבשלנו בכסף זה, זה פשוט לא נכון. מה זה, מה זה בשלנו? לקחנו את הכסף ומה, טיילנו בזה בעולם? אני לא מבין" (דיון מיום 11/3/2018 ע' 48 ש' 17-19).

325. לגופו של עניין העיד הנאשם בניגוד לנאשמת, אשר העידה כי באוגוסט נרכש כינור 2008, עבור גב' מרקוביץ'-דהיינו, לפני שהנאשמים התקשרו עמה וכספה של גב' מרקוביץ' למעשה כיסה את הוצאותיהם של הנאשמים, כי הכינור נרכש עבור גב' מרקוביץ':

"רכשנו עבורה כינור פנטסטי אם תסתכל פעם בליסטיירי, זה היה תלמיד של סטרדיוורי, זה היה כינור פנטסטי, רכשנו עבורה את הכינור הזה, ובעקבות לחצים מכרנו אותו בלי כסף, רק בגלל לחצים" (דיון מיום 30/4/2018 ע' 6 ש' 34-37).

326. כאשר הוטחה בפני הנאשם בחקירה הנגדית הטענה לפיה עם כספיה של גב' מרקוביץ' החזירו כספים לעד התביעה מר נץ, השיב הנאשם באופן תמוהה כי הוא אינו זוכר, יכול להיות שהיה צריך להחזיר למר נץ וכי אין זה משנה ובסופו של דבר הגב' מרקוביץ' קיבלה את הכינור שלה ובהמשך, כי לא רצתה כינור:

"אתה אמרת בחקירה לגבי אותה העברת כספים למוטי נץ שהוא לחץ לקבל את ה-5 אחוז ריבית שלו, זאת אומרת, השתמשתם בכסף שמלי מרקוביץ' מעבירה לכם כדי לרכוש כינור, אתם השתמשתם בו להחזיר חובות למוטי נץ, נכון?"

ת: אני לא זוכר את זה, אבל מה זה משנה אם השתמשנו בזה או לזה, קנינו לה כינור. באיזה כסף? אתה יודע מה? בדיוק באותו שטר שקיבלנו מפה העברנו פה, זה לא משנה באיזה סכום, באיזה כסף, היא קיבלה כינור שלה.

ש: היא קיבלה את הכינור?

ת: סליחה?

ש: היא קיבלה את הכינור?

ת: לא רצתה כינור. היא רצתה רק את הכסף, את הריבית, עם איומים, עם איומים. עכשיו, מדוע לא הגשנו במשטרה על איומים? כי לא הרגשנו שאנחנו יכולים לעשות את זה בכלל, לא חשבנו בכיוון הזה בכלל" (דיון מיום 30/4/2018 ע' 42-43).

327. כאמור, הנאשם טען לאורך עדותו במספר הזדמנויות כי זכרוננו אינו טוב, ואף העלה חשש לתיאום גרסאות בינו לבין הנאשמת כשהפרוטוקול בעניין זה מדבר בעד עצמו:

"בלה היא האדם שעליו אני סומך הכי הרבה, כי הזכרון שלי לא תמיד חד ומדויק, והיא אדם שעומדת מאחורי בכל מה שאנחנו עושים, למעשה.

ש: כלומר שוחחת איתה, לפני העדות על הכינור של מלי מרקוביץ', והיא עזרה לך לאתר את המסמכים ולמסור את הגרסה לבית המשפט, זה נכון?

ת: תשמע. אנחנו גם גרים באותו בית. אנחנו נמצאים באותו חדר. אנחנו שוכבים באותה מיטה, כמובן שאנחנו מדברים על דברים, והיא יושבת פה בזמן שאתה שואל את השאלות. אז אני יכול לשאול אותה, היא לא יכולה להמציא דברים, היא לא יכולה להמציא את הניירת הזאת. היא לא יכולה להמציא ניירות של בונהם, היא לא יכולה, אבל היא יכולה לעזור לי לחשוב, לסדר את הדברים בסדר, כי היא יודעת שאני מאד, לפעמים נעשה לי הכל, מבולבל לי בראש.

ש: אתם גם דיברתם על הכינור של מלי מרקוביץ', לפני העדות שלך, היא הפנתה אותך למסמכים האלה. נכון?

ת: דיברנו על הכינור, היא לא הייתה צריכה אפילו לשמוע, כי היא יושבת פה בבית המשפט ושמעה

את כל מה שנאמר. אני לא מבין, אתה רוצה להגיד כאילו אני תכננתי איתה, זה מה שאתה מתכנן, אתה,

ש: זו שאלה פשוטה.

עו"ד קנטור: מר קנטי, שאלה פשוטה תשובה פשוטה.

העד, מר רוברט קנטי: כן, כן, אמור לי.

עו"ד אדלר: היא עזרה לך למצוא את המסמכים שקשורים לכינור של מרקוביץ'?

העד, מר רוברט קנטי: אה, זה כן, זה כן" (דיון מיום 24/6/2018 ע' 3 ש' 15-35).

כאמור-הדברים מדברים בעד עצמם.

328. על כן, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בגין אישום זה. הנאשמים פעלו במטרה לשים יד על כספה של גב' מרקוביץ' שביקשה להשקיע בכינורות לאור פנייה יזומה של הנאשמת אליה כפי שעשתה גם במקרים אחרים. העדה, שהשתכנעה להפקיד כספה בידי הנאשמים לאור הבטחותיהם הכוזבות, ואף הפכה להיות חברה קרובה של הנאשמים, לא קיבלה את אשר הובטח לה ומעבר לכך-הנאשמים עשו בכספיה כבשלהם. כל זאת-בזמן שהיא התרשמה מאורח חייהם בעקבות ביקורה בביתם ומדברי הנאשמת כי עיסוקם של הנאשמים מניב רווחים, בזמן שלמצג זה למעשה לא היה בסיס כלשהו.

329. הגם שגב' מרקוביץ' העידה כי גב' ברקוביץ' סיפרה לה על הצלחתם הכלכלית של הנאשמים, הרי שהנאשמים הם אלה שלא פרשו בפני גב' מרקוביץ' את מלוא תמונת המצב האמיתית לפיה למעשה בשלב זה העסק כבר לא הניב רווחים.

330. בעניינה של גב' מרקוביץ' יחסי החברות בינה לבין הנאשמים מהווים נסיבה לחומרא. טענת העדה, כי נוצרו קשרי חברות וכי נהגו ללכת לבתי קפה ביחד ואף נפגשו בלונדון לא נסתרה. אל אלה מצטרפות הנסיבות החמורות עליהם עמדתי לעיל כמו גם העובדה שהכסף, ביודעין, לא הועבר למטרה לשמה ניתן על פי ההסכמה בין הצדדים, אלא הועבר למטרותיהם של הנאשמים מבלי שגב' מרקוביץ' יודעת מראש כי כך היו פני הדברים. בכך יש גם כדי לבסס את עבירת הגניבה בידי מורשה.

331. בגרסאות הנאשמים התגלו סתירות פנימיות וחיצוניות היורדות לשורשו של עניין. הם לא מסרו גרסה קוהרנטית וחד משמעית, לפיה ניתן לבסס ממצאים עובדתיים פוזיטיביים וטענו דבר והיפוכו בו זמנית. טענותיהם לא הוטחו בפני גב' מרקוביץ' ועדותה של הנאשמת לא זו בלבד שהייתה כבושה, אלא שלא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה.

332. בנוסף, הנאשמים לא העבירו לגב' מרקוביץ' כינורות באופן פיזי או הציגו לה כאלה, לא הצביעו על מה שעשו בכספה, והנאשמת אף הגדילה לעשות וטענה, כי הכינור אותו "מצאו" לגב' מרקוביץ' נרכש למעשה לפני ההתקשרות עמה - דבר שגב' מרקוביץ' כלל לא הייתה מודעת לו ואף לא עלה מתנאי ההתקשרות.

333. ב"כ המאשימה הצביע על מעבר כספים אל חשבונות של עד התביעה להלן מר נץ. אציין, כי גם מבלי שהיה מצביע על מעבר כספים זה, די בראיות שהובאו בפני כמפורט לעיל בכדי להרשיע את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם, אולם מעבר כספים זה אל מר נץ, ביום בו התקבלו הכספים מאמה של גב' מרקוביץ' מחזקים את קביעותי בדבר התנהלות הנאשמים.

334. לאור האמור, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם באישום זה.

אישום רביעי-אברהם שמפנייר:

335. במסגרת אישום זה, הואשמו הנאשמים בעבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיפים 393 ו-29 לחוק, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 415 סיפא ו-29 לחוק וקשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק.

336. על פי עובדות אישום זה, בין הנאשמים ומר אברהם שמפנייר- היכרות מוקדמת וקשרי חברות. בהמשך למתואר בחלק הכללי לכתב האישום, במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש מאי 2009 או בסמוך לכך, הציגו הנאשמים בפני שמפנייר מצגי שווא שונים ולפיהם הם עוסקים בסחר בכלי נגינה עתיקים וכי במידה וישלם להם סכום כסף בסך של עשרות אלפי ₪, הם ירכשו בכסף כינור עתיק להשקעה וישלמו לו ריבית בגובה של 22%-40% ואת קרן ההשקעה. זאת, למרות שהנאשמים לא התכוונו להשקיע את הכסף בכינור עתיק ולא התכוונו לשלם לשמפנייר את כספו ואת הריבית המובטחת.

337. בהמשך, בתאריך 30/6/2009 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן שמפנייר לנאשמים סכום של 64,646 ₪ על מנת שישקיעו את הכסף בכינור עתיק. הנאשמים שלשלו לכיסם את הכסף ועשו בו בכשלהם.

338. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש יולי 2009 או בסמוך לכך, טענו הנאשמים בכזב בפני שמפנייר, כי הם זקוקים ל-5000 דולר נוספים לצורך קבלת חוות דעת מומחה לגבי כינור שבכוונתם להשקיע בו את כספו של שמפנייר, למרות שלא התכוונו להשקיע את הכסף בכינור ולא התכוונו לשלם למומחה על מנת שיערוך חוות דעת בעניינו.

339. בהמשך, בתאריך 27/7/2009 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן שמפנייר לנאשמים סכום של 5,000 דולר על מנת שישלמו למומחה עבור חוות דעת. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו בכשלהם.

340. בהמשך, בחודש אוגוסט 2009, ביקשו הנאשמים משמפנייר להלוות להם כספים והבטיחו לו בכזב כי יחזירו לו

בתוך ארבעה חודשים וחצי את ההלוואה, על אף שלא התכוונו לעשות כן.

341. בתאריך 17/8/2009 או בסמוך לכך, בהאמינו לנאשמים, נתן שמפנייר לנאשמים סכום של 12,500 דולר כהלוואה, והנאשמים מסרו לשמפנייר המחאה דחוייה לתאריך 31/12/2009 על סך 47,125 ₪, אף שידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף כדי לפרוע את המחאת הביטחון. הנאשמים שלשלו את הכסף לכיסם ועשו בו בכשלהם.

342. חרף דרישותיו של שמפנייר החל משנת 2010 לקבל את כספו בצירוף הריביות שהובטחו, הנאשמים לא החזירו לו כספים כלשהם.

343. **עד תביעה מספר 25- מר שמפנייר** (העיד ביחס למוצגים ת/20, ת/21, ת/22, ת/23, ת/24, ת/28, ת/29. העיד בתאריך 14/7/2016) השיב בחקירה הנגדית במענה לשאלת ב"כ הנאשם, כי כאשר מסר לחוקר במשטרה ב-ת/20, שכיום- בשנת 2011 הוא מבין שכאשר הנאשמים להתנדב בארגון שהקימה אשתו, כוונתם של הנאשמים הייתה למצוא קשרים עם אנשים נוספים לצורך ביצוע מעשי מרמה. העד אישר בדבריו כי הוא הסתמך על שמועות שהגיעו לאוזניו או מפי החוקר עצמו, מהפרסום או מחייבים אחרים. אשתו הייתה נשיאה מייסדת של סניף ליונס חיפה, הנגידות הארצית פרסמה בעיתונות הצעות להצטרף לסניף והנאשמים הגיעו ונפגשו עם הנאשם במרפאה שלו (העד הינו רופא פה ולסת). מר שמפנייר אישר במענה לשאלת סניגורה של הנאשמת, כי כאשר זומן לחקירה ע"י עד התביעה החוקר מר הלבין, הוא כבר ידע כי מתנהלת חקירה היות ועדת התביעה הגב, אדמוני אשר מתאמנת יחד עם אשתו של העד, סיפרה לה.

344. העד ציין בת/20, כי בסופו של דבר הנאשמים לא התנדבו בארגון, אך נוצרו יחסי חברות בינו ואשתו לבין הנאשמים. החברות כללה ביקורים הדדיים בבתי הפרטיים, העד ואשתו הוזמנו לקונצרטים של הנאשמים ברח' כרמי 3 בחיפה וארגונם עשה על העד רושם שמדובר באנשים אמידים ביותר, היות והיו שם אנשים מכובדים מאוד ולנאשם יש שם עולמי בתחום המוזיקה (גיליון 1).

345. לדברי העד, כאשר מסר כי הנאשם הינו בעל שם עולמי בתחום המוסיקה, בת/20 שורה 14, ידע זאת אך ורק על סמך מה שהנאשמים סיפרו. הם נתנו לעד טופס שנקרא THE CANNETY FOUNDATION ובכל הפעמים שהעד הוזמן אליהם, תמיד הגיעו נגנים מחו"ל והיו אנשים מדהימים ולכן האמין להם. כך, למשל באחת מהפעמים היה במקום שגריר אזרבייג'אן.

לשאלת הסניגור האם יתכן שהנגנים לא היו ברמה גבוהה אלא ניגנו יצירות פשוטות, שהתמונות בבית היו זיופים, שהבית היה מושכר ושהכל היה פיקציה, השיב העד כי יכול להיות.

346. העד העיד בנוסף, כי אמנם רוב ההתקשרות הכספית הייתה מול הנאשמת, אך הייתה התנהלות גם עם הנאשם וכאשר התעוררה בעיה עם החזרת הכסף, הייתה התנהלות באמצעות הודעות טקסט בהן מסרה הנאשמת כי

הנאשמים נקלעו לחובות וקיימת בעיה עם תזרים המזומנים (מוצגים ת/24 ות/25).

347. בנוסף, עולה מהודעתו של העד במשטרה-ת/20 (גיליון 2 ש' 29-33), כי גם שם מסר שהנאשם פנה אליו ואמר לו שנמצא עבורו כינור מתאים וביקש סכום נוסף לשם קבלת חוות דעת מומחה בעניין האותנטיות של הכינור. לאחר מכן, הנאשמת פנתה אליו, ציינה כי הכינור נרכש עבורו וביקשה הלוואה נוספת לצרכיה האישיים (גיליון 2 ש' 34-37).

348. ביחס לחלקו של הנאשם ולהיכרותו עם מר שמפנייר העידה הנאשמת בניגוד לעד, כי השניים הכירו, הנאשם ידע על דברים אך לא נכנס לפרטים.

349. על פי ההסכם בין הנאשמים לבין מר שמפנייר-ת/22, הכספים שהעביר לנאשמים יועדו לרכישת כינור איטלקי מהמאה ה-18 עבורו והובטחה לעד תשואה של 22 אחוזים לתקופה של שנתיים.

350. מר שמפנייר השיב במענה לשאלות סניגורו של הנאשם, כי בדצמבר 2010 רשמה הנאשמת הודעה לעד בה הפנתה אותו לעורך דין -תחילה לעו"ד גולדברג ולאחר מכן לעו"ד עופר שורק, שמסר לעד כי הנאשמים פשטו רגל ואין לו איך לעזור לעד.

351. ביחס לאישום זה יש לציין, כי בהתייחסה למכירת כינורה של הגב' מרקוביץ' ברבע מחיר, ציינה הנאשמת בעדותה, הדבר היווה את שיא הקריסה של הנאשמים (דיון מיום 28/12/2016 ע' 134 ש' 3), למרות זאת, הנאשמים המשיכו לקבל כספים ממר שמפנייר, מר באקשט ואף מעדת התביעה הגב' גנות-היא המתלוננת באישום החמישי, בשנת 2009. זאת-בזמן שלגרסתם של הנאשמים עצמם הם נקלעו לקשיים כלכליים.

352. הנאשמת העידה, כי הכסף שמסר מר שמפנייר הלך לקניית כינורות, למשל קנייה שנערכה במאי 2009 בבית מכירות אמריקאי כפי שעולה ממוצג נ/72. בנוסף, השתמשו בכסף כדי לשלם עבור פסטיבל שנערך ביוני באותה שנה (24/4/2017 ע' 145 ש' 11-3), בניגוד לת/22 לפיו העד יקבל כינור איטלקי עתיק מהמאה ה-18 ותיתכן גם אפשרות להשכרתו.

353. הנאשמת העידה בעדות ראשית, בניגוד לגרסתו של מר שמפנייר, כי למר שמפנייר לא היה כינור, אלא הוא נתן את הכסף כדי לקבל את הריבית היות ושמע מעדת התביעה הגב' אדמוני כי מדובר בהשקעה משתלמת (דיון מיום 24/4/2017 ע' 145 ש' 11-12).

354. הנאשמת העידה לעניין זה, כי:

"אני אף פעם לא אמרתי שגרמתי לאנשים להלוות לי כסף או להשקיע בכינורות. אנשים קראו כתבות, ראו בעולם שזה השקעות טובות, הציעו לי ואני הסכמתי. הלוואות שאנשים נתנו הם נתנו בריביות מאוד גבוהות,

שהיה משתלם להם וגם לי, שאנו לקחנו את כל האחריות על עצמנו והבטחנו להחזיר את הכספים בריביות גבוהות. עובדה שחלק החזרנו" (דין מיום 30/4/2017 ע' 157 ש' 11-14).

355. לעניין זה אשוב ואציין, כי גם אם גורם נוסף תרם למצג השווא, שכתוצאה ממנו במסגרתו התרשם העד כי הנאשמים אמידים מאוד ואף סיפרו לו כי הם מוזיקאים מאוד מצליחים, הרי שבריי, כי מצג השווא של הנאשמים עצמם עליו העיד מר שמפנייר לעיל, הוא זה שהיווה את הסיבה העיקרית לכך שמר שמפנייר בטח בנאשמים והעביר להם את כספיו.

356. הנאשמת העידה, כי מר שמפנייר נתן סכום נוסף ובו השתמשו עבור חוות דעת מומחה ביולי 2009 היות והיו קשתות וכינור שהיה חשוב לקבל לגביהם תעודה, אולם קיבלו בסופו של דבר תעודה חלקית. ביחס להלוואה נוספת בסכום של ₪ 12,500, השיבה הנאשמת כי היא אינה זוכרת מה היה (דין מיום 24/4/2017 ע' 145 ש' 13-18). לעניין סכום זה, אין מחלוקת כי מדובר היה בהלוואה לצרכים אישיים מבלי שיועדה למטרה ספציפית ולעניין האבחנה בין סוגי הלוואות ובין הלוואה להשקעה-ראו דבריי לעיל באישום השני.

357. ב"כ המאשימה עימת את הנאשמת עם ת/22, לפיו הובטח כי הנאשמים ירכשו עבור מר שמפנייר כינור, גם אם לא נקבו בשם ספציפי, ובהמשך ימכרו אותו ומהמכירה ישלמו את הכספים, וזאת-בסתירה לעדותה של הנאשמת לעיל. הנאשמת השיבה, בניגוד לת/22-ההסכם בין הצדדים ול-ת/20 (שורה 17)-הודעתו של מר שמפנייר, כי הרעיון היה שאם יש כלי ששווה להשקיע בו, יקנו כינור ורק אם לא- מר שמפנייר יקבל את הכסף ואת האחוזים. בהמשך, התפתחה עדותה של הנאשמת לעניין זה והיא הוסיפה, כי על אף האמור בת/20 ו-ת/22, בפגישות עמה אמר לה מר שמפנייר, כי הוא לא מבין בכינורות ולא מעוניין להחזיק בכינורות והוא רק רצה לקבל את הכסף והאחוזים (דין מיום 15/10/2017 ע' 192 ש' 21-1). גרסה זו של הנאשמת לא הוטחה בחקירה הנגדית של מר שמפנייר והיא אף סותרת את עדותה לפני כן לפיה עבור מר שמפנייר - היתה קניה מאוד גדולה בבית המכירות טריסיו בסכום של 31,483.50 דולר (דין מיום 30/4/2017 ע' 160 ש' 15).

358. הנאשמת העידה ביחס למעורבותו של הנאשם מול עד התביעה מר שמפנייר, כי הנאשם הכירו אולם לא נכנס לפרטים (דין מיום 30/4/2017 ע' 155 ש' 20-17) וזאת-בניגוד לגרסתו של מר שמפנייר בת/20, לפיה עמד בקשר גם עם הנאשם כאשר חלה בעיה עם ההחזר הכספי וכאשר הנאשם אמר למר שמפנייר כי נמצא עבורו כינור מתאים אולם צריך סכום כסף נוסף עבור חוות דעת.

359. לשאלת ב"כ המאשימה, על סמך מה הובטחה ריבית של 40-22 אחוזים על פי ת/20-הודעתו של מר שמפנייר ועל פי ת/22-ההסכם בין מר שמפנייר לנאשמים, אם בשנת 2008 החלה דעיכה או קריסה במזרח, כפי שהעידה העדה, השיבה הנאשמת בצורה מתחמקת שאינה עונה ישירות על השאלה, כי:

"אני חושבת שהמסמך הזה היה מראה שניסיתי להיות מאוד הגונה כלפיו, למה? כי יכולתי להגיד שהוא יקבל רק 22 אחוז אך ציפיתי שאני יכולה שבזמן שזה רק התחיל לקנות כינורות ביותר זול ולמכור ביותר יקר, ולשתף אותו ברווחים יותר גבוהים כי באמת האמנתי שזה מה שיקרה. זה היה לשנתיים, כלומר זה

הגיוני לא לשנה, היה לי זמן לעשות פעילות עסקית ולהביא את האחוזים" (דיון מיום 15/10/2017 ע' 191 ש' 30-32, ע' 192 ש' 1-2).

360. שוב- אין זה ברור כאמור על סמך מה התחייבו הנאשמים למר שמפניר, אם כבר לפני ההתקשרות עמו נקלעו לקשיים כלכליים ואף לא השיבו למתלוננים אחרים את כספיהם במלואם-מר פברי, מר באקשט וגב' מרקוביץ'.

361. לדברי הנאשמת, היא לא סיפרה למר שמפניר דבר על הקריסה הכלכלית היות והוא לא הבין שום דבר בכינורות, היא לא רצתה לקשר אותו לכינור ספציפי והיא האמינה שתוך שנתיים תוכל להחזיר לו. הנאשמת הוסיפה כי היא לא חושבת שזה עסק מסוכן, אלא הנאשמים ספציפית לא הצליחו היות ועדת התביעה הגב' אדמוני ארגנה את קבוצת עדי התביעה והיה לחץ מצידה. לכן, היות ולא חשבה שמדובר בעסק מסוכן, לא חשבה לומר למר שמפניר (דיון מיום 15/10/2017 ע' 191 ש' 10-19, ע' 192 ש' 5-10).

362. במענה לשאלת ב"כ המאשימה, מה עשתה עם הכסף שקיבלה ממר שמפניר, השיבה הנאשמת, כי יש לה "דף", שסביב התאריכים בהם קיבלה כסף ממר שמפניר, עשו הנאשמים קניות במכירות פומביות. כאשר ב"כ המאשימה הטיח בפניה, כי הקניות שערכו הנאשמים בבית מכירות נעשו בחודש מאי 2009 ואילו מר שמפניר העביר כספים בתאריך 30/6/2009 השיבה הנאשמת, כי:

"אבל ברגע שאתה קונה אתה לא מעביר ישר את הכסף, יש זמן לשלם. אתה קונה ויש טווח שאתה יכול לשלם, ולפי דעתי יש לי אינוויס של טריסיו שהקניה היתה לפני ושילמתי את זה אחרי, כי לפעמים עשינו תשלום בהעברות שזה לקח המון ריביות ולפעמים נסענו ודיברנו עם בית העסק, שנגיע למשל בעוד שבועיים להביא את הכסף" (דיון מיום 15/10/2017 ע' 192 ש' 29-32).

363. מכל מקום, גם אם טענתה של הנאשמת הייתה מתקבלת, אין זה ברור מדוע במועד ההתקשרות עם מר שמפניר, אמרה לו כי אין כינור ספציפי (כפי שקרה גם עם גב' מרקוביץ'), אם רכשו כזה זה מכבר בבית המכירות כאמור, לפני ההתקשרות עמו, אם סברו כי לאחר שיפוז והשקעה בכינור, ערכו עולה.

364. מעדותה של הנאשמת שוב עולה, כי הנאשמים לא פרשו את מלוא הסיכויים והסיכונים בפני המתלוננים ואף השתמשו בכספיהם לכיסוי חובות אחרים, הגם שלגרסת הנאשמת השתמשו בכספיו של מר שמפניר לרכישת כינורות ולא כינור ספציפי עבורו כפי שהורשתה לעשות.

365. לטענת הנאשמת אין לה אסמכתא למועד בו העבירה את הכספים לבית המכירות טריסיו, גם אם נכונה טענתה כי הכירו שם את הנאשמים והיו גמישים עמם במועדי תשלום. הנאשמת אישרה, כי הנאשמים השתמשו בכספיו של מר שמפניר לרכישות שעשו בבית המכירות טריסיו במאי 2009, בעוד מר שמפניר העביר להם למעשה את הכסף רק לאחר מכן, ביוני 2009, מבלי שאמרו לו דבר לגבי מניעם האמיתי לקבלת הכספים (דיון מיום 15/10/2017 ע' 192 ש' 23-32).

כך, גם לא אמרו למר שמפנייר דבר על כך שכספיו משמשים למימון פסטיבל, שהנאשמת לא זכרה לומר היכן הוא היה (דיון מיום 15/01/2017 ע' 193 ש' 8-10).

366. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע אם טענת הנאשמת נכונה, שילם מר שמפנייר על חוות דעת עבור כינור, תשובתה של הנאשמת שוב, התפתחה, עלתה בה גרסה שלא עלתה לפני כן בעדותה ובנוסף-תשובתה לא הייתה ברורה או הגיונית לעניין זה, בהשיבה כי: "היה כינור שחשבתי שיכול לעניין אותו. ואז הוא שילם על חוות דעת, אך בסופו של דבר אני לא הייתי ממליצה על הכינור, וגם שאמרתי לו שאולי אפשר לרשום את הכינור על השם שלו, נכון שהוא שילם על חוות דעת, אבל הוא לא כל כך רצה, הוא בעצם התלבט שאם הכינור קשור אליו הוא היה צריך לחכות שאנו נמכור אותו, זו כבר לא היתה אחריות שלנו להחזיר את האחוזים אלא לפי מכירת הכינור, שיכלה להאריך שנתיים שלוש, בסופו של דבר הכסף שהוא שילם על חוות דעת הצטרף לחוב שלנו ולא היה שום כינור שעבר לבעלות של שמפנייר" (דיון מיום 15/10/2017 ע' 193 ש' 21-28).

367. גרסתו של הנאשם שונה מזו של הנאשמת. לדבריו, מר שמפנייר אכן נתן לנאשמים את כספו על מנת שירכשו עבורו כינור, אולם בהמשך התברר כי לא ניתן לקבל אישור על אותנטיות הכינור, העסקה נפלה והדבר הוביל להתמוטטות כל העסק (דיון מיום 11/3/2018 ע' 5 ש' 5 ו-10).

368. כאשר הוטחה בפני הנאשם גרסתו של מר שמפנייר לפיה הנאשמים שכנעו אותו להשקיע בכינור, כאשר נשאל מה עשו בכספו של מר שמפנייר וכאשר נשאל שוב האם הנאשמים רכשו כינור עבור מר שמפנייר השיב הנאשם כי:

"יכול להיות שקנינו כינור, אני לא יודע אם מיידית קנינו כינור אבל בכסף הזה, כן, הכוונה הייתה לקנות כינור, בהמשך העיד כי אינו זוכר ואינו יכול לזכור את הדברים האלה עקב חלופי הזמן" (דיון מיום 30/4/2018 ע' 21 ש' 27, 30) וכן העיד בהמשך כי אינו זוכר את הדברים (דיון מיום 30/4/2018 ע' 23).

369. מן האמור עולה, כי עדותם של הנאשמים רצופה-שוב- סתירות פנימיות, חיצוניות ואינה עולה בקנה אחד עם ראיות אובייקטיביות פוזיטיביות שהובאו כשלמעשה אין להם גרסה קוהרנטית וחד משמעית לפיה ניתן לקבוע ממצאים עובדתיים פוזיטיביים על בסיסה.

370. בפני מר שמפנייר לא הוטחו טענות הנאשמים ובהן טענת הנאשמת כי מר שמפנייר נתן להם הלוואה, בניגוד לאמור בת/22, או נתן להם הרשאה לשלם על הוצאות שונות עליהן העידה ובהן רכישות שונות או מימון פסטיבל, אותן לא ציינה בפני מר שמפנייר, ובניגוד להסכם-ת/22 ותוך שהיא סותרת עצמה.

371. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע דווקא ביחס לגב' מרקוביץ' ולמר שמפנייר בחרה הנאשמת לא לענות לשמור על זכות השתיקה השיבה, כי:

"אמרת היום בתחילת הדברים שחלק מהרכישות זכורות לך היטב בראש, של מרקוביץ, שמפנייר, למה

בהקשרים האלה החלטת לא לענות.

ת. בשאלות של החוקרים במשטרה אני הרגשתי, שכל הזמן הם החליפו טקטיקה, היו ימים שהם שאלו אותי ואני הרגשתי שלא משנה מה אענה הוא ימצא אפשרות להאשים אותי, זה גם השפיע על האפשרות שלי ועל הרצון שלי לענות.

ש. החקירה שלך ת/16, ת/17 ות/18 הם עם אותו חוקר שמוליק.

ת. כן, אבל שמוליק החליף כל הזמן טכניקה. פעם היה טוב, פעם היה מאוד תוקפני ואפילו לא היה נותן לי מים לשתות, היו רגעים מאוד קשים, שמתייחסים אלי ככה אני לא נמצאת בשואה ולא נמצאת... אז אני לא חושבת שאני צריכה לענות.

ש. סיפרת עכשיו ששמוליק מנע ממך לשתות מים, אני אומר לך שמהחומר החקירה אפשר לראות שבאמת באחד העימותים בינך לבין אחד המתלוננים, היית עסוקה כל הזמן בלשתות ולכן לקח לך את בקבוק המים.

ת. היו מקרים אחרים שהוא צעק עלי, יתכן שלזה התכוונתי" (דיון מיום 30/4/2017 ע' 169 ש' 19-31).

272. לעניין זה לא נותר אלא לחזור על דברי דלעיל ביחס לגרסתה הכבושה, המתחמקת והמתפתחת של הנאשמת. לא זו אף זו, אלא שטענות הנאשמת כלפי החוקר מר הלבין' לא הוטחו בחקירתו הנגדית.

273. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע הנאשם שמר על זכות השתיקה בחקירה (ת/6), השיב הנאשם בין השאר כי:

"לא קושי, זה קושי, קודם כל אני אומר לך הקושי הפסיכולוגי, אתה יושב מול אדם שמבזה אותך, מבייש אותך, אתה אזוק ואתה, לא יודע איך אתה יושב, אתה יודע, אתמול הייתי בגראז' וראיתי הם תפסו עכבר, עכברון קטן ובסוף שחררו אותו לא משנה, תפסו בכלוב, כך אני הרגשתי. מה הקושי להגיד לאותו חוקר שאתה לא יכול, זה לא מצב כזה שאתה יושב פה רגוע עם כבוד השופטת, איתך, עם הפרקליטים, הכל בשקט, אתה יכול, זה לא בדיוק ככה, אתה, אתה רוצה רק, אתה נחנק. כן, עכשיו אני מוכן, מוכן לענות על שאלות ספציפיות לגבי שמפניר" (דיון מיום 30/4/2018 ע' 17 ש' 19-26).

ובהמשך:

"כי אני, כי הגעתי לנקודה שלא יכולתי יותר להאמין לאנשים במשטרה, הגעתי לנקודה שאחרי שבועיים חקירה שהייתה איתי המשיכו להחזיק אותי במעצר, מעצר זה לא עונש, מעצר זה חקירה, אבל הם לא חקרו אותי, ישבתי שם עוד שבועיים סתם" (ע' 18 ש' 25-28).

הנאשם חזר על כך הן כאשר ב"כ המאשימה והן בית המשפט הוסיפו ושאלו אותו מדוע בחר לשמור על זכות השתיקה ביחס למר שמפנייר ואילו ביחס לסוגיות אחרות בחר להשיב (דיון מיום 30/4/2018 ע' 19-20).

374. דבריי לעיל ביחס לעדות כבושה יפים גם כאן ואין לי אלא להפנות אליהם.

375. לעומת גרסתו של מר שמפנייר שלא נסתרה והוא אף לא נשאל שאלות שעלו מעדויותיהם של הנאשמים, גרסאותיהם של הנאשמים היו רצופות סתירות, תמיהות וכבושות, כשגרסתם לא הייתה קוהרנטית ולא התיישבה הן עם ת/22 והן עם גרסתו של מר שמפנייר.

376. בפועל, מר שמפנייר לא קיבל כינור כלשהו ומהות שימוש הנאשמים בכספיו נותרה מעורפלת ועלומה לאור הסתירות לעניין זה. אל אלה מצטרף מצג השווא והרושם שיצרו הנאשמים לפיו הם אמידים ומוזיקאים מצליחים, תוך שהוא מתרשם במסגרת יחסי החברות מביטם ואורח חייהם של הנאשמים, שיצרו באותו אופן יחסי חברות גם עם מר פברי. הנאשמים מצידם, לא טרחו לעדכן את מר שמפנייר בשום שלב על הנעשה בכספו או במצבם הכלכלי, כשהתנהלות זו אפיינה את התנהלותם באישומים הראשון, השני והחמישי להלן.

377. לאור האמור, אני קובעת, כי עובדות אישום זה הוכחו בפני מעבר לספק סביר ואני מרשיעה את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם באישום זה.

אישום חמישי-אסתר גנות:

378. במסגרת אישום זה, הואשמו הנאשמים בעבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיפים 393 ו-29 לחוק, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 415 סיפא ו-29 לחוק, קשר לעשות פשע לפי סעיף 499(א) לחוק וביחס לנאשמת, בנוסף, יוחסה עבירה של שידול להפרת חובת דיווח לפי סעיפים 9 ו-10 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 ביחד עם סעיף 30 לחוק העונשין.

379. על פי עובדות אישום זה, בין אסתר גנות לבין הנאשמים הייתה היכרות מוקדמת. בהמשך למתואר בחלק הכללי של כתב האישום, במסגרת הקשר ולצורך קידומו, בחודש יולי 2009 או בסמוך לכך, הציגו הנאשמים לגנות מצגי שווא שונים ולפיהם הם עוסקים בסחר בכלי נגינה עתיקים וכי במידה ותשלם להם סכום כסף בסך 55,000 אירו, הם ירכשו בכסף כינור עתיק להשקעה והבטיחו בכזב, כי בתוך שנתיים תקבל גנות ריבית של 25% לכל הפחות. זאת, על אף שהנאשמים לא התכוונו להשקיע את הכסף בכינור עתיק.

380. בהמשך, בתאריך 19/7/2009 או בסמוך לכך, בהאמינה לנאשמים ובהתאם להנחייתם, נתנה גנות לבנה של הנאשמת-לב פוגוסוב שנשלח על ידיה, סכום של 302,775 ₪ על מנת שהנאשמים ירכשו בכסף כינור עתיק להשקעה. לב מסר לגנות המחאה דחוייה לתאריך 19/7/2009 על סכום של 302,775 ₪, אותה קיבל מהנאשמים אף שהנאשמים ידעו כי אין בחשבון הבנק שלהם די כסף לפרוע את המחאת הביטחון.

381. חלק מהכסף הומר למטבע אירו על ידי לב, בהנחיית הנאשמים, ונמסר לידי ורוניקה פוגוסוב -אשתו של לב, על מנת שתעביר את הכסף לנאשמים ששהו באותה עת בחו"ל. יתרת הכסף שהתקבל מגנות נשמר בכספתם של הנאשמים בביתם, בהתאם להנחייתם.

382. הנאשמת הנחתה את ורוניקה שלא להצהיר ביציאתה מישראל על הכספים, אף שהיקף הכספים היה גבוה מהרף המחייב הצהרה, ואף הנחתה אותה לחלק את הכסף למספר חלקים ולהסתירו על גופה. ורוניקה פעלה בהתאם להנחיית הנאשמת והוציאה סכום כסף של 20,000 אירו בתאריך 19/7/2009 בלי להצהיר על הכספים, ומסרה את הסכום לידי הנאשמים. לעניין זה הפנה ב"כ המאשימה בסיכומיו למוצג ת/102 ממנו עולה כי במועד זה, נדרש דיווח למכס בגין כל סכום העולה על 90,000 ₪, כשבאותה תקופה שער האירו היציג עמד על כ-5.4 ₪ לאירו לפי אתר האינטרנט של בנק לאומי.

383. הנאשמים שלשלו את כל הכסף שקיבלו מגנות לכיסם ועשו בו בכשלהם וחרף דרישותיה של גנות, הנאשמים לא מסרו לה את הכסף או כינור כלשהו.

384. כבר בראשית דבריו אציין כי ביולי 2009-מועד התקשרותם של הנאשמים עם גב' גנות, הם כבר ידעו כי נקלעו לקשיים כלכליים היות וההתקשרות עמה הייתה לאחר שהחלה-לדבריהם שלהם- ההאטה בשוק כלי הנגינה במזרח הרחוק וכן-ההתקשרות הייתה במועד בו הנאשמים ידעו כבר, כי אין להם יכולת החזר למתלוננים האחרים לעיל.

385. עדת תביעה מס' 9 - גב' גנות (מוצגים ת/79, ת/91 ות/101 והדיסק הנלווה אליו. העידה בתאריך 22/2/2015) העידה כי במסגרת השקעה נרכש עבורה כינור.

386. בהודעתה-ת/79, מסרה העדה, כי בפגישה עם הנאשמים, הנאשמת טענה כי השקעה בכינורות הינה בטוחה ולאחר שהגב' גנות השתכנעה להשקיע בכינור, הנאשמת טענה כי היא מצאה כינור וצריך לבצע את העסקה במהירות על מנת שמישהו אחר לא יקנה אותו. זאת, כפי שפעלה גם במקרה של גב' מרקוביץ'. על כן, העידה הגב' גנות, כי העבירה את הכסף. בהמשך, לאחר שהנאשמים טענו כי רכשו את הכינור ולאחר שגב' גנות דרשה לקבלו, טענה הנאשמת כי הכינור נמצא באיטליה. גם לאחר שגב' גנות הביעה נכונות לקבל את הכינור באיטליה, הכינור לא נמסר לידיה.

387. לטענת העדה, הנאשמת בלבד הייתה הדומיננטית לעניין ההיבט הכספי ורכישת הכינור (ת/79 גיליון 3 ש' 88-89).

388. עדת התביעה גב' אדמוני העידה, כי היא הראתה למר דן רוזנמן-בן זוגה של גב' גנות, את הכתבה שפורסמה בעיתון הארץ והוא יצר קשר עם הנאשמים.

389. לטענת הנאשמת, הכינור מסוג סרקוסטי שנקנה עבור גב' גנות בוטח בסכום של 55,000 יורו כדבריה:

"עשינו גם הכינור קיבל סרטיפיקט וגם עשינו ביטוח על הסכום הזה, חב' הביטוח לפי הסרטיפיקט מה שהיה כינור הסכימה לבטח את זה על סכום הזה על שם של לא אסתר גנות אלא של דן רזנמן שהיה חבר של אסתר גנות. היה בן זוג שלה. יש לי הערכה של 78,434 דולר שזה 55,000 יורו, מפנה לנ/41" (דיון מיום 24/4/2017 ע' 146 ש' 5-8).

390. הנאשמת העידה, כי הגב' גנות קיבלה את הכינור שלה מסוג סרקוסטי והנאשמת לא חייבת לה דבר. לטענת הנאשמת, על פי מוצג נ/41, הערכת הכינור עמדה על סכום של 78,434 דולרים המהווים 55,000 יורו שהוא הסכום שהעבירה הגב' גנות בשער של אז. הנאשמת הוסיפה וטענה, כי הכינור שייך לכינוס למרות שנכתב שהוא נמצא בבית המכירות טריסיו (דיון מיום 24/4/2017 ע' 145-146).

391. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע הכינור בכינוס ומדוע היא לא העבירה אותו אל גב' גנות השיבה הנאשמת כי היא לא רצתה ובסופו של דבר עד התביעה להלן מר יוסי דר לקח גם את הכינור שלה ונסע איתו לניו יורק לבית המכירות טריסיו (דיון מיום 30/4/2017 ע' 163 ש' 17). טענה זו לא הוצגה לגב' גנות בעדותה.

392. הנאשמת לא זכרה ממי מר דר לקח את הכינור ואף לא זכרה מקרה שבו גב' גנות הסכימה לשלוח נציג שיאסוף את הכינור מאיטליה-שם היו הנאשמים לטענתם בזמן הקנייה, אולם הנאשמת התחמקה ממנה (דיון מיום 30/4/2017 ע' 163 ש' 20-32).

393. הנאשם העיד גם הוא, כי יתכן שעד התביעה מר דר לקח את הכינור עבור גב' גנות גם כן, והנאשמים לא ביקשו רשות מגב' גנות לשם כך. לדברי הנאשם, מר דר לקח את הכלים תוך שהוא מאיים ומגדף (דיון מיום 30/4/2018 ע' 33 ש' 3-11).

טענה זו לא הוטחה בפני מר דר בעדותו.

394. עד תביעה מספר 2, יוסי דר (המוצגים ת/143, ת/148 ות/156 מהווים עדות ראשית. העיד בתאריך 17/2/2015) העיד, כי רכש באמצעות הנאשמת כינור, מסוג קרלו פרדיננדו לנדולפי, כפי שנאמר לו ומה שהיה כתוב בתעודה של אדם בשם מכהולד.

395. לשאלת ב"כ הנאשם, האם ידוע לו שגם עד התביעה מר ליבשיץ, שהינו מומחה בתחום הכינורות אישר אף הוא שהתעודה תואמת את הכינור ואת השווי שלו השיב העד בשלילה, והוסיף, כי השווי של כינור אמור להיות מה שכתוב בתעודה, כפי שאישר בעדותו גם מר ליבשיץ להלן, ושהוא אף פעם לא הציג עצמו כמומחה להערכה. הכינור נמצא כיום, לדברי העד, בבית המכירות טריסיו בארצות הברית וזכאותו של העד עליו בוטלה בהליך כינוס נכסים. העד הוסיף, כי פנה למר ליבשיץ לאחר שהנאשמים אמרו שעמו הם עובדים, ולא אל מומחה אחר אליו

רצה העד ללכת.

396. העד פנה לדבריו לעו"ד כאשר הסתמן שערך הכינור נמוך עשרות מונים ממה שנאמר, והנאשם הביא לעד כינור נוסף וקשת וטען, כי אלה יכסו את ערך ההשקעה והקניה של העד בסך של 112,500 יורו. בהגיעו לבית המכירות טריסיו בניו יורק, על מנת לברר את ערכם של הכינורות, התברר, כי הכינורות שניהם שווים לא יותר מ-25,000-30,000 דולר, דהיינו כשמינית ממה שהיה צריך או הוצהר שהם שווים.

397. דברי העד עולים בקנה אחד גם עם עדויותיהם של גב' אדמוני ועו"ד בירמן לעיל, לפיהם שווי הכינורות שכן נמצאו פיזית, לעומת אחרים שכלל לא נמצאו, היו בשווי נמוך מזה שהוצג על ידי הנאשמים.

398. לציין, כי ביחס לטענתם של הנאשמים כי הרוויחו בעיסוקם בסחר בכינורות, הנאשמים לא הצביעו על ראייה כלשהי שנערכה בזמן אמת או עדות לכך שאכן היו אנשים שהסחר בכינורות באמצעות הנאשמים הניב להם רווחים, או כל אדם אחר שאין לו קשר לנאשמים שיעיד כי מדובר בתחום שיכול להניב רווחים כאלה שהובטחו למתלוננים באישומים הראשון עד החמישי.

399. העד העיד כאמור, כי נאמר לו שהכינורות והקשת שווים כשמינית ממה שנאמר לו על ידי הנאשמים, וזאת-לאחר שנסע לניו יורק לבית המכירות טריסיו על מנת למוכרם, בעקבות כך שלא קיבל חזרה את כספו. או אז, נאמר לעד לדבריו, שיש לנאשמים נושים רבים. עדיין לא הייתה הכרזה רשמית על הנאשמים כפושטי רגל, אולם החלטת בית המשפט הייתה שאין לעשות העדפת נושים היות וקיים הליך פשיטת רגל. לעד אף התברר, כי הנאשמים ניסו כבר למכור את הכינור והיו מודעים לכך שערכו היה פחות מ-50,000 ₪.

400. העד העיד, כי הנאשמים לקחו את הפנסיה שלו, את הכסף היחיד שהיה לו, כמעט פרקו את משפחתו ע"י כך שמכרו לעד "אוויר", כלומר מכרו לו דבר מזויף עם הערכה מזויפת ולקחו את הכסף שלו.

401. העד הוסיף, כי לא ידע לפני נסיעתו לניו יורק שהכינור שווה פחות. רק לפני נסיעתו השנייה לניו יורק הנאשמת פנתה אליו ואמרה לעד שהערך של הכינור נמוך ושזו החלטתו אם למכור אותו או לא. לדבריו, בית מכירות שאליו הלך בניו יורק הציע לו סכום של 15,000 ₪. בית מכירות אחד הציע מכירה פומבית ושניים אחרים העריכו את המחיר.

402. העד אישר, כי מעריך בשם דווייד סיגל אמר לו ששווי הכינור הוא 35,000 דולר אולם הדבר נעשה לאחר תחנונים שיבדוק שוב ושוב וגם המעריך לא האמין שניתן למכור את הכינור במחיר זה, אך רשם זאת בכל מקרה.

403. עד התביעה מר ליבשיץ אישר כי העד מר דר ביקש ממנו לעשות התאמה בין כינור לתעודה. לדברי העד, התעודה התאימה והוא הראה למר דר כיצד עושים את ההתאמה.

404. בנוסף, העיד העד, כי מר דר ביקש ממנו לתת לו אישור לצורכי מכס כאשר העד אמור היה לצאת לחו"ל עם הכינורות. ההערכות נעשו לפי הערכות קיימות של התעודות שהיו שייכות לכינורות. העד עשה לדבריו התאמה בין הכינורות לבין התעודות, והשווי היה מוטבע בתעודות עצמן. לדברי העד, שני הכינורות של עד התביעה יוסי דר זוהו על ידי העד ככינורות יקרי ערך והכינורות אותם לקח מר דר מהעד הוערכו על ידי המעריך מכהולד בכ-150,000 יורו.
405. לציין, כי עד זה מסר בת/230, כי הוא אינו יכול לקבוע מי ייצר כינור, גם אם תווית מופיעה עליו. לדבריו, תווית ניתן לזייף.
406. מדברי העד עולה למעשה, כי הוא לא אישר את אמיתות השווי, אלא רק אישר את השווי המוטבע, דהיינו-נתן אישור בהתבסס על נתונים שהיו בפניו והערכתו של אחר.
407. העד הופנה להודעתו במשטרה ולהסברו לעניין הפער בין הערכתו של מכהולד לבין המעריך מניו יורק-דייט סיגל, לפיה ירדת הערך של הכינור של עד התביעה יוסי דר נובעת מכך שדייט סיגל העריך את הכינור לאחר שאותו מכהולד נעצר ומכאן שהתעודות שרשם בעבר מאבדות מערך וכן- משום שהוא סוחר ויש לו אינטרס.
408. העד אישר לשאלת הסניגור, כי הדוגמא אותה נתן ממחישה שמאוד קשה אפילו למומחים לזהות במדויק יצרן של כינור ושווי של כינור היות ובשוק הזה יש הרבה אינטרסנטים.
409. לשאלת בית המשפט השיב העד, כי מה שהאדם מוכן לשלם הוא השווי ואין תשובה חדש משמעית.
410. העד אישר במענה לשאלת הסניגור, כי קיימת דרך מקובלת בשוק כלי הנגינה למצוא מציאות על מנת למכור לאחר מכן במחיר יקר בדרך של מכירות פומביות בבתי מכירות.
411. מדבריו של העד עולה אפוא, כי לא ניתן לדעת האם בפועל הכינורות בהם סחרו הנאשמים או בהם ביקשו הנאשמים לסחור, היו יקרי ערך באופן שצפוי היה להניב להם רווחים כטענתם והם לא פעלו כמקובל בשוק על מנת למכור את הכינורות שבהם לטענתם סחרו.
412. לא ניתן להבין אפוא, כיצד הנאשמים סברו כי אכן הכינורות צפויים היו להניב להם רווח וודאי לאור חוסר היציבות ואי הוודאות התמידיים. מכל מקום, הם לא הביאו ראיה אחרת ממנה ניתן ללמוד כי אכן בשלב מסוים סחרו בכינורות יקרי ערך, למשל על ידי העדת עד שלו מכרו כינור עתיק יקר ערך. בנוסף, הנאשמים לא הביאו נתונים אלה- כגון שוק לא יציב ולא צפוי, בפני המתלוננים באישומים הראשון עד החמישי.

413. ביחס לעד התביעה מר דר העידה הנאשמת, כי הוא בא לעו"ד יואב סולומון, איים שיפריע לפסטיבל עכו ולקח כינור מסוג לנדולפי עם הערכה של 200,000 יורו שהיה בידי עו"ד סולומון. הנאשמת לא הייתה בטוחה אם הוא לקח גם את כינור הסרקוסטי שהערכתו 55,000 יורו וציינה כי הוא לקח גם את כינור הגליאנו אשר נמצאים כרגע במסגרת הכינוס בבית המכירות טריסיו בניו יורק.

לטענת הנאשמת מר דר הגיע אל בית המכירות וטען כי הנאשמים פשטו רגל ולכן ערך הכינור יורד, כפי שיועד ערכם של בתים הנמצאים בכינוס נכסים (דיון מיום 24/4/2017 ע' 146 ש' 17-26).

לטענתה, ישנם שלושה כינורות בכינוס: סרקוסטי בשווי 55,000 יורו, קלקניוס בשווי 100,000 פאונד ולנדולפי בהערכה של 200,000 יורו. זאת, בניגוד לדבריו של מר דר וכן בניגוד לדברי עדי התביעה עו"ד בירמן וגב' אדמוני לעיל, לפיהם ערך הכינורות היה מזויף חרף טענות הנאשמים.

414. טענותיה של הנאשמת לא הוטחו בפני מר דר בעדותו והוא לא עומת עימן.

415. ביחס לכינור אשר נרכש עבור הגב' גנות השיבה הנאשמת במענה לשאלת ב"כ המאשימה-מדוע הכינור נמצא בכינוס ומדוע הנאשמת לא העבירה אותו לגב' גנות, כי:

"היא לא רצתה. אני לא בטוחה. שהיינו אצל יואב סולומון וניסינו לסדר את הדברים או שלא רצתה את הכינור, אבל בסופו של דבר יוסי דר לפי מה שאני זוכרת, לקח את הכינור שלה וגם את שלו ונסע לניו יורק לטריסיו.

ש. מה זאת אומרת לקח, ממי לקח.

ת. אני לא זוכרת" (דיון מיום 30/4/2017 ע' 163 ש' 17-21).

416. הנאשמת העידה כך בניגוד לדבריה של הגב' גנות ב ת/79 (שורה 66)-שם מסרה, כי היא דרשה את הכינור והנאשמת אמרה שהכינור נמצא באיטליה, וגב' כנות אמרה שבתו של בן זוגה נמצאת באיטליה וניתן למסור לה את הכינור, אך הנאשמת לא חזרה אליה.

417. בנוסף, לנאשמת לא היה הסבר מדוע לגב' גנות, כפי שמסרה בת/79, לא היה מושג היכן הכינור (דיון מיום 30/4/2017 ע' 164 ש' 11-13). גם טענה זו לא הוטחה בפני גב' גנות.

418. בניגוד לנאשמת, שטענה כי יתכן שבמסגרת הליך הכינוס עד התביעה מר יוסי דר לקח גם את הכינור של גב' גנות, העיד הנאשם, כי:

"לא, אבל האנשים האלה קיבלו. קיבלו תמורה, אסתר גנות קיבלה כינור.

ש: כן? איפה הכינור שלה?

ת: בכינוס.

ש: הוא בכינוס, לא אצלה.

ת: אצלה, לא. בכינוס אבל בשם שלה.

ש: בשם שלה.

ת: כן.

ש: איך הכינור שלה הגיע לכינוס?

ת: זה תשאל את הכונס, אני לא יודע. באו אלינו הביתה ולקחו, או שאני לא זוכר" (דיון מיום 11/3/2018 ע'823 ש'30-38).

419. מדבריו של הנאשם עולה בנוסף לסתירה האמורה לעיל, כי ידע אודות "קניית הכינור" עבור גב' גנות. דהיינו- הוא היה מעורב וידע על ההתנהלות מול גב' גנות, גם אם חלקה של הנאשמת בפן הכספי היה דומיננטי מחלקו של הנאשם.

420. במענה לשאלת ב"כ המאשימה האם קיימים סיכונים בשוק ההשקעות בכינורות כטענתו, השיב הנאשם כי הוא אינו זוכר וברגע שהכינור רשום בחברת הביטוח אין סיכון (דיון מיום 30/4/2018 ע'7 ש'12-7). זאת, בניגוד לדבריו שהובאו לעיל, לפיהם השווה את הסחר בשוק הכינורות למסחר במניות.

421. למרות דברים אלה, העידה הנאשמת בהזדמנות אחרת, כי היא אינה זוכרת אילו כינורות מכרה או למי. כך, למשל כאשר הופנתה למוצג נ/29-א-תנועה 140 שכתרתו: "קניית כלי נגינה" מיום 24/6/2008 המתייחסת למכירת כינור בסכום של 50,000 יורו העידה: "לא זוכרת מה מכרתי בסכום כזה בשנת 2008, צריך להסתכל על אסתר גנות או ציפי, יתכן שאחת ממכירות הכינור" (דיון מיום 28/12/2016 ע'132 ש'27-28).

422. לשאלת בית המשפט ולשאלת ב"כ המאשימה אם יש לה ספר של מכירה וקניית כינורות וכיצד היא יודעת לקשר בין קבלת כספים לבין קניית כינורות עבור המתלוננים השיבה הנאשמת, כי לקחו לה אותו פעמיים מהכינוס. גם לעניין זה לא התבקש צו כלשהו, על מנת לבקש את המסמכים שלטענת הנאשמת יש בהם כדי לחזק את גרסתה המעורפלת ואף להשליך לעניין ביצוע עבירות המס נשוא האישום השמיני, כפי שיפורט להלן.

הנאשמת העידה לעניין זה כי:

"היה לנו בית מלא ניירות והכל היה מסודר וגם אצל הרו"ח היה מסודר, פעמיים באו מכינוס ולקחו את הניירות, חלק איבדו וחלק לא, באו מהמטרה ולקחו ניירות, אנו עברנו מחיפה לירושלים, לפעמים אני לא מוצאת מסמכים בקושי אני מצאתי את תעודת הלידה שלי, או שזה בכינוס או במטרה או אצל הרו"ח. לא פניתי לבית המשפט לקבל צו להמצאת המסמכים, כי לא ידעתי שאני צריכה את הצו".

וכן:

"איך את יודעת לקשר בין הסכום שקיבלת מהמתלוננים חוץ מעניין אסתר גנות לכינורות שאת טוענת היום, היה לך רישום בזמן אמת שקושר כל מתלון לכינור שנקנה בכספו.

ת. כמו שאמרתי כבר, הרבה ניירות שלנו לקחו כמה פעמים, גם בכינוס, גם שעברנו לירושלים אבדו דברים, וגם במעצר. אבל דבר אחד אני יודעת בוודאות, אני אף פעם לא לקחתי כספים להשתמש בשביל צרכים אישיים שלי, או משהו של יוקרה, תמיד ידעתי שיש משמעות בכספים שנתנו כהלוואה, ובטח יש עוד קבלות שלא מצאתי, אבל חלק מהדברים אני זוכרת, חלק מהדברים אני מצאתי קבלות, וראיתי התאמה ונזכרתי בה.

ש. לא הבנתי מהתשובה שלך האם בזמן אמת ערכת רישומים, טבלה או יומן שמלמדים כל כסף לאן הלך.

ת. לפי המלצה של הרו"ח דרורה והישיבה שנערכה, עשינו פנקס קבלות מיוחד שאני לא יודעת איפה הוא, שהיה כתוב שם על הלוואות ספציפית.

שנית, תמיד כתבתי לי פתקים שידעתי שאנו הולכים לקנות או כבר קנינו קניה גדולה או שמתעניינים באיזה כינור, תמיד היה לי כתוב איפשהו, תמיד עשיתי רישומים כאלה.

ש. שאומרים שהכסף של בקשט הלך לרכישת הכינור הזה והזה.

ת. הרישומים שאמרו שאני מתכננת, למה אני לוקחת את הכסף כי יש לי איזה תכנון שאני יכולה להשתמש בו לקניה.

ש. איפה כל הרישומים האלה.

ת. לא יודעת, כמעט לא נשאר שום ניירות, הרבה לקחו עם כל התכולה שלנו, מהבית ברח' כרמי, עברנו כמה דירות בירושלים, לא יכולה להגיד איפה המסמכים.

ש. מתי ראית את הרישומים האלה פעם אחרונה.

ת. לא זוכרת" (דיון מיום 30/4/2017 ע' 160 ש' 18-31 ע' 161 ש' 1-7).

423. ביחס למעורבותו של הנאשם והקשר שלו עם גב' גנות, העידה הנאשמת, כי הנאשם ידע על הכינור וטיפול בזה

מול הביטוח, כדי שהביטוח של הכלים יהיה על שמו של הנאשם (דיון מיום 30/4/2017 ע' 155 ש' 22-23).

בנוסף העידה, כי היא זו שטיפלה בענייני הכספים ביחס לאישומים הנוגעים למתלוננים מר באקשט, מר פברי, גב' מרקוביץ', מר שמפניר, גב' גנות וכן ביחס לפסטיבל עכו להלן:

"ת. יש יוזמה עסקית ויש ניהול אדמיניסטרטיבי, למה אתה מתכוון ביוזמה עסקית?

כמו שאמרתי מתחת לכל פרוייקט אמנותי צריך להיות בסיס כספי פיננסי, ניהולי אדמיניסטרטיבי אחרת, שום פרוייקט אמנותי לא יכול להתקיים, כי אמנות בעצמה לא מרוויחה כסף. אני עשיתי כמיטב יכולתי לקדם פרוייקטים אמנותיים לא רק שרוברט הופיע אלא גם להמוני סטודנטים שהגיעו, שקיבלו כיתות אומן, שזכו בתחרויות, שנתן דחיפה לקריירה שלהם, וגם ליחסים בינלאומיים בין מוזיקאים שנפגשו בפסטיבלים שלנו ויצרו פרוייקטים חדשים.

ש. אז את מאשרת את מה שמסרו העדים.

ת. מאשרת את הדברים שמולי התנהלו כל ענייני הכספים והאדמיניסטרציה, ולא מול רוברט" (דיון מיום 30/4/2017 ע' 154 ש' 13-23).

424. בהתייחסה לסיבה בגינה שמרה על זכות השתיקה בחקירתה גם ביחס לגב' גנות השיבה הנאשמת, כי:

"יכולתי לענות מבחינת גנות, מבחינת כינורות שאני זכרתי, אבל מאוד קשה לענות כשאתה בתנאי מעצר, כמובן שאתה צריך להזכר במספרים ובדברים, כדי לענות יותר במלואם" (דיון מיום 30/4/2017 ע' 162 ש' 14-15).

425. מן האמור עולה ראשית, כי הנאשם היה מעורב בהתנהלות מול גב' גנות, וזאת-בניגוד לטענת ההגנה, כשאף מגרסתו שלו עולה, כי לא הוצגו בפניה מלוא הנתונים והסיכונים.

426. שנית, מגרסאות הנאשמים עולה, כי הם הבטיחו לגב' גנות כינור שלא סופק חרף בקשתה, כי נציג מטעמה יגיע לקחת את הכינור מאיטליה. מכאן, שהנאשמים, תוך יצירת מצג שווא של השקעה כדאית ובטוחה, ותוך הפעלת לחץ שקיים כינור "דחוף", על אף שלא כך היו פני הדברים, נטלו את כספה ולא סיפקו הסבר כלשהו להשתלשלות האירועים למעט גרסאות סותרות ומתפתחות שאף לא הוטחו בפני גב' גנות.

427. אשר על כן, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשמים עברו עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא וכן-גניבה בידי מורשה בצוותא.

428. לא הוא הדין ביחס לעבירה של שידול להפרת חובת דיווח שיוחסה לנאשמת.

429. **עדת תביעה מספר 19- גב' ורוניקה פוגוסוב** (העידה בתאריך 2/2/2016), שהינה כלתה של הנאשמת העידה, כי בשנת 2009 היא טסה לאיטליה דרך וינה-שם פגשו בה הנאשם ובתה של הנאשמת ילנה פוגוסוב. לדבריה יכול להיות שזה היה בונציה ולא וינה. העדה אישרה כי התבקשה להעביר סכום כסף של 20,000 יורו אותו קיבלה מבעלה שנכנס ל-change לקבל את הכסף, יצא עם מעטפה ומתוכה הוציא כסף בסכום של 20,000 יורו והעביר אל העדה.
430. לדברי העדה, היא לא ספרה את הכסף היות וסמכה על בעלה, זה לא היה כסף שלה ולא היה לה עניין כלשהו בו. העדה הוסיפה, כי ידעה שיש צורך לדווח על כסף שמוציאים, אולם לא ידעה על איזה סכום.
431. העדה העידה, כי את הכסף חילקה בכמה מקומות על גופה היות ונתבקשה לעשות כן על פי הצעתה של הנאשמת, על מנת שאם ימצא חלק אחד של הכסף, לא יהיה צורך לשלם עמלה על כל הסכום, אלא רק על החלק. העדה לא ידעה על גובה העמלות והיא הניחה שמי שמתעסקת בהרבה כסף יודעת מה היא מדברת. עדותה לעניין זה עולה בקנה אחד גם עם גרסתה של העדה במשטרה(ת/89 ש' 17).
432. העדה השיבה במענה לשאלת ב"כ הנאשם, כי נאמר לה שהכסף היווה משכורת לנגנים בפסטיבל שנערך באיטליה.
433. העדה הוסיפה, כי בעלה הוא שהנחה אותה והיא לא דיברה עם הנאשמת עד לטיסה.
434. העדה העידה, כי היא הייתה ביחסים חמים עם הנאשמת ולשאלת בית המשפט הוסיפה, כי הנאשמת עברה לגור בירושלים ואילו היא גרה בחיפה, אך נפגשים בחגים ומתי שמזדמן.
435. ביחס לאישום זה העידה הנאשמת כי כאשר הנאשמים היו בחו"ל והייתה הזדמנות לקנות כינור איטלקי, זו הייתה בעייה, היות ולא היה לנאשמים בנק באיטליה ומאחר ומדובר בסכום גדול מדי, גם לא הייתה אפשרות לעשות העברות דרך ווסטרן יוניון היות והיו שם זמן קצר לרגל פסטיבל. לכן, עלה רעיון שמישהו יביא את הכסף פיזית. הנאשמת ביקשה רק 20,000 יורו היות ואי אפשר היה להוציא מהארץ סכום גדול יותר, למרות שהגב' גנות הייתה אמורה להעביר סכום של 55,000 יורו. לטענת הנאשמת, היא בדקה באינטרנט איזה סכום ניתן להעביר ובחקירה הסתבר שטעו בסכום של 8000 ל-10,000 ₪ (דיון מיום 24/4/2017 ע' 145 ש' 31-21, ע' 146 ש' 1-2). זאת-בניגוד לאמור בת/102.
436. לטענת הנאשמת, ביקשה שכלתה תחלק את סכום הכסף כדי שאם יגנבו לה את הכסף, לא יגנבו את כולו. בסופו של דבר, טענה הנאשמת, הסתדרה עם הסכום שהועבר (דיון מיום 24/4/2017 ע' 145 ש' 31, ע' 146 ש' 14). גרסה זו סותרת את גרסתה של גב' פוגוסוב-כלתה של הנאשמת והיא לא עומתה בעדותה עם טענת העדה.

437. אחת מטענות ההגנה של הנאשמת בסיכומים הייתה, כי היה מקום לפנות למסלול של הטלת עיצום כספי על הנאשמת ולא להעמידה לדין בגין הפרת חובת הדיווח על פי סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון. בנוסף, נטענה טענה של אכיפה בררנית היות ובנה של הנאשמת לא הועמד לדין, אולם אינני נדרשת להתייחס אליהן היות ולא הונחה בפניי ראיה לפיה הנאשמת שידלה את ורוניקה לעבור עבירה של הפרת דיווח.

438. סעיף 30 לחוק העונשין מגדיר משהו משדל:

"המביא אחר לידי עשיית עבירה בשכנוע, בעידוד, בדרישה, בהפצרה או בכל דרך שיש בה משום הפעלת לחץ, הוא משדל לדבר עבירה".

439. סעיפים 9 ו-10 לחוק איסור הלבנת הון קובעים כי:

"(א) (בוטל).

(ב) אדם הנכנס למדינת ישראל או היוצא ממנה חייב לדווח על כספים שעמו בעת הכניסה לישראל או היציאה ממנה, אם שווי הכספים הוא בשיעור הקבוע בתוספת הרביעית.

(ג) חובת הדיווח על הכנסת כספים לישראל ועל הוצאת כספים מחוץ לישראל בשיעור האמור בסעיף קטן (ב), תחול גם על אדם המכניס כספים לישראל או המוציא כספים ממנה, בדואר או בדרך אחרת.

(ד) (1) חובת הדיווח לפי סעיף זה לא תחול על אלה:

(א) בנק ישראל;

(ב) תאגיד בנקאי;

(ג) אדם המכניס כספים לישראל או המוציא כספים ממנה באמצעות תאגיד בנקאי או באמצעות מי ששר האוצר, בהתייעצות עם השר לביטחון הפנים, קבע בצו.

(2) אין בהוראות סעיף קטן זה כדי לפטור מחובות דיווח לפי סעיף 7.

(ה) שר האוצר, בהתייעצות עם השר לביטחון הפנים, יקבע את דרכי הדיווח לפי סעיף זה, ורשאי הוא, בהתייעצות עם השר הנוגע בדבר, לקבוע תחליף דיווח לענין הכנסת כספים לישראל.

(ו) דיווח לפי סעיף זה יועבר למאגר המידע כאמור בסעיף 28 בדרכים ובמועדים שיקבע שר המשפטים, בהתייעצות עם השר לביטחון הפנים ושר האוצר.

(ז) דרישת הדיווח לפי סעיף זה והפעלת סמכות לפי סעיף 11(א) יהיו, ככל שניתן, בשפה

המובנת לאדם החייב בדיווח לפי סעיף זה או האדם שכלפיו מופעלת הסמכות.

10. המפר חובת דיווח שהוטלה עליו לפי סעיף 9, דינו - מאסר שישה חודשים או קנס בשיעור האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, או פי עשרה מהסכום שלא דיווח עליו, הכל לפי הסכום הגבוה יותר."

440. בענייננו, ורוניקה לא נזקקה לשכנוע, לחץ או הפצרה כלשהם. העדה מסרה גם בת/87-הודעתה במשטרה, כמו גם בעדותה בבית המשפט כי לא שוחחה עם הנאשמת. בעדותה הוסיפה, כי לא דיברה עמה עד לטיסה.

441. לעומת זאת, בהודעתה-ת/89 העדה סתרה עצמה וציינה, כי הנאשמת ביקשה ממנה להעביר לה את הסכום יום לפני הנסיעה או אפילו בבוקר הנסיעה. בשיחה, ביקשה הנאשמת מהעדה לחלק את הכסף למספר כיסים על מנת להקטין את הסיכוי שהכסף ימצא. הנאשמת אמרה לעדה שאם ימצאו עליה חלק מהכסף באחד מהכיסים, שהיא תגיד שזהו הסכום היחיד שיש עליה. בנוסף, מסרה העדה, כי הנאשמת הנחתה אותה כך על מנת להימנע מתשלום עמלה, הציגה זאת כמשהו קליל בשילוב עם טיול ולא היה נעים לעדה לסרב לה.

442. לא הובהר באופן חד משמעי עד לאיזה שלב בעלה של העדה-הוא בנה של הנאשמת, שוחח איתה על הדרך בה עליה לפעול ובאיזה שלב הנאשמת נכנסה לתמונה, היות ומחד-מסרה גם בהודעתה במשטרה - ת/87, כי הנאשמת ביקשה ממנה לא להצהיר על הכסף (גיליון 1 ש' 4) ומאידך, מסרה כי תחילה דיברה הנאשמת עם בנה, בעלה של העדה וביקשה זאת ממנו, אולם דרכו לא היה בתוקף והעדה עצמה הציעה לטוס היות והבינה משיחת הנאשמת עם בנה, כי היא מאוד צריכה מישהו שיגיע. גם בהמשך מסרה העדה, כי קיבלה הנחיות בנושא מבעלה והשיחות של הנאשמת היו עם לב-בנה ולא עם העדה (גיליון 1 ש' 5-7, גיליון 2 ש' 1-12).

443. בהמשך ת/87 מסרה העדה, כי העבירה את הכסף למרות שידעה שהדבר אסור מבלי להצהיר על הסכום אותו העבירה, היות והנאשמת ביקשה ממנה לעשות זאת, בניגוד לדבריה לפני כן כי היא זו שהציעה זאת, למשמע השיחה בין הנאשמת לבנה.

444. לאור האמור, אני קובעת כי מדובר בסתירה פנימית מהותית בדברי העדה ולא אוכל לקבוע על סמך דבריה ממצאים עובדתיים פוזיטיביים לחובתה של הנאשמת ביחס לעבירה של שידול להפרת חובת דיווח ביחס להעברת הכספים. על כן, אני מזכה את הנאשמת מעבירה זו מחמת הספק.

אישום שישי-פסטיבל עכו:

445. במסגרת אישום זה, הואשמו הנאשמים בעבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיפים 393 ו-29 לחוק, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 415 סיפא ו-29 לחוק וזיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 418 סיפא לחוק ו-29 לחוק.

446. על פי עובדות אישום זה, בשנת 2009 החלו הנאשמים הליכי פשיטת רגל, בין היתר, על רקע קבלת הכספים המתוארים בכתב האישום והחובות שנוצרו כלפי המתלוננים ואחרים.
447. הואיל ובמסגרת הליכי פשיטת הרגל הוצאו נגד הנאשמים צווי עיכוב יציאה מהארץ, החל מחודש מאי 2010, פעלו הנאשמים ליזום פסטיבל מוזיקה בעכו.
448. הנאשמים, לאחר תיאום עם עיריית עכו, הזמינו כ-60 נגנים לפסטיבל, תוך שהם מסכמים עם הנגנים כי כל נגן ישלם לנאשמים סכום של 800 אירו הכולל את עלויות השהייה במלון והנסיעות.
449. במסגרת ההכנות לפסטיבל, יצרו הנאשמים קשר עם עדת התביעה גב' אורנית אביר, מנהלת מלון Acco Beach בעכו לצורך הזמנת חדרים במלון על מנת שהנגנים בפסטיבל יתארחו בהם. בהמשך לכך, גובשה הסכמה בין הנאשמים להנהלת המלון, כי המלון ישריין 40 חדרים לתאריכים 6-22 ביולי 2010 בעלות של כ-100 דולר לחדר ללילה. הנאשמים הבטיחו בכזב למלון, כי ישלמו את עלויות האירוח, אף שהתכוונו שלא לשלם והתכוונו לשלשל לכיסם את הסכומים שהנגנים ישלמו להם עבור האירוח במלון.
450. במסגרת ההכנות לפסטיבל, יצרו הנאשמים קשר עם עד התביעה מר שלמה ברוך מחברת ההסעות אחים ברוך בע"מ לצורך הזמנת שירותי הסעה לנגנים בפסטיבל. בהמשך לכך, גובשה הסכמה בין הנאשמים לבין ברוך, כי חברת ההסעות תספק שירותי הסעה לנגני הפסטיבל והנאשמים הבטיחו בכזב לברוך, כי ישלמו את עלויות ההסעה, על אף שלא התכוונו לשלם, והתכוונו לשלשל לכיסם את הסכומים שהנגנים ישלמו להם עבור עלות ההסעה.
451. מספר ימים לפני תחילת הפסטיבל, ולאחר שהנאשמים התחמקו מהעברת מקדמה לידי המלון, הודיעה אביר לנאשמים כי במידה ולא תתקבל מקדמה עבור עלות האירוח, תבוטל כל ההזמנה. בהמשך לכך, שילמו הנאשמים 4000 ₪ כמקדמה עבור עלות האירוח.
452. בתאריכים 6-22 ביולי 2010 התקיים הפסטיבל, אליו הגיעו כ-60 נגנים ששילמו לנאשמים בסך הכל כ-48,000 אירו, כשהנאשמים שלשלו את הכספים לכיסם וחרף המוסכם עם הנגנים, המלון וחברת ההסעות, לא העבירו את הכספים. עלות ההסעה של הנגנים הגיעה לסכום של כ-30,000 ₪ ועלות האירוח של הנגנים הגיעה לעלות של כ-185,000 ₪.
453. לאחר שהנאשמים לא שילמו למלון את הסכום המוסכם, ולאחר שגב' אביר דרשה לקבל את התשלום עבור עלות האירוח, מסרה הנאשמת לגב' אביר 2,500 דולר ו-5,000 יורו נוספים וכן המחאה דחוייה לתאריך 31/8/2010 משוכה מחשבונו של עופר פוגוסוב. בסיכומי הבהיר ב"כ המאשימה כי הכוונה היא לעופר קנטי-בנו של הנאשם ולא לעופר פוגוסוב.

454. בחודש אוגוסט 2010 ולאחר שאביר דרשה שוב ושוב לקבל את יתרת התשלום עבור עלות האירוח, זיפו הנאשמים בצוותא מסמך הנחזה להיות אישור העברה של 20,000 אירו, כביכול, לפקודת המלון, ובהמשך, הציגו את המסמך המזוייף לאביר, בכוונה להתחמק מתשלום החוב למלון.
455. בהמשך לאמור, וזמן קצר לפני שהגיע מועד פרעונה של המחאת הביטחון, ולאחר שהנאשמים לא כיסו את חובם למלון, הגיעה הנאשמת למלון, ללא תיאום מראש, וקיבלה מנציגת המלון את המחאת הביטחון בתמורה להמחאה על סך 145,000 ₪ דחוייה לתאריך 31/8/2010 משוכה מחשבון הבנק של הנאשמת. זאת-תוך כדי שהיא טוענת בכזב כי ההמחאה מחשבונה תכסה את גובה החוב למלון, וזאת-על אף שידעה כי באותו מועד לא היה בחשבון הבנק שלה די כסף לכסות את הסכום הנקוב בהמחאה, ועל אף שלא היה בכוונת הנאשמים לכסות את החוב למלון.
456. **גב' אביר** (עדת תביעה מספר 7-העידה לגבי מוצגים ת/12-דיסק העימות, ת/40, ת/41 (ההודעות), ת/50, ת/52, ת/58, ת/62 ות/63. העידה בתאריך 22/2/2015) העידה בחקירה הנגדית במענה לב"כ הנאשמת, כי הנאשמת הייתה אמורה לשלם את עלויות האירוח, היא זו שבאה למלון, חתמה על הסכם סגירת הקבוצה, שהוא למעשה התחייבות כספית עם מקדמה, סיכמה עמה את תנאי תשלום, והיא זו שהתנהלה מול המלון לאורך כל השהייה של הקבוצה, העבירה את המקדמות למלון, והתחייבות הייתה שלה ובשמה, למרות שהיא גבתה את הכספים מהאורחים שהתארחו במלון, כפי שראתה העדה במלון. חלק מהכספים נגבו לדברי העדה על ידי הנאשמת וחלק נמסרו למלון על ידי האורחים לאחר שהנאשמת אמרה למלון כמה לגבות. מהסכום ששולם, הנאשמת אמורה הייתה לשלם, כשהסכום המקורי גבוה מזה שמופיע בכתב האישום והחוב שנותר עומד על 145,000 ₪, הוא סכום השיק שנתנה הנאשמת לסגירת העסקה. העדה הוסיפה, כי האורחים שביקשו לשלם שאלו כמה כסף הם צריכים לשלם והנאשמת אמרה ש-2000 ₪ והיתרה ניתנה לנאשמת.
457. העדה השיבה במענה לשאלת ב"כ הנאשמת, כי היא הבינה שהכסף שניתן לנאשמת היה מיועד לתשלום עבור המלון לפי התנהלות השיחה שהתקיימה בשפה הרוסית ולמרות שהיא אינה דוברת את השפה הרוסית היא הניחה משפת הגוף.
458. העדה אישרה, כי עוד לפני הגעת הקבוצה למלון, היא הייתה מוטרדת מכך שלא קיבלה מקדמה ואף איימה שלא תקבל את הקבוצה.
459. לדברי העדה, במלון ישנן עסקאות משולמות מראש וישנן עסקאות בהן חצי מעלותן משולם במלון וחצי הסוכן משלם והיא החשיבה את הנאשמת כסוכן נסיעות היות והיא ארגנה את הפסטיבל ועמדה בקשר מול המלון.
460. העדה העידה, כי הנאשמת כל הזמן אמרה שהיא מחכה להעברות הכספיות על מנת לשלם למלון. לאחר מכן, כאשר העדה זימנה את הנאשמת, לאחר התחמקויות שלה מעדת התביעה-הגב' מירי סעדה, מנהלת ההזמנות, בעניין סגירת החשבון, היות והנאשמת לא שילמה ביום ההגעה כפי שסוכם ואמרה שהיא עסוקה בהופעות,

בחזרות ובהופעות, אמרה הנאשמת לעדה שהיא מחכה לספונסרים שלה שהיו צריכים לעשות לה העברות מחו"ל. העדה השיבה לה שספונסרים לא מעניינים אותה, היא צריכה לסגור את החשבון, וביקשה שתיתן משהו כערבון. העדה הוציאה מעין כרטיס אשראי והעדה אמרה לה שהיא נתנה לה כרטיס כספומט.

461. העדה אישרה לשאלת ב"כ הנאשם, כי בן מיוסט-מנכ"ל החברה הכלכלית של עכו לחץ עליה לא לבטל את ההזמנה של הנאשמת והוא ראה את הפסטיבל כאינטרס של העיר עכו.

462. העדה אף אישרה כי הקשר הראשון שלה היה עם מנהל הקונסבטוריון בעכו-עד התביעה מר שמואל כהנא ולא עם הנאשמת.

463. העדה העידה, כי הנאשמת שלחה לה- למייל האישי שלה וגם של המלון- אישורים על העברות של 10,000 יורו ועוד 10,000 יורו. במייל ציינה הנאשמת, לדברי העדה, כי נתנה הוראה לעשות העברה. העדה אישרה, כי היא לא ראתה הפקדה של בנק אלא ראתה את ההוראה של אחד מהנאשמים שנתנו פקודה לעשות העברה.

464. ביחס לטענה, כי הנאשמים זיפו אישור העברה של 20,000 יורו לפקודת המלון (ת/52 מסמך 3), העידה הנאשמת, כי היה לנאשמים חשבון בנק שווייצרי שבו השתמשו לפעמים. הנאשמים היו בטוחים שאכן יקבלו את ההעברות להן ציפו והכסף אמור היה לעבור מן החשבון אל המלון. לכן, המסמך אינו זיוף אלא הוראה לבנק להעביר את הכסף, שכן היה שירות בבנק השווייצרי ובו ניתנה התראה מוקדמת ברגע שרואים את הכסף והם כבר ידעו שקיימת הוראה להעברת סכום הכסף. לטענת הנאשמת, גם דפי החשבון של הבנק השווייצרי נמצאים בכינוס (דיון מיום 24/4/2017 ע' 147 ש' 31-32, ע' 148 ש' 1-12).

465. כפי שציינתי לעיל, גם מעדותה של גב' אביר, עולה כי הנאשמת הציגה הוראת העברה (ת/52 מסמך 3) ולא אישור העברת כספים, ועל כן יש לזכות את הנאשמים מעבירת זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות. בנוסף, לא הוצגה בפניי ראיה כלשהי לכך שהמסמך מזויף ולא אותנטי.

466. **הגב' מירי סעדה** (עדת תביעה מספר 13-עדותה מתייחסת לת/42 ומתייחסת גם לת/52 שהוצגו גם באמצעות העדה אביר אורנית. העידה בתאריך 24/2/2015) אישרה במענה לב"כ הנאשמת, כי הייתה נוכחת בפגישה בה מסרה הנאשמת שני שיקים לביטחון על סך של 75,000 ₪ כל אחד, עליהם היה רשום שם בנה של הנאשמת.

467. העדה העידה, כי החשבון בגין השהיה של הקבוצה לא שולם, הנאשמת השאירה שיק ביטחון וניתן לה תאריך יעד לסיים את התשלום ובמידה ולא- יופקדו השיקים. התשלום של הקבוצה היה אמור להתבצע עד סיום הפסטיבל, מאחר והוא לא בוצע עד סיום הפסטיבל, ניתן לה עוד פרק זמן להעביר את השיקים והנאשמת אמרה שזה אצל ספונסרים בחו"ל וזה אמור להגיע מחו"ל.

468. העדה העידה, כי הייתה לחוצה מעניין החלפת השיקים היות ועדת התביעה הגב' אביר לא הסכימה לו ואילו העדה סמכה על הנאשמת. לדבריה, לא נדלקה לה נורה אדומה כאשר ניתן לה שיק של אדם אחר עליו חתמה הנאשמת. העדה שבה והעידה, כי סמכה על הנאשמת.
469. **עד התביעה מר שמואל כהנא** (מספר 20-העיד בתאריך 2/2/2016), אשר שימש כמנהל הקונסרבטוריון העירוני בעכו ואחראי על הפעילות המוסיקלית בעיר(העד התייחס למוצגים ת/43, ת/44 ות/51) העיד בחקירה הנגדית במענה לשאלות ב"כ הנאשמת, כי הכיר את הנאשם היכרות פורמלית ולא קרובה.
470. העד העיד, כי הנאשם פנה אליו מספר חודשים לפני שנת 2010, ואמר שהוא מקיים פסטיבלים כאלה ברחבי העולם. ההצעה שלו לקיים את הפסטיבל תאמה את החזון של העד לקיים פעילות בעיר ואחרי שהעד דיבר עם הנאשם והנאשם הסביר לו במה זה כרוך, דהיינו בכך שיגיעו 100 נגנים מרחבי העולם שישתתפו בסדנאות, תהיה תחרות והפסטיבל יקבל פרסום, הדבר מצא חן בעיני העד ועל כן הוא הסכים. העד הכיר את הנאשם כנגן ראשי בתזמורת חיפה והנאשם עשה רושם טוב מאוד. העד הסכים להביא את ההצעה בפני ראש העיר ולבחון כיצד ניתן לסייע לנאשם כלכלית. הנאשם העלה הצעה שהעירייה תממן חלק מהפרסים ומאחר ולא היו עניינים של חשבונות, הציע העד כי כסף ישולם ישירות לבית המלון ולמיטב ידיעתו של העד הועבר למלון סכום של 10,000 ₪.
471. העד הוסיף, כי הפסטיבל התקיים, היה ברמה גבוהה, הגיעו נגנים, קיבלו סדנאות, היו קונצרטים והשתתפו בפסטיבל בעיקר כינורות.
472. העד העיד, כי היו תלמידים נבחרים שהיו צריכים לשלם 1,000 ₪ כולל ביקור בסדנאות. הסדנאות היו גם פתוחות לקהל וניתן היה להשתתף בהן. העד אישר כי מימון הפסטיבל אמור היה להבנות, להיות מתרומות. לשאלת ב"כ הנאשמת האם שטראוס היה אמור לתרום גם, השיב כי הוא חושב שכן היות והוא אחראי לקידום העיר עכו בכל התחומים וגם בתחום המוזיקה.
473. העד השיב במענה לשאלתו של ב"כ הנאשמת, כי החלוקה בין הנאשמים הייתה כזו שהנאשם אחראי על הצד המקצועי-מוסיקלי, והנאשמת על הצד הארגוני, כפי שטענו גם הנאשמים עצמם ביחס לכלל האישומים.
474. **מר ברוך שלמה** (עד תביעה מס' 23-עדו מתייחסת למוצגים ת/46 ו-ת/57. העיד בתאריך 10/7/2016) המשמש מנהל בחברת "ברוך הסעות" העיד, כי כל התעסקותו בתחום ההסעות בפסטיבל עכו הייתה מול הנאשמת, כולל תאריכים, זמנים, מספר אנשים וויכוח על המחיר.
475. העד הופנה על ידי ב"כ הנאשם להודעתו-ת/46 (בשורה 9) ואישר, כי הנאשמת התחמקה מתשלום, כשלאחר חודש ימים היא אמרה לו שהיא על סף פשיטת רגל ושידבר עם עורך דינה, אולם הדבר לא היה בזמן העבודה עצמה.

476. מר ברוך אף מסר כי הנאשמים נסעו על רכב מסוג קדילק ולכן סמך על הנאשמת (ת/46 ש' 22).
477. הנאשמת נשאלה על הוצאותיהם של הנאשמים, ובין השאר לליסקאר, והשיבה כי הנאשמים שכרו רכב מסוג ביואיק בחברת ליסקאר, והם היו צריכים מכונית רפרזנטטיבית, כדבריה:
- "...בגלל שגם בארץ לארגן קונצרטים ולהציג את רוברט כאישיות שמנגן ומנצח, ואישיות מוזיקלית, היינו צריכים איזושהי מכונית רפרזנטטיבית. לא תמיד נסענו בביואיק..." (דיון מיום 18/2/2018 ע' 15 ש' 21-24, ע' 16 ש' 1-4).
- טענת הנאשמת מעלה קושי, לאור מצבם הכלכלי הנטען, לפיו היו שרויים כבר במועד זה בקשיים כלכליים ומצויים בהליך פשיטת רגל.
478. עדותה של הנאשמת גם ביחס לאישום זה הייתה מבולבלת, לא סדורה, לא נתמכה בראיות אובייקטיביות שיחזקו את גרסתה, וגרסתה אף לא עומתה עם מי מבין העדים במסגרת פרשת התביעה. בנוסף, הנאשמת למעשה הודתה כי הפסטיבל אורגן ונערך בזמן שלנאשמים לא הייתה אפשרות להרוויח ממנו, הם היו בהליכי פשיטת רגל והנסיבות הצביעו על כך שגם לא יוכלו לעמוד במימון הוצאות.
479. הנאשמת העידה לגבי פסטיבל עכו, כי ביקשו לעשות משהו בארץ היות וכבר לא היו יכולים לצאת לחו"ל עקב צו עיכוב יציאה מהארץ והנאשמים ביקשו לעשות משהו שיאפשר להם להרוויח כסף על מנת להחזיר לנושים ולא להכריז על פשיטת רגל (דיון מיום 24/4/2017 ע' 148 ש' 18-20).
480. לדברי הנאשמת, השבוע השני של התחרות היה בעייתי, היות והוא לא היה ממומן היות והפרופסור נשאר לשבוע נוסף בחבר השופטים, וכדבריה:
- "ואז סטודנטים אמנם על השבוע שני שילמו בנפרד על השהיה אך לא היו מממנים את השופטים, והיתה גם שאלה של פרסים" (דיון מיום 28/12/2016 ע' 122 ש' 6-8).
481. הנאשמים ארגנו את הפסטיבל נשוא אישום זה בזמן שכבר שלשלו לכיסם את כספיהם של המתלוננים באישומים הראשון עד החמישי והיו מודעים, גם לגרסתם שלהם, כי אין להם יכולת כספית להשיב את הכספים למתלוננים או לממן את עלויות הפסטיבל מכיסם. למרות זאת, המשיכו את ההתקשרות עם המלון ועם מר ברוך, תוך שהם מודעים למצבם ולכך שלמעשה לא יוכלו לממנם.
482. לטענת הנאשמת, הנאשמים התכוונו לממן את פסטיבל עכו בעיקר מספונסר, כשהכוונה היא אולי לקבל אולם או נסיעות ללא תשלום. לשאלת ב"כ המאשימה האם אי פעם קיבלה כסף בדרך זו השיבה, כי:
- "יכול להיות שפעם נתנו לנו כסף לפרסים, כי בתחרות היו נותנים פרסים בכסף, יתכן שנתנו לנו פרסים

בכסף, במשך 15 שנה היו הרבה דברים" (דיון מיום 15/10/2017 ע' 178 ש' 1-10).

483. בניגוד לגרסת ההגנה, לפיה הנאשם לא היה מעורב בנושאים כספיים, הרי שגם בעבירות נשוא אישום זה עולה, כי היה מעורב, כפי שגם העידה הנאשמת, וכגרסת הנאשם בת/3 (גיליון 2 ש' 18), לפיה הוא ידע בפירוש כי תכננו לכסות את הוצאות הפסטיבל באמצעות ספונסרים ובאמצעות תשלום של התלמידים שאמורים היו להשתתף בפסטיבל, אך אינו יודע סכומים מדויקים (ת/3 גיליון 2 ש' 18-19).

בנוסף, מסר הנאשם כי הנאשמים שניהם נסעו לפגוש ספונסרים בתל אביב ובמקומות נוספים, ולא הנאשמת לבדה (ת/3 גיליון 3 ש' 76-77). מכאן, הגם שהנאשמת הייתה דומיננטית ובקראה יותר, הנאשם ידע היטב כי קיים קושי במימון-הן לאור מצבם הכלכלי של הנאשמים אותה עת והן לאור כך שלגרסתו מעולם לא היו לנאשמים ספונסרים (ת/3).

בנוסף, ידע הנאשם כי הנאשמים שכרו את שירותיה של אשת יחסי הציבור גב' אביטל זלמנוביץ שהנאשמים חייבים לה כספים, והתחייבו לשלם לה מדי חודש סכום מסוים (ת/3 גיליון 6 ש' 178-184).

484. לטענת הנאשמת, כפי שהעידו עדי התביעה ביחס לאישום זה, ההתנהלות הייתה מול הנאשמת באופן בלעדי ואילו הנאשם פיתח את התכנית האמנותית, ידע שצריכים להיות ספונסרים והנאשמת עירבה אותו בכך שהנאשמים הפסידו, אולם ההתנהלות הפיננסית הייתה מולה כמנהלת האדמיניסטרטיבית של הפסטיבל (דיון מיום 30/4/2017 ע' 155 ש' 27-31).

485. הנאשמת העידה, כי נגרם לנאשמים הפסד לא צפוי בפסטיבל עכו היות ומימון שהיה צפוי להתקבל מספונסרים לא הגיע, על אף שחשבה שהדבר יסתדר כמו שקרה בעבר. בנוסף, תלמידים שהיו אמורים להשתתף בפסטיבל ביטלו הגעתם עקב אירועים ביטחוניים במדינה וכדבריה:

"...נזכרתי שכמו שהסיפור שהספונסרים שהבטיחו לנו בפסטיבל עכו להעביר כספים מקזחסטן היה לנו סיפור דומה ב 2003 בליסבון ואז שגריר ישראל בליסבון היה סמי טבת שהכרנו אותו והיינו בביתו ועשינו פסטיבל ותחרות בנלאומית בליסבון והתשלום האחרון היה צריך לבוא מספונסר מקזחסטן והם שלחו עד היום האחרון הכסף לא הגיע ואז בית מלון.. הכסף היה צריך להגיע לליסבון והייתי צריכה לשלם את זה לבית המלון, הכסף לא הגיע והמלון עצר אותנו עם הדברים שלנו עם המזוודות, הכסף הגיע לווסטרן יוניון בליסבון מקזחסטן אבל מכיון שהיה חוק חדש ארופאי שזה היה סכום גדול מידי לאדם אחד, אז כסף נשלח חזרה. ואז אנו נעזרנו במר טבת, הוא בא איתנו לווסטרן יוניון ראה שאנו דוברי אמת, בא איתנו לבעלי המלון הסביר להם את המצב, ואז עוד פעם כסף נשלח ושלמנו והכל היה בסדר. בעכו אני חייתי גם לתשלום סופי בבית מלון חייתי מקזחסטן לתשלום מהספונסרים, אנו גם לפני עכו אנו פנינו לשטראוס ולבתי זיקוק ולעירית עכו לבקשה למימון וקבלנו הבטחות וקבלנו מבתי זיקוק משהו מינימלי לתלמיד או שניים מהארץ, מילגה, משטראוס לא קבלנו כלום, ועירית עכו משהו כמו 10,000 ₪ שהם העבירו למלון. התכנון היה שקודם כל רבים רצו לבוא לישראל ואז היו מקבלים רבים מתשלומים של

הסטודנטים וגם הובטח לי סכום מהספונסרים מקזחסטן בגלל שקבוצה גדולה מאוד הגיעה מקזחסטן. בדיוק לפני הפסטיבל התחילו בעיות בצפון והיו הרבה ביטולים והורדנו סכומים בחצי לתלמידים שהגיעו כדי שהם יגיעו. בסופו של דבר הם ביטלו לנו חודש או חודשיים אחרי הפסטיבל והבנו שלא נקבל את הכסף מהספונסרים וגם קבלנו מכתב או שניים מקזחסטן שהם מתנצלים ומסבירים את המצב של הסיפור של עכו" (דיון מיום 24/4/2017 ע' 146-147).

486. מגרסאותיהם של הנאשמים עולה אפוא, כי למרות שתלמידים ביטלו השתתפותם ולמרות שהנאשמים הבינו שלא ישיגו ספונסרים כפי שקיוו, המשיכו בהוצאתו לפועל של הפסטיבל, תוך מודעות למצבם הכלכלי.

487. הנאשם השיב בת/3 לשאלה- מדוע, למרות שכבר ראו שאין תלמידים שנרשמו לפסטיבל והנאשמים היו על כף קריסה כלכלית, עדיין המשיכו עם הפסטיבל, כי קיוו שבסוף יצליחו לעשות זאת (גיליון 2 ש' 30-32).

488. הנאשמת הכחישה כי קיים אדם בשם עופר פוגוסוב שהעבירה מחשבונו המחאה דחוייה והוסיפה, כי אינה זוכרת מה מסרה (דיון מיום 24/4/2017 ע' 147 ש' 28-30). כאמור, בסיכומי, טען ב"כ המאשימה כי היה מדובר בטעות וההמחאה הייתה למעשה על שם בנו של הנאשם-עופר קנטי, שאת ההמחאה שלו החליפה הנאשמת בבית המלון. ב"כ המאשימה הבהיר בסיכומי, כי מדובר בשיק של בנו של הנאשם- עופר קנטי ולא עופר פוגוסוב.

489. לשאלת ב"כ המאשימה האם קיבלה אי פעם כסף מספונסרים ולו לאחד מהפסטיבלים שהפיקה, השיבה הנאשמת כי יכול להיות שפעם נתנו כסף לפרסים (דיון מיום 15/10/2017 ע' 178 ש' 9-10). מכאן, שלא ניתן להבין כיצד הנאשמים הסיקו דווקא לגבי פסטיבל עכו, כי צפוי להגיע מימון של ספונסרים, אם למעשה בפועל רק פעם נתנו פרסים בכסף ולא על בסיס קבוע שהיה בו כדי אולי לעורר בנאשמים ציפייה למימון כזה בפסטיבל עכו.

490. לשאלת ב"כ המאשימה כיצד ציפו הנאשמים לשלם עבור הפסטיבל, תשובתה של הנאשמת הייתה מבולבלת, לא סדורה, ולמעשה היא לא ענתה לגופו של עניין אלא השיבה, כי התלמידים שבאים לפסטיבל משלמים סכום כסף כשחלק מהסכום מיועד למלון וחלק לשכרו של הפרופסור, אולם היא עצמה אישרה, כי עלויות פסטיבל בארץ יקרות יותר בגלל המרחק ועלויות טיסה. על כן, ניתן לתמוה על סברתה, לפיה הנאשמים רצו להימנע מפשיטת רגל ועדיין להרוויח כסף במגבלות (דיון מיום 15/10/2017 ע' 178), על אף העלויות הגבוהות יותר לטענתה של קיומו של פסטיבל בארץ ולא בחו"ל, בתקופה שהם כבר נתונים בקשיים כלכליים ובהליכי פשיטת רגל.

491. עדותה של הנאשמת ביחס לספונסרים של הפסטיבל התפתחה אף היא, והנאשמת השיבה תחילה כי בשנת 2010 עוד לפני הפסטיבל התחילו בעיות בצפון, חלק רצו לבטל והייתה לנאשמת הבטחה מקזחסטן שיהיו ספונסרים. ההבטחה הגיעה מאדם בשם חלאם ששימש מעין מתווך שמתעסק עם פרויקטים שונים, כשהסכום

אותו היו אמורים לקבל היה כ- 20,000-30,000 יורו. גם במקרה זה העידה הנאשמת, כי היא חושבת שהוא כתב מכתב שלצערם הם לא יוכלו לעשות זאת ונדמה לה שהמכתב אצל עורך הדין. הנאשמת טענה כי אינה יודעת איזו חברה הייתה אמורה להשקיע את הסכום בפסטיבל (דיון מיום 15/10/2017 ע' 179 ש' 1-10).

492. בהמשך חקירתה הנגדית הנאשמת הוסיפה לעניין המימון לו ציפתה לקבל, כי: "אני לא נתקלתי בקזחסטנים שפתאום מתקפלים ולא עומדים במילה שלהם. גם שם התחילו בעיות כלכליות" (דיון מיום 15/10/2017 ע' 179 ש' 15).

493. כאשר הנאשמת עומתה עם דברים שמסר הנאשם במשטרה-ת/2 (שורה 12-14), לפיהם הנאשמים אף פעם לא הצליחו להשיג ספונסרים השיבה הנאשמת כי יתכן שהוא לא זכר וזה היה אחד מהפסטיבלים הראשונים שלהם בליסבון והיא חושבת שהראשון בחו"ל (דיון מיום 15/10/2017 ע' 179 ש' 23-24, ע' 180 ש' 8-9). הנאשם אף הוסיף, כי גם כאשר הצליחו להשיג ספונסרים הדבר היה מקרי.

494. לטענת הנאשמת, מדוע הנאשם לא מסר דבר על אדם בשם חלאם, בת/3 שורות 12-14-שם נחקר על פסטיבל עכו, השיבה, כי הוא לא יודע לדבר רוסית וכל השיחות נערכו בשפה הרוסית (דיון מיום 15/10/2017 ע' 181 ש' 1-6).

495. הנאשמת אישרה, כי הנאשמים הגיעו להבנה שלא מגיעים מספיק תלמידים אשר אמורים היו לממן חלק מהפסטיבל ולשאלת ב"כ המאשימה מדוע למרות זאת המשיכו בפסטיבל, השיבה כי:

"הכל היה ברגע האחרון. כבר כולם קנו כרטיסים להגיע, אי אפשר היה להחזיר אחורה. אני עוד האמנתי שהקזחים כן יעשו, כאילו הספונסר לא היה מתנה בשבילו אלא מימון של הרבה אנשים מקזחסטן שמגיעים ואני נותנת להם הנחה, וזה היה מימון משלים. גם במשלחת הגיע רקטור של הקונסרבטוריון באלמטה. הכל קרה מהר, חלק מהמורים כבר קנו כרטיסים, העיריה בעכו הכינה את כל האינפורמציה, אי אפשר היה לבטל, כיוון שהאמנתי שיהיו ספונסרים, אם הייתי מבטלת הייתי צריכה לשלם את כל הכרטיסים, אז בכלל לא היתה תקווה" (דיון מיום 15/10/2017 ע' 181 ש' 12-18).

496. לשאלת ב"כ המאשימה איפה הרשימות של התלמידים שהגיעו לפסטיבל השיבה הנאשמת כי היו לה את כל הקבלות, אולם אין לה אותם עכשיו כי המשטרה או הכינוס-עו"ד בירמן לקחו לה את הכל, אך בסופו של דבר לא ניתן היה לאתר זאת אצל עו"ד בירמן (דיון מיום 15/10/2017 ע' 181 ש' 29-31, ע' 182 ש' 1-5).

497. הנאשמת הכחישה, כי ניסתה לתת כרטיס כספומט עבור תשלום במלון לגב' אביר או כי נתנה כרטיס כזה, אך יכול להיות שנתנה לה כרטיס מבנק באוסטריה, שהנאשמת לא יודעת אם אפשר לשלם אתו בארץ, אך ניתן למשוך איתו כסף בארץ. מכאן עולה, שהנאשמת ניסתה לשלם עם כרטיס שאף לגרסתה לא היה ידוע אם הוא מיועד לתשלום בארץ (דיון מיום 15/10/2017 ע' 182 ש' 16-24).

498. גם כאן אני קובעת, כי גרסתה של הנאשמת אינה מהימנה, אינה קוהרנטית, התפתחה "תוך כדי תנועה" ולא נתמכה בראיות אובייקטיביות, לעומת גרסת הגב' אביר שלא נסתרה.
499. הוא הדין לגבי גרסתה של הנאשמת, כי נתנה שיק מחשבונה ולקחה בחזרה את השיק של "עופר" על סך ₪ 145,000 כמעט חצי שנה לאחר שהבנק למעשה ביטל את מסגרת האשראי שלה.
500. כאשר ב"כ המאשימה הטיח בנאשמת, כי החליפה את השיק בשיק מחשבון הבנק שלה בזמן שידעה שלא תצליחי לשלם למלון וגם לא התכוונה לשלם למלון, הנאשמת אף לא הכחישה כי אכן לא הייתה לה יכולת לממן את הפסטיבל, אלא השיבה כי:
- "אני התכוונתי לשלם למלון, התכוונתי להמשיך בפרוייקטים ולא לעשות בעיות, התכוונתי לשלם למלון, התשלום לא הגיע וזה פגע בי מאוד קשה, ולא היתה לי אפשרות אחרת אלא להיכנס לפשיטת רגל, שגם לא עשינו מרצוננו, אלא הכריזו על פשיטת" (דיון מיום 15/10/2017 ע' 184 ש' 1-3).
501. ב"כ המאשימה הפנה לת/151-הודעת חייב בהליכי פשיטת רגל ושאל את הנאשמת מדוע היא לא סיפרה לעו"ד בירמן על חלאם ועל הכסף שהיה אמור להגיע בסך של 20,000 או 25,000 יורו. הנאשמת השיבה, כי היא לא יודעת אם הוא שאל שאלה ספציפית ואם הוא היה שואל ספציפית היא הייתה עונה לו (דיון מיום 15/10/2017 ע' 186 ש' 13-16).
502. לציין, כי נ/78 כמו גם נ/79 המתייחס למיילים אותם מצאה הנאשמת לטענתה ביחס לפסטיבל עכו וביטול של תלמידים את השתתפותם, הוגשו בשיהוי ניכר של כמה שנים לאחר האירוע ולא נערכו בזמן אמת. מכל מקום, גם אם אלה אכן ביטלו השתתפותם, הנאשמים בחרו להמשיך בארגון הפסטיבל, תוך מודעות מלאה לכך שלמעשה לא יוכלו לעמוד בהוצאותיו.
503. הנאשמת העידה ביחס לתשלום התלמידים בפסטיבל עכו, כי קיבלה סכום של 550 יורו לסטודנט. לדבריה, היא אינה זוכרת מדוע אמרה בתהליך הכינוס כי כל סטודנט שילם סכום של 800 יורו וכי היו תלמידים "פה ושם" כדבריה, במיוחד מקזחסטן ומרוסיה שקיבלו הנחות. כאשר ב"כ המאשימה הטיח בפניה כי לא מדובר בהנחות "פה ושם", אלא כמעט כל הסטודנטים השיבה הנאשמת כי לא הייתה לנאשמים ברירה אחרת הייתה צריכה לבטל (דיון מיום 5/12/2017 ע' 7 ש' 30-40, ע' 8 ש' 1-9).
504. הנאשמת העידה, כי תלמידים החלו להביע חששות מפני הגעה לארץ בעקבות המצב הבטחוני בארץ-אירוע המרמרה מחודש מאי 2010, וכבר בחודש ינואר 2010 היו נרשמים שעדיין לא שילמו. לשאלת ב"כ המאשימה האם לאור בעיותיה הכלכליות ולאור צו עיכוב היציאה מהארץ היא לא הייתה מודאגת, השיבה הנאשמת שכן

והמשיכה עם ההליך למרות שראתה את הקשיים היות ולדבריה חשבה שדווקא בגלל זה היא חייבת להחזיר את הכסף לאנשים והפסטיבל הזה בארץ היה האופציה היחידה להחזיר. לכן, לקחו אשת יחסי ציבור ועשו מאמצים רבים, כשהנאשמת קיוותה שיהיה רווח כלשהו שיאפשר לנאשמים להמשיך היות והיא מאוד לא רצתה להיות בפשיטת רגל (דיון מיום 5/12/2017 ע' 8 ש' 27-40, ע' 9 ש' 1-14).

505. לדברי הנאשמת, דווקא הפעם היא חשבה שיצליחו עם הפסטיבל היות ולראשונה שכרו אשת יחסי ציבור מקצועית ולא חובבנית כמותם- הנאשמים, והיא קיוותה שלאור זאת הפעם יהיה משהו שונה. הנאשמת אישרה שחרף כל המאמצים, הדבר היחיד שהגיע כתוצאה ממעורבותה של אשת יחסי הציבור היו שתי מלגות בסך 2000 ₪ וגם סכום של 10,000 ₪ שנכנס ישירות למלון. לדבריה, ביוני היו כאלה שכבר קנו כרטיסי טיסה, אי אפשר היה ללכת אחורה והייתה אז עוד תקווה להתקשר עם הספונסרים מקזחסטן (דיון מיום 5/12/2017 ע' 9 ש' 27-40).

506. בנוסף, העידה הנאשמת, כי חשבה שיוכלו להחזיר כספים היות וכדבריה:

"...שהרחבנו את הפעילות של הפסטיבלים, באירופה יותר ויותר תלמידים היו יודעים על הפסטיבל, ובעיקר על התחרות, כי כל מוזיקאי צעיר רוצה להשתתף בתחרות ואם הוא זוכה הוא כותב בקורות חיים שלו שהוא זכה בתחרות בין לאומית ועובדה שיש הרבה מאוד מוזיקאים שזכו בתחרויות חשובות מאוד ובקורות חיים שלהם אנו יכולים לקרוא שהם זכו בתחרות קנטי, חשבתי בנושא זה שיותר ויותר צעירים, תלמידים, סטודנטים יבואו לפסטיבלים והוא יתפתח יותר ואנו נרוויח יותר כסף. וזו הסיבה השניה שחשבתי שנוכל להחזיר את זה" (דיון מיום 30/4/2017 ע' 159 ש' 4-10).

507. ב"כ המאשימה חזר ושאל לגבי רווחים שהפיקו הנאשמים מפסטיבלים והנאשמת השיבה, כי:

"זה כל הזמן עלה, אולי הרווח בהתחלה היה קטן ועלה, זה לא היה רווח היסטורי, אך בסוף התחלנו להרוויח". זאת- על אף שלא זכרה באיזה פסטיבל הרוויחו וכמה (דיון מיום 30/4/2017 ע' 159 ש' 19-25) ובניגוד להתנהלותה כאמור בפסטיבל משנת 2009 לגבי העידה, כי לוותה כסף ממר אורן היות ופחדה שתהיה לה בעיית מזומנים (דיון מיום 28/12/2016 ע' 134 ש' 30-32).

508. ב"כ המאשימה הטיח בפני הנאשמת את העובדה, כי העידה שהרווח לא היה גדול, היא ציפתה שהוא יגדל אך הדבר לא קרה ובמקביל היא טענה כי חלק גדול שקיבלה מהמתלוננים אמור היה לשמשה לפסטיבלים ולהפקדת ריבית או תשואה של 2-3 אחוזים בחודש וזה לא הגיוני, היות ובפסטיבלים היא בקושי הרוויחה כסף אם בכלל ולכן נושא הפסטיבלים לא היה מבחינתה ערוץ להגדלת רווחים עבור המשקיעים.

הנאשמת השיבה, כי היו צריכים ספונסרים על מנת לא לשלם תשלומים מיותרים כגון אולם או קונסרבטוריון. הנאשמת הוסיפה, כי פסטיבל שימש גם במה למכירת כינורות ויצירת קשר עסקי במכירת הכינורות (דיון מיום 30/4/2017, ע' 159 ש' 26-32, ע' 160 ש' 1-2).

509. כפי שציינתי לעיל, גם הנאשם מסר בחקירתו, כי אף פעם לא הצליחו להשיג ספונסרים (ת/ש' 12) ואילו בעדותו טען כי זה כמו תמיד ניסו להשיג סכומי כסף מספונסרים (דיון מיום 11/3/2018 ע' 11 ש' 31), אולם בחקירתו-ת/3 (שורה 16) מסר, כי הנגנים עצמם מימנו את השהייה במלון ולא ספונסרים.

510. מדבריה של הנאשמת עולה למעשה בפועל, כי מעולם לא היו להם רווחים מפסטיבלים, למרות זאת המשיכו בארגון פסטיבל עכו כשהם מצויים בהליך פשיטת רגל ובקשיים כלכליים.

511. על אף האמור לעיל, והגם שהוכח מעבר לספק סביר כי בוצעה על ידי הנאשמים עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, הרי שיש לזכותם מעבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות בצוותא וכן מעבירת גניבה בידי מורשה בצוותא.

512. הנגנים מהם התקבלו הכספים כפי שהעידה גב' אביר, לא העידו על מנת לשפוך אור על נסיבות העברת הכסף לנאשמת כפי שהעידה עדת התביעה הגב' אביר, ועל חילופי הדברים בינם לבין הנאשמים, הסכומים אותם העבירו וההסכם ועל כן-לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשמים עברו עבירה של גניבה בידי מורשה בכל הנוגע לאישום זה וכי השתמשו בכספים שקיבלו למטרה אחרת מזו שסוכמה ובכך מעלו באמונם.

513. אשר על כן כאמור, אני מזכה את הנאשמים גם מעבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא.

אישום שביעי-הפרת הוראה חוקית:

514. במסגרת אישום זה, יוחסה לנאשמים עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיפים 287(א) ו-29 לחוק.

515. על פי עובדות אישום זה, בתאריך 19/9/2010 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק פש"ר 12355-09-10 במסגרת פשיטת רגל בעניינם של הנאשמים, ולפיה על הנאשמים להפקיד את דרכונם הישראלי וכל דרכון אחר שברשותם בידי כונס הנכסים הרשמי. הנאשמים נכחו בדיון והיו מודעים להחלטה. למרות זאת, לא הפקידו את כל דרכניהם אצל כונס הנכסים הרשמי ודרכניהם הישראלים שהיו בתוקף נותרו ברשותם גם בדצמבר 2011.

516. הנאשמת העידה ביחס להפקדת הדרכונים, כי יכול להיות שידעה על ההחלטה בדבר הפקדת הדרכונים, אך היא אינה זוכרת. לדבריה, הם החליפו מספר עורכי דין בהליך זה-כשלושה-ארבעה ויתכן שלא קראו החלטה זו אלא רק סמכו על הודעות עורכי הדין. לדבריה היא לא יודעת אם ההחלטה נשלחה בדואר או אם ניתנה בנוכחותה בבית המשפט והיא הייתה בהלם וזה לא היה פשוט. לדבריה המשטרה מצאה את הדרכון והיא אישרה כי לא הפקידה אותו(ע????).

517. הנאשמת הוסיפה, כי הנאשמים עברו מעיר לעיל, עזבו מיד את חיפה והיו בירושלים ואף אחד מעורכי הדין לא

דרש מהם באופן ספציפי להפקיד את הדרכונים.

518. הנאשם העיד לעניין זה, כי לא חשב שמדובר בדבר רציני (דיון מיום 11/3/2018 ע' 13) ואילו בת/6 מסר, כי לא החביאו את הדרכונים בכוונה, אל מדובר במעשה תמים, הנאשמים היו בלחץ גדול ולא היו מודעים למה שקורה (גיליון 11 ש' 364-360).

519. הנאשמים למעשה מודים בכך שלא הפקידו את דרכניהם כפי שהורתה להם כב' השופטת טאובר ביום 19/9/2010 במסגרת הליך פשיטת הרגל המתנהל בעניינם של הנאשמים-פש"ר 12355-09-10 (ת/225). בפרוטוקול אף צוין, כי הנאשמים היו נוכחים בדיון. וזו לשון ההוראה:

"הנני מורה על עיכוב יציאת החייבים מן הארץ. החייבים יפקידו את דרכונם הישראלי וכל דרכון אחר שברשותם בידי הכנ"ר; על משטרת ישראל לעכב את יציאת החייבים עד לקבלת הודעה מבית המשפט בדבר ביטול צו עיכוב היציאה".

520. לכאורה, ניתן לראות בהימנעותם של הנאשמים מלהפקיד את דרכניהם כעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין הקובעת כי:

"(א) המפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט או מאת פקיד או אדם הפועל בתפקיד רשמי ומוסמך לאותו ענין, דינו - מאסר שנתיים."

521. למרות זאת, מצאתי לנכון לזכות את הנאשמים מעבירה זו שיוחסה להם.

522. ראשית, לא הובאה בפניי כל אינדיקציה ראיתית לפיה גורם רשמי פנה אל הנאשמים והתריע בפניהם כי הם לא פעלו על פי החלטתה של כב' השופטת טאובר.

שנית, בהחלטה נשוא אישום (ת/225) זה לא צוין תאריך יעד להפקדת הדרכונים ולא הונחה בפניי החלטה אחרת, לפיה בהמשך ניתנה החלטה המורה על הפקדת דרכונים עד תאריך מסוים.

שלישית, לא כל הפרת צו אזרחי תגרור אחריה בהכרח העמדה לדין, באופן גורף.

523. אכן, בע"פ 5463/11 פלונית נ' מדינת ישראל אליו הפנה ב"כ המאשימה בסיכומיו, הורשעה המערערת בעבירה בה עסקין בנסיבות בהן היה על המערערת למסור את בנה הקטין למשמורתו של האב וזו לא מולאה, ובנסיבות בהן יוחסו למערערת עבירות נלוות וכן-במסגרת אירוע מתגלגל בהן נעלם בנה הקטין של המערערת ולא נמצא כלל. המערערת הורשעה במקרה זה בזיקה ישירה להיעלמות בנה וכפי שנאמר על ידי כב' השופטת ברק ארז:

"כפי שצינו בפתח דברינו, שאלה זו אינה שאלה משפטית, אלא שאלה עובדתית, שהתשובה לה נגזרת מן הממצאים העובדתיים של בית המשפט קמא. בית המשפט קמא לא נתן אמון בגרסתה של המערערת, ובהמשך לכך קבע כי על-פי העדויות שהיו בפניו, ובכלל זה על-פי חקירותיה של המערערת עצמה, ניתן לקבוע שהיא הייתה מעורבת בהיעלמותו של בנה. אין בכך כדי לשלול את האפשרות שאנשים נוספים, הקרובים אליה, פעלו לסיכול ההחלטות השיפוטיות בעניין זה. אולם, עבירה יכולה להיות מבוצעת על-ידי כמה אנשים הקושרים יחד, או פועלים בצוותא חדא, לביצועה" (ע' 14).

524. בע"פ (ת"א) 70051/06 **מדינת ישראל נ' נהרי-פורסם ב"נבו"** (ע' 8-5) דנה כב' השופטת שבח בסוגייה הנוגעת לענייננו:

"...וכפי שנקבע בע"פ (מחוזי ת"א) 70954/00, 70781/00 פנחס מאירוב ואח' נ' מדינת ישראל, פ"מ התש"ס (2) 769 (2000) (כב' השופטת ברלינר) בו נדונה השאלה באם הפרת הוראות תקנות סדר הדין האזרחי עולה לכדי עבירה לפי סעיף 278 לחוק:

"בסעיף זה לא יכולה להיות מחלוקת, כי כל הוראה שניתנה מעם בית-המשפט כחוק יכולה להוות בסיס לביצוע העבירה.

ועדיין הפרת הוראה שניתנה על ידי בית המשפט בהליך אזרחי, ספק אם תביא להגשת כתב-אישום.

הרחבת מעגל ההוראות שהפרתן הופכת לבת-עונשין גם על הוראות סדר הדין האזרחי, תיצור מצב בלתי אפשרי שלפיו עורך-דין המאחר בהגשת סיכומים, למשל, יהפוך לעבריין, וכך לגבי כל סטייה ממועדים נקובים בחוק וכיוצא בכך".

מחמת אותה הנמקה קשה להעלות על הדעת העמדה לדין לפי סעיף 287 לחוק במקרה בו נאשם שנדון לתשלום קנס איננו משלם אותו במועד, אינו מתייצב בשעה היעודה בפני קצין מבחן, אינו מתייצב בשעה היעודה לבית המשפט, ועוד כהנה וכהנה, מה גם שמדובר בגזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה.

מאידך, שעה שנאשם, לא זו בלבד שאינו מתייצב לביצוע עבודות השירות במועד שנקבע, מתעלם מתזכורות הנשלחות אליו ואף אינו מתייצב לנשיאת המאסר בפועל אלא לאחר שהמדינה נאלצת לנקוט בצעדי איתור ואכיפה תוך בזוז משאבים, אין מניעה להגיש כנגדו כתב אישום בגין הפרת הוראה חוקית שכן מעשיו ומחדליו הנוספים מתרחקים מן העבירה המקורית ומתנתקים ממנה באופן היוצר עבירה חדשה, נפרדת ועצמאית המצדיקה הגשת כתב אישום חדש וענישה נוספת".

525. מדברים אלה עולה אפוא, כי מקום בו המדינה לא השקיעה משאב כלשהו ולו המינימלי הנדרש, כמו להתריע בפני הנאשמים כי דרכונם לא הופקד, אין מקום להרחיב ולהפעיל את הסנקציה הפלילית שבסעיף 287 לחוק על הנאשמים בענייננו בגין הימנעותם מלהפקיד את דרכניהם, שכן תהא זו הרחבה בלתי רצויה של הסנקציה הפלילית בגין מחדלים שעניינם בהליכים אזרחיים. זאת, על אף שמת/225-פרוטוקול הדיון עולה בבירור כי הנאשמים היו נוכחים בדיון בו ניתנה ההחלטה ועל כן היו מודעים לה.

526. לאור האמור, אני מזכה את הנאשמים מהעבירה שיוחסה להן במסגרת אישום זה.

אישום שמיני-עבירות מס:

527. במסגרת אישום זה, יוחסו לנאשמים 4 עבירות של מרמה לפי סעיף 220(1), 220(4) ולפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה.

528. על פי עובדות אישום זה, הנאשמים היו חייבים בתקופה הרלבנטית לאישום, לנהל פנקסי חשבונות ולהגישם לפקיד שומה מטעם מס הכנסה.

529. הנאשמים הגישו דו"חות לפקיד שומה מטעם מס הכנסה עבור השנים 2007-2008.

530. בכל אחת משנות המס הרלבנטיות לכתב האישום, השתמשו הנאשמים במרמה ערמה ותחבולה על מנת להעלים את עיסוקם כמתואר באישומים הראשון עד השישי, ואת הכנסותיהם מפקיד השומה, וכל זאת-בכוונה להתחמק ממס באותן הבא:

א. הנאשמים לא ניהלו פנקסי חשבונות ורשומות על הכנסותיהם כמפורט באישומים הראשון עד השישי.

ב. הנאשמים השמיטו מתוך הדו"חות שנערכו על פי הפקודה לשנים 2007-2008 הכנסות בסך כ-1.5 מיליון ₪ לכל הפחות, נמנעו מלדווח לרשויות המס על ההכנסות שצמחו להם מהעיסוק המתואר באישומים הראשון עד השישי ומסרו דו"חות על פי הפקודה אמרה ותרשומת כוזבת באופן שלגבי שנת 2007 לא דיווחו על סכום של לפחות 885,000 ₪ ולגבי שנת 2008 לא דיווחו על סכום של לפחות 685,000 ₪.

ג. הנאשמים לא הגישו דו"חות שנתיים למס הכנסה לשנים 2009-2010, לא דיווחו על הכנסותיהם ולא שילמו מס הכנסה כנדרש ומנעו מלדווח לרשויות המס על ההכנסות שצמחו להם מהעיסוק המתואר באישומים הראשון עד השישי, בסכום בלתי ידוע שלא יפחת מסכום של 1,613,421 ₪ ביחס לשנת 2009 וסכום של 264,000 ₪ ביחס לשנת 2010.

531. סעיף 220, על חלופותיו הרלוונטיות, בהן הואשמו הנאשמים, קובע, כי:

"אדם אשר במזיד, בכוונה להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס, עבר אחת העבירות המנויות להלן, דינו - מאסר שבע שנים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין ופי שניים מסכום ההכנסה שהעלים, שהתכוון להעלים או שעזר להעלים, או שני הענשים כאחד; ואלו הן:

(1) השמיט מתוך דו"ח על פי הפקודה כל הכנסה שיש לכללה בדו"ח;

...

(4) הכין או קיים, או הרשה אדם להכין או לקיים, פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, או שזייף או הרשה לזייף פנקסי חשבונות או רשומות;

(5) השתמש בכל מרמה, ערמה או תחבולה, או הרשה להשתמש בהן;

532. באשר למחשבה הפלילית הנדרשת לשם הרשעה בעבירות הנ"ל, נקבע בע"פ 9147/05 **מדינת ישראל נ' חברת בשיר ר.מ. לבנייה בע"מ ואח'**, מיסים יט/4 (אוגוסט 2005) ה-61 (סעיף 16 לפסק הדין) כי:

"על שכם התביעה רובץ נטל ההוכחה להתקיימות כל יסודות העבירה, ובכללם היסוד הנפשי של כוונה להתחמק מתשלום מס. עם זאת, יסוד הכוונה הפלילית המיוחדת האמורה, ככל יסוד נפשי של כוונה מיוחדת, הנו מצפונות לבו של עושה העבירה, ומטבע הדברים שניתן על-פי רוב להסיקו, בין מהתנהגותו של הנאשם, בין מעובדות חיצוניות ובין מראיות נסיבתיות אובייקטיביות (ראו: ע"פ 575/72 מדינת ישראל נ' שבח, פ"ד כח(1) 78; וע"פ 1182/99 הורוביץ ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 2000 (3) 1010, עמ' 1098). על-כן נפסק בתחום העבירות הפיסקאליות, כי ככלל, עצם המעשה של הפחתת ההכנסה המוצהרת על-ידי נישום, מסירת ידיעה כוזבת על-ידו או השמטת פרטים מדו"ח, תוביל למסקנה בלתי נמנעת, לפיה התכוון הלה להתחמק ממס, אלא אם כן יש בפיו הסבר סביר היכול לעורר ספק בדבר כוונתו הפלילית (ראו: ע"פ 143/73 זיידל נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 19, 26; ע"פ 502/73 שוורצברג נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(1) 201, 206; וע"פ 1182/99 הורוביץ ואח', לעיל). כך למשל נפסק, כי ניכוי מס תשומות באמצעות חשבוניות כוזבות, שאינן משקפות עסקת אמת, מקים חזקה לפיה העוסק ביקש להקטין את סכום המע"מ שהוא חב בו, וכי הדבר נעשה מתוך כוונה להתחמק מתשלום מס (רע"פ 9008/01 מדינת ישראל נ' א.מ. תורג'מן בע"מ (בפירוק) ואח', פ"ד נח(4), 439)... (השוו: ע"א 9796/03 שם-טוב ואח' נ' מדינת ישראל (טרם פורסם), בעניין הוכחת יסוד הכוונה המיוחדת בעבירות על חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000, פסקה 52 לפסק-הדין)".

533. לעניין סעיף אישום זה אני קובעת כי עובדות אישום זה הוכחו בפניי מעבר לספק סביר ועל כן אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות שיוחסו להן.

534. התנהלותם הכלכלית של הנאשמים שזורה כחוט השני בעבירות נשוא האישומים הראשון עד השישי. מהראיות שהובאו בפניי, כמפורט לעיל, עולה, כי הנאשמים ראו עצמם כעוסקים בארגון פסטיבלים ובסחר בכינורות. בשלב מסוים, על פי עדויותיהם שהובאו לעיל, הם נקלעו לקשיים כלכליים בעקבות בעייה בשוק הסחר בכינורות מול המזרח הרחוק.
535. בנוסף, טענו הנאשמים כי כינור מסוג ברגונצי שהיה בבעלותם ושווי היה כחצי מיליון דולרים והיה צפוי להתקבל בעבורו רווח גדול בעקבות מכירתו לרוכש פוטנציאלי, נדרס-דבר שהוביל אף הוא להסתבכותם הכלכלית, עקב כך שלא קיבלו את כספי הביטוח אותם ציפו לקבל.
536. על אף הקושי הכלכלי אליו נקלעו הנאשמים כטענתם, הם קיבלו לידיהם כספים מהמתלוננים מר באקשט, מר פברי, מר שמפנייר, גב' גנות וגב' ברקוביץ' וכן-קיימו את פסטיבל עכו-שם קיבלו סכומים לא ידועים מהתלמידים שהשתתפו בפסטיבל ושילמו עבור השתתפותם. הכנסותיהם של הנאשמים לא דווחו כפי שיפורט להלן.
537. כפי שצינתי, לעניין המועד בו חלה הנפילה הכלכלית שלהם הייתה סתירה בגרסאותיהם של הנאשמים, אולם לפי כל גרסאותיהם, לפחות בחלק מהמועדים הרלוונטיים לאישום זה, מצבם הכלכלי החל להידרדר.
538. לעניין מצב כלכלי קשה, נקבע בפסיקה, כי זה אינו יכול להוות סיבה להימנעות מהעברת כספי מיסים שאינם שייכים לו, למדינה (ראו: רע"פ 4844/00 **ברקאי נ' מדינת ישראל, משרד האוצר**, פ"ד נו(2) 37-דבריה של כב' השופטת דורנר בעמ' 46).
539. עדויותיהם של הנאשמים גם לעניין האישום השמיני נשוא עבירות המס היו רצופות בסתירות, ערפול והם אף העלו טענות שאינן מתיישבות עם חומר הראיות שהונח בפניי ועם עדויותיהם של עדים אובייקטיביים אחרים. הנאשמים אף לא הציגו ראיות או עדויות כגון עדויותיהם של רואי החשבון שמולם הנאשמים עבדו בשנים הרלוונטיות לאישום זה.
540. לעניין הימנעות מהבאת ראיה או עד שניתן היה להביא, אולם צד נמנע מלעשות כן, נקבע לא אחת, כי חזקה שבעובדה היא, כי הראייה פועלת כנגד הצד שנמנע מלהביאה, בפרט כאשר מדובר בעדות או ראיה רלוונטיות לטענת הגנה (ראו דבריו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 9274/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל-פורסם ב"נבו"**-ע' 13-14).
541. לטענת הנאשמת, הנאשמים פעלו בעצת רואי החשבון. לעניין טענת ההסתמכות על עצת רואי החשבון, יפים דברי כב' השופט וינוגרד בע"פ 947/85 **עוזי עצמון נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(4) 617, 643:
- "בענייננו, בראש ובראשונה הוא, האם מסר הנישום לרואה החשבון את כל המידע וההערכה

הדרושים לשם קבלת הכרעה וייעוץ שלא לדווח על ההכנסה לשלטונות המס; ואם מסר כך, האם העצה שיעץ רואה החשבון שלא לדווח על שכר הטרחה, שקיבל המערער כהכנסה, עומדת במבחן הסבירות פי המידע שהנישום מסר לו".

היות והנאשמים לא העידו מי מרואי החשבון, לא ניתן למעשה לשפוך אור על טענותיהם בדבר ייעוץ שקיבלו, כשהימנעותם, בצירוף התרשמותי מגרסאותיהם הרבות, המבולבלות והסותרות במהלך משפטם-יש בהם לחזק את גרסת התביעה.

542. בנוסף, יש לציין, כפי שנקבע בפסיקה לא אחת, גם הכנסה שהתקבלה כתוצאה מעיסוק לא חוקי חייבת במס (ראו לעניין זה: ע"א 4157/13 **דמארי אילנה נ' פקיד שומה רחובות**-סקירתו של כב' המשנה לנשיאה-רובינשטיין).

543. ביחס לסעיפי האישום הנוגעים לאישום זה נקבע בע"פ 10736/04 **כהן נ' מדינת ישראל**-פורסם ב"נבו", כי:

"בפסיקה נקבע, כי סעיף 220 בנוי בצורה של פרט וכלל, באופן זה שהפריטים 1 עד 4 קובעים מעשים קונקרטיים המהווים עבירה, ואילו הפריט החמישי קובע הוראה כללית האוסרת על ביצוע מעשי מרמה, עורמה או תחבולה (ע"פ 406/69 ברנדל נ' מדינת ישראל, פ"ד כד (1) 210, 216). הכלל הקבוע בסעיף 220(5) מופעל כאשר המעשה או המחדל המיוחסים לנאשם אינם נתפסים ברשתה של אף לא אחת מן החלופות הקבועות בפריטים 1-4, אך יש בהם משום מרמה, עורמה או תחבולה (ג' עמיר עבירות מס (2000), בעמ' 494, להלן: עבירות מס). על כן, סעיף 220(5) הוא סעיף בעל "רקמה פתוחה". אין בו הגבלה באשר לאופן ביצועה של המרמה במס, ועולה ממנו כי "כל מרמה... שבה משתמש אדם כדי להניע את שלטונות המס לשום את הכנסותיו בסכום הנמוך מן המגיע, נתפסת על ידי סעיף 220(5)" (ע"פ 109/72, מדינת ישראל נ' פז פ"ד כח (1) 93, 99; עבירות מס הנ"ל, בעמ' 494).

544. **עדת ההגנה גב' רבקה קינן** אשר שימשה מנהלת החשבונות של הנאשמים עד לעשר שנים לפני מועד עדותה מיום 25/3/2019 אישרה כי היא חתומה על מוצגים נ/18, נ/18 א' נ/19 א', נ/28 ו-נ/28א. העדה הינה רואת חשבון בהשכלתה. לדברי העדה, הנאשמים כנראה הגיעו אליה רק בשנת 2007. העדה העידה כי הנאשם היה הלקוח שלה ואילו הנאשמת הייתה שכירה בעסק של הנאשם.

545. לשאלת ב"כ הנאשם-מי בדק את החשבון, השיבה העדה, כי משרד רואי החשבון "קוסט פורר את גבאי". העדה העבירה את הדוחות ליועצת המס שעבדה שם-גב' דרורה גוטמן, שקיבלה מהעדה את הקלסר עם הכרטסות לצורך עריכת הדוחות, אולם זו לא הובאה לעדות מטעם ההגנה.

546. לדברי העדה, הרישומים בנ/36 למשל-דו"ח רווח והפסד הוא כנראה של הגב' דרורה גוטמן, אשר לא זומנה כעדת הגנה.

547. **עד תביעה מספר 18 - רס"ב שמואל הליבץ**, אשר שימש כאמור ראש צוות וניהל את כל החקירה בתיק העיד, כי עם הגשת התלונות הראשוניות ועל סמך ניסיונו, נוצר רושם כי מדובר בחקירת מרמה ועוקץ קלסית. כאשר העד החל לבצע חקירה כלכלית לנאשמים, התגלתה לדבריו תמונה של מרמה מתוכננת מראש, של עוקץ שהכינורות היו רק רקע לו. לדברי העד מדובר בחמדנות וגביית כספים בתירוצים שונים, ממתלוננים שונים, התנהלות חשבונות הבנק מראה על תכנון מסודר, של מרמה גם כלפי הבנקים, צוות החקירה נחשף לאורח חיים ראוותני, הוצאות בכרטיסי אשראי במיליונים, משיכות מזומנים בסכומים גבוהים, פנסיון לכלבים ב-6,000 ₪ לחודש, מסעדות, בתי קפה, בגדי יוקרה, טיסות במחלקת עסקים, כאשר היו ראיות ישירות לכך שחלק מהכספים שנגבו מכל הקורבנות, שימשו לכיסוי הוצאות אלה. הנאשמת ניהלה את החשבונות בצורה מאוד מדויקת של העברת כספים מחשבון לחשבון, ושקרים לאנשים, התחמקויות וזיוף מסמכים כדי להציג מצגי שווא ועוד.

העד הבהיר, כי החקירה החלה מדו"חות שערך עד התביעה עו"ד בירמן.

548. לדברי העד, החקירה הכלכלית שערך התייחסה גם למועד החקירה וגם למועד נטילת ההלוואות היות ובמהלך החקירה עלו גם חשדות לביצוע עבירות על חוק איסור הלבנת הון וחיפשו רכוש שניתן יהיה לחלטו.

549. העד העיד, כי הנאשמים לא ניהלו חשבון עסקי, הם הציעו ריביות לא הגיוניות בשום מצב והגיון, כשאלה נועדו למשוך אנשים כדי למקסם כסף נזיל שהיה להם לרווח מהיר, גבוה ובזמן קצר.

550. עד התביעה עו"ד בירמן העיד, כי במהלך החקירה שערך כמנהל מיוחד, הנאשם נאלץ מספר פעמים להתייעץ עם הנאשמת וכי הנאשמים הסתירו את המצב הכלכלי האמיתי וניסו להציג מצג לפיו: "הכל תחת שליטה".

כך, העיד, כי:

"רוברט הסביר לי יותר מפעם אחת שהוא פחות בקיא בצד העסקי, בלה מתעסקת בנושא הכספי ועסקי והוא בנושא המקצועי, הוא יצא הרבה פעמים בפגישות שלי להתייעץ עם בלה כי הוא לא ידע לענות על שאלות בנושא הכספי...."

וכן:

"ת. אני מתחיל להזכר יש פה מידע על עסקאות שברור שרוברט לא יכול היה לתת.

ש. מאיפה ברור לך.

ת. כי כשהוא נשאל הוא לא ידע, ואמר לי שאת הפרטים אקבל מבלה, מה שידע הוא נתן לי ומה שהיא ידעה היא נתנה, לא התעניינתי מי יודע יותר או פחות זה מה שמסרו לי.

ש. זו מסקנה שלך מכל הדברים.

ת. כן."

551. לאור דבריו של מר בירמן, כמו גם גרסאותיהם של עדי התביעה לעיל ושל הנאשמים עצמם לפיהן הנאשמת הייתה הדומיננטית בענייני כספים ואילו הנאשם עסק יותר בצד האמנותי, לא ניתן לקבל את טענת ב"כ הנאשמת בסיכומים, לפיה הנאשם הוא זה שחלה עליו חובת הדיווח ולא על הנאשמת. חומר הראיות העלה, כי השניים פעלו בצוותא, כל אחד לפי חלקו, כשהנאשמת הייתה דומיננטית יותר בצד הפיננסי וראתה עצמה שותפה בעסק.

552. מסקנה זו עולה גם מעדותה של עדת התביעה -עובדת בנק הפועלים-הגב' ענת הרשקוביץ', אשר הסבירה בעדותה למה התכוונה באומרה כי הנאשמת הייתה הרוח החיה, והעידה כי בחשבון בו הייתה לנאשמת זכות חתימה או מיופת כח של הנאשם, חלק מהמשיכות היו בחתימתה של הנאשמת. בנוסף, הקשר הטלפוני, ההתנהלות היומיומית וכאשר הייתה חריגה-כולם התנהלו מול הנאשמת. לכן, היא ראתה את הנאשמת באופן זה וכך התנהלו הדברים בין השנים 2006-2010.

553. גם הנאשמת עצמה העידה, כי הנאשם היה במשך שלושים שנים בחברת רואי החשבון וכאשר הנאשמים הפכו להיות זוג, העסק עדיין היה על שמו של הנאשם, אך הנאשמת עזרה והוסיפה קבלות כשצריך, הגיעה עמו לפגישות ומעולם לא הגיעו בנפרד לפגישות.

554. הנאשמת העידה, כי במשך 20 שנים הנאשם היה בחברת ארנסט אנד יאנג. הנאשמת אף נקבה בשמותיהן של מנהלת החשבונות ורואת החשבון, אולם אלה כאמור לא הוזמנו להעיד על מנת לשפוך אור על העובדות נשוא האישום השמיני ועל הכנסותיהם, הוצאותיהם ודיווחיהם של הנאשמים. לטענת הסניגור, לא ניתנו לנאשמים כל המסמכים, אולם לעניין זה, ניתן היה לבקש צו מתאים לעשות כן בהתאם לסעיף 108 חוק סדר הדין הפלילי והדבר לא נעשה, אם סברו הנאשמים כי יש בחומר הנמצא אצל רואי החשבון ראיה מחזקת לזכותם.

555. הנאשמת העידה, כי הנאשמים תמיד נהגו להגיש את הקבלות, גם מפסטיבלים עם חתימות המשתתפים שקיבלו מילגות, שכר הפרופסורים ושכר המלונות, ורואת החשבון נהגה לכלול זאת בדו"ח השנתי (דין מיום 28/12/2016 ע' 129 ש' 1-2).

556. עדותה של הנאשמת ביחס למוצג נ/19, כי מדובר בקבלות שמצאה למשל בגין הוצאות כרטיס טיסה ומלון לפרופסור מקוריאה וכן שכר, עליהם שילמו הנאשמים, או כינורות וקשתות שונים שנרכשו על ידם, מתייחסת להוצאות ולא להכנסות אותן קיבלו מהמתלוננים באישומים הראשון עד החמישי או מתלמידים שהשתתפו בפסטיבל עכו נשוא האישום השישי.

557. בנוסף, הוצגו מוצגים מהם עולה כי לנאשמים היו הכנסות, אולם אלה מתייחסים למועדים מוקדמים לאירועים נשוא כתב האישום. כך, למשל-מוצג נ/22 עמ' 3 - ממנו עולה הכנסה בזכות לחשבון של 60,000 שקל, אולם העדה העידה, כי באוגוסט 2004 החשבון היה ביתרת חובה היות והייתה משכנתא והנאשמים שיפצו את הדירה ברחוב כרמי (דיון מיום 28/12/2016 ע' 130 ש' 24-27).

בהמשך, ב-3/8/04 - נכנס לחשבון סכום של 45,000 ₪, ככל הנראה אחרי פסטיבל או אחרי שהנאשמים מכרו כינור בפסטיבל, או שהנאשמים קצת הרוויחו. לדברי הנאשמת, אינה יכולה לומר מהיכן הגיע הכסף ועל כן, גרסתה גם לעניין זה, כמו גם בנושאים אחרים, הינה מעורפלת ולא קוהרנטית. כך, גם ביחס להכנסה בסכום של 21,000 ₪ מיום 19/8/2004 העידה, כי מדובר ברווחים מקונצרטים או ממכירת כינורות (ע' 130 ש' 30-32).

558. הנאשמת אף לא זכרה אילו כינורות מכרה או למי. כך, למשל כאשר הופנתה למוצג נ/29-תנועה 140 המתייחסת למכירת כינור בסכום של 50,000 יורו העידה: "לא זוכרת מה מכרתי בסכום כזה בשנת 2008, צריך להסתכל על אסתר גנות או ציפי, יתכן שאחת ממכירות הכינור" (דיון מיום 28/12/2016 ע' 132 ש' 27-28).

559. לשאלת בית המשפט אם יש לה ספר של מכירה וקניית כינורות השיבה הנאשמת, כי לקחו לה אותו פעמיים מהכינוס. גם לעניין זה לא התבקש צו כלשהו בהתאם לסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, על מנת לבקש את המסמכים שלטענת הנאשמת יש בהם כדי לחזק את גרסתה המעורפלת.

הנאשמת העידה לעניין זה כפי שצוין לעיל, כי:

"היה לנו בית מלא ניירות והכל היה מסודר וגם אצל הרו"ח היה מסודר, פעמיים באו מכינוס ולקחו את הניירות, חלק איבדו וחלק לא, בא מהמטרה ולקחו ניירות, אנו עברנו מחיפה לירושלים, לפעמים אני לא מוצאת מסמכים בקושי אני מצאתי את תעודת הלידה שלי, או שזה בכינוס או במטרה או אצל רו"ח. לא פניתי לבית המשפט לקבל צו להמצאת המסמכים, כי לא ידעתי שאני צריכה את הצו. עכשיו שמס הכנסה פנו אלי פנינו לדרורה והיא אמרה שהיא לא יכולה לחדש את זה כי אני חייבת להם כסף.

יש לנו חלק מהספרים שלנו בבית.

עד שנת 2010 העסק היה מאוד מסודר, לאחר שהחלה הקריסה...

אמיר בירמן בא פעמיים ולקחו את כל הספרים".

בהמשך העידה נאשמת, כי כשהנאשמים פנו לעדת ההגנה-גב' קינן, היא לא יכולה הייתה לשחזר את הנתונים (דיון מיום 28/12/2016 ע' 132 ש' 31-32, ע' 133 ש' 1-7, 21).

560. הנאשמת הודתה למעשה בדבריה, כי היו אי סדרים ברישומיהם של הנאשמים בהעידה, כי: "...אני מסכימה שאין סדר, אבל אנו היינו רק שנינו, עשינו המון דברים, וזה לא דברים אדמיניסטרטיביים, גם לנגן, גם להופיע, וגם לנסוע, ואנו לא בדיוק אנשי עסקים" (דיון מיום 28/12/2016 ע' 134 ש' 6-8).

561. גם עדותה לעניין היעוץ אותו קיבלה מרואי חשבון עדותה של הנאשמת לא הייתה סדורה, היות ותחילה העידה, כי אינה זוכרת מה היה שם רואה החשבון שעמו ישבו. בהמשך נזכרה כי מדובר במשרד ארנסט אנד יאנג והעידה, כי הנאשמים אמרו בישיבה עם רואי החשבון, כי הם לוקחים הלוואות ומחזירים בריבית ולדבריה:

"ואז הם חשבו מהתחלה חשבו להפוך את העסק לחברה או לא וגם ידעו שיש לנו פעילות רבה עם הכינורות. ואז הם החליטו ויעצו לנו לעשות פנקס בנפרד שאנו לוקחים הלוואות שלא נציג אותם בנתיים למס הכנסה ואם יהיו רווחים רבים למשל מישו השקיע בכינור או נתן לנו הלוואה ואנחנו נוסיף את זה לרווח. הם גם ציינו שאם הריביות כל כך גבוהות, צריך להיות באמת רווח כדי שנציין את זה כי זה לא ריביות של בנק ישראל... וגם היה סיפור שבגלל שאנו מתעסקים בכינורות יותר ויותר אם להפוך את העסק לחנות כלי מיתר. כאילו חנות כלי מיתר אבל מכיוון שאין לנו מלאי וזה לא דברים חדשים שאנו מוכרים, כמו אצל ספק או משהו, אז הוחלט שנדווח על כל קניה ומכירה ובקשר להלוואות שנשים אותן בצד וברגע שיהיה רלוונטי אז אנו נדווח עליהם". בישיבה זו היו נוכחים לדברי הנאשמת רואה החשבון דרורה ואף מנהל החברה היה נוכח באחת הישיבות, אולם היא אינה זוכרת את שמו (דיון מיום 24/4/2017 ע' 148 ש' 32, ע' 149 ש' 1-9).

562. גם גרסה זו של הנאשמת לעניין זה לא נתמכה בראייה אובייקטיבית ומכל מקום, גם ראיות לדיווח תקין על הכנסות במועדים הרלוונטיים לא הוצגו.

563. הנאשם מסר בהודעתו-ת/5 לעניין זה, כי הוא לא אמר לרואה החשבון שהוא מנהל בנק השקעות, ולשאלת החוקר-כיצד רואה החשבון אמורה לדעת על ההכנסות מכספי ההשקעות שניתנו לנאשם, השיב הנאשם כי אינו יודע (ע' 4 ש' 88-94). בהמשך הוסיף: "זה עסק שהתנהל באופן חובבני ומאוד רשלני ללא ביקורת ועם ציפיות שהדברים יסתדרו מאליהם. לא רציתי לפגוע באף אחד ואני מצטער על מה שקרה" (ע' 5 ש' 114-115).

564. ביחס לכינורות, נשאלה הנאשמת האם היא יכולה להראות איזה כינור רכשה בכל אחד מהסכומים הגבוהים שקיבלה מהמתלוננים לשם רכישת כינור, שבוודאי לא אמור היה להיות כינור עלום שם בנסיבות אלה. הנאשמת לא הציגה רישומים שנערכו בזמן אמת או קבלות ביחס לכינורות אותם רכשה עבור המתלוננים (דיון מיום 30/4/2017 ע' 159-161).

565. הנאשמת העידה, כי לגבי הגב' גנות, אפשר לראות את הכינור ואת ההערכה שלו, ועל איזה סכום הוא מבוסס, לגבי הגב' מרקוביץ' טענה הנאשמת כי מצאה את הקבלה עבור כינור הבליסטיירי שרכשה עבורה תמורת סכום של 44,678 פאונד וקיבלה הערכה של 95,000 פאונד, עבור מר שמפנייר הייתה קנייה גדולה בבית המכירות בסכום של 31,483.50 דולרים ולגבי מר באקשט היא כבר השיבה לדבריה. בנוסף העידה, כי עבור מר שמפנייר

- היתה קניה מאוד גדולה בטריסיו ב-31,483.50 דולר וכי היו גם כמה קניות גדולות של בונהם וטריסיו והיא רכשה כמה כינורות וקשתות.

הנאשמת לא הצביעה על כל רישום של ההכנסות מהמתלוננים וכפי שעולה מדבריה לעיל-מדובר בגרסה מבולבלת, הסותרת את דברי המתלוננים ואת דברי הנאשמת עצמה וחלק מגרסאותיה.

566. הנאשמת נשאלה בחקירה הנגדית, האם האמור בנ/36 (כרטסת הנהלת חשבונות על שם הנאשם), עמוד 4, לפיו בשנת 2009 סך הקניות של כלי הנגינה עמד על סכום של 185,000 ₪, והשיבה כי את כל הקבלות על קניות אספו בעיקרון ונתנו בסוף השנה לרואה החשבון.

הנאשמת השיבה בצורה דומה גם ביחס למוצג נ/29-כרטסת הנהלת חשבונות לשנת 2008, שם הקנייה של כלי נגינה עומדת על סכום של 273,000 ₪ (דיון מיום 15/10/2017 ע' 172 ש' 19-28, ע' 173 ש' 1).

567. לשאלת ב"כ המאשימה, מה הנאשמים עשו עם הסכומים הגבוהים יותר אותם קיבלו מהמתלוננים בין השנים 2008-2009 לצורך השקעה בכלי נגינה, השיבה הנאשמת:

"כל הכסף שקיבלנו הלכו לקניות כלים מוסיקלים, גם בהכנה לפרוייקטים מוסיקלים שיכולים היו להיות במכה לקניה ומכירה של כלים מוסיקלים ולא לצרכיים אישיים שלנו. כמו שהראיתי, תמיד שהיו נותנים לנו כספים תמיד סביב זה היתה פעילות או של מכירות חוקיות או פסטיבלים שלנו. הצגתי קבלות ומסמכים".

לשאלת ב"כ המאשימה, מה הנאשמים עשו עם ההפרשים, היות וכלי הנגינה אותם קנו עלו פחות מהכספים שהנאשמים קיבלו, השיבה הנאשמת, כי:

"בין המתלוננים יש אנשים שרכשו כינורות וקיבלו אותם. בין המתלוננים יש אנשים שנתנו הלוואות ובעצם לא היה מעניין, הם רצו רק לקבל את האחוזים, וכמו שסיפרתי היתה לנו ישיבה אצלו רו"ח וסיפרנו על הלוואות והיא אמרה לדווח רק לאחר שאנו מחזירים אותם או שיש רווח בהלוואות שקיבלנו ובינתיים נכתוב את המספרים בפנקס מיוחד. והיו אנשים שגם קיבלו חזרה חלק מהסכומים כמו שסיפרתי על שגיא פברי או שהצלחנו להחזיר סכום של 110,000 לפנחס, ולמלי" (דיון מיום 15/10/2017 ע' 173-174).

568. לטענת הנאשמת, ההוצאות אמורות להופיע בכרטסת ובפסטיבלים היו רווחים והפסדים. לדבריה, לא זכור לה שהם השתמשו בכספים לשם נסיעות לחו"ל או תענוגות אלא תמיד טסו לפגישות, קונצרטים, או קניות ומכירות פומביות. לא תמיד הטיסות היו ממומנות, לפעמים הקונצרטים הראשונים היו להיכרות ולאחר מכן הנאשמים

הוזמנו עם סכום ורווח. לכן, את המפעל הזה הנאשמים היו צריכים לממן איכשהו (דיון מיום 15/10/2017 ע' 174 ש' 10-13).

569. ב"כ המאשימה עימת את הנאשמת עם הטענה, כי היא לא באמת זוכרת מה היא עשתה בכסף של כל אחד מהמתלוננים ובדיעבד, היא יושבת כיום עם הכרטסות ומנסה לחבר בין הנתונים. הנאשמת השיבה כי הכסף לא היה מיועד לבגדים, אלא כל הזמן היו בפעילות, עשו קונצרטים ומכרו כינורות וניסו לבצע הכל תוך החזקת מצב כספי ואף הלוואה שניטלה לא נלקחה "סתם". יחד עם זאת, הנאשמת אישרה כדבריה, כי:

"...אני לא יכולה עכשיו להגיד לך, ב-2007 נתן לי שגיא כסף ואז מיד הלכתי וקניתי אני לא יכולה להגיד לך. אבל אני גם רואה וגם אני יודעת למה לקחתי ממנו את הכסף כי הייתי צריכה או לקנות כינור או להשקיע בפסטיבל" (דיון מיום 5/12/2017 ע' 11 ש' 10-23).

570. חרף טענות הנאשמת בדבר הוצאות אשר היו מוצדקות ולצורכי העסק בלבד ולא לצרכים אישיים-טענה שנשללה כפי שפרטתי ביחס לאישומים הראשון עד השישי לעיל, הנאשמת לא הציגה ואף לא טענה, כי היה רישום של ההכנסות נשוא כתב האישום.

571. לא זו אף זו, אלא שלטענת ב"כ המאשימה לפיה את הכסף שקיבלו מהמתלוננים הנאשמים לא רשמו, השיבה הנאשמת באופן שאינו ברור, כי:

"אני לא חושבת עם כולם. יכול להיות שבסוף הפסקנו לרשום כי זה היה כאילו שאנחנו רווח שלנו, כי זה בסופו של דבר היינו צריכים להחזיר. יכול להיות שבסוף הם המליצו לנו. אני לא בדיוק יודעת מתי זה היה, לא יכולה לענות על השאלה הזאת" (דיון מיום 18/2/2018 ע' 20 ש' 8-12).

572. לשאלת ב"כ המאשימה, מדוע לא העלתה טענה זו במשטרה, השיבה הנאשמת כי שמרה על זכות השתיקה (דיון מיום 18/2/2018 ע' 20 ש' 19-22).

573. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע הנאשם בהודעתו(ת/2-שורה 245) לא מסר גרסה דומה לזו של הנאשמת, השיבה הנאשמת כי היא חושבת שהוא פשוט לא זכר (דיון מיום 18/2/2018 ע' 21 ש' 16-21, ע' 22 ש' 1).

574. הנאשמת הוסיפה לטעון בעדותה, כי היו מכירות פרטיות שבגינן לא תמיד היו מקבלים קבלות, וסיפרה על מקרה שבו רכשה כינור בגיאורגיה ללא קבלה ולא ניתן היה להציג זאת כקנייה, אלא רק יכלה להציג את המכירה שלו ואת הרווח ורואת החשבון אמרה לנאשמים שאם יש להם הפסדים רבים, אז לא צריך להציג כל קנייה (דיון מיום 5/12/2017 ע' 20 ש' 15-1). כפי שצינתי- רואי החשבון לא העידו כעדי הגנה על מנת לשפוך אור על היעוץ שניתן לנאשמים, והדבר אומר דרשני, כמו גם הודאתה של הנאשמת לעיל, כי למעשה "הפסיקו לרשום" בסופו של דבר.

575. לשאלת ב"כ המאשימה איפה מיליוני השקלים שעליהם הנאשמת אינה חולקת הנאשמת שקיבלה ואשר המאשימה טוענת שהנאשמים קיבלו במרמה, השיבה הנאשמת כי הנאשמים הפסידו את הכסף וכדבריה:

"לפעמים המכירות לא מוצלחות, כינור התרסק. היו דברים שהפסדנו וזהו. כל הפעילות שלנו, יש גם קניות כינורות וגם קנינו כינורות. יש רק כינוס, יש רק כמה כינורות ששווים הרבה כסף. יש כינור Kalkaneus ששווה 100 ומשהו אלף פאונד. יש כינור סקורסזה, יש כינור Landolfi. יש רק בכינוס יש אולי 4,5 כינורות ששווים הרבה כסף. יש כינור שהתרסק ששווה הרבה כסף. יש כינורות שמכרנו בגרושים בגלל שכבר לא יכולנו לצאת מהארץ או משהו, אז העסק התרסק וזהו. הפסדנו את זה הכסף".

לטענת הנאשמת, הנאשמים לא גנבו דבר, הם פעלו, ניסו להחזיר את הכסף, תמיד היו ישרים ולא היו חייבים לאף אחד עד שהגיע הרגע שבו פשטו את הרגל והפסידו את הכסף (דיון מיום 18/2/2018 ע' 22 ש' 33-34, ע' 23 ש' 1-17).

576. כפי שקבעתי לעיל, לא ניתן ליתן אמון בדבריה של הנאשמת לאור גרסותיה הכבושות, הימנעותה מלהעיד את רואי החשבון וכן לאור העובדה שבפועל לא היה רישום להכנסות מהמתלוננים, או ממשותפי פסטיבל עכו נשוא האישום השמיני. אל אלה מצטרפות קביעותי בדבר אי מהימנות גרסאותיהם של הנאשמים לאורך כל הדרך.

577. לנאשמת למעשה לא היה רישום מסודר של רכישת כינורות ומכירתם, בוודאי שלא רישום קבלת כספים מהמתלוננים, היא העידה בצורה מבולבלת, מעורפלת, תוך קפיצה מנושא לנושא, האשימה את הכינוס בכך שנלקחו ממנה מסמכים-אותם ההגנה לא טרחה לבקש באמצעות צו שיפוטי. חוסר יכולתה של הנאשמת לשחזר נתונים נלמדת אף ממוצגי ההגנה עצמם ביחס להוצאות הנאשמים בסכומים גבוהים, בפרוטוקול דיון מיום 28/12/2016 מדבר בעד עצמו (ע' 131-134):

"קניית כלי נגינה בסכום של 364,485 ₪ - אני לא יודעת במה מדובר. זה הסכום המשקף את הקניות..."

יש הכנסה ממכירת כינור בסך של 12,000 ₪ אני לא יכולה להגיד באיזה כינור מדובר.

נ/29 - שורה ראשונה - קנינו כלי נגינה סכום של מעל 270,000 ₪.

יש גם החזקה ותיקון כלי נגינה, יכול להיות שהסכום גבוה, ושייך לכינור בירגונזי, וצריך לבדוק זאת, התיקון מאוד יקר.

הוצאות אמנים מחו"ל 16,000 ₪ - אני משערת שזה קונצרט שלנו בבית או שסידרנו למישהו קונצרט.

אירוח פסטיבל בחו"ל - זה בדיוק איפה הלכו הוצאות פטורות שלאחר מכן שילמנו אותם.

...

בפעולה 38 - אני לא יכולה להגיד באיזה כינור מדובר וגם לא לפעולה 40.

הסכומים האלה הם לא כינור אחד אפשר גם כמה קשתות וכלי נגינה.

...

עמוד הבא - תנועה 140 - מכירת כינור ב-50,000 יורו - לא זוכרת מה מכרתי בסכום כזה בשנת 2008, צריך להסתכל עם אסתר גנות או ציפי, יתכן שאחת ממכירות הכינור

...

נ/29 - הכנסות פטורות בסכום של 669,000 ₪ - או פסטיבל או אם אנו קנינו כינור ומכרנו אותו בלי רווח, אני משערת שזה הכנסות פטורות, יש לה קבלה של כלי שקנינו ומכרנו ואין רווח, או הלוואות שקיבלנו.

כי היו הלוואות באחוזים והיא כתבה שהם פטורות כי אנו צריכים להחזיר את זה.

קניית כלי נגינה בסכום של 273,000 ₪ - אני חושבת שזה סכום שכבר צוין במסמך קודם.

הערכת כלי נגינה 5,000 ₪ - זה 1,000 יורו מהכרטיס הקודם.

נ/29 - זה רוברט אני לא מבינה את הכתב.

כשפנינו לרבקה קינן לשחזר את הנתונים והיא לא יכלה".

578. כפי שצינתי לעיל-בהתייחסותי לאישום החמישי המתייחס למתלוננת-עדת התביעה גב' גנות, הנאשמת העידה ביום 30/4/2017 (ע' 160-162), כי היו לה רישומים שנלקחו ממנה במסגרת הליך הכינוס, היא תמיד ערכה לעצמה תרשומות ופנקס הלוואות, אולם היא אינה יודעת איפה הם ועדותה לעניין זה, הייתה כאמור מעורפלת, ולא נתמכה כאמור בעדות רואת החשבון שנתנה לנאשמים.

579. לאור היעדרו של רישום כלשהו בדבר הכנסותיהם של הנאשמים, או התנועות הכספיות ותייעוד הרכישות, ההלוואות, הריביות וכיו"ב, אין זה פלא אפוא שהנאשם העיד, כי: "אני לא יכול להגיד לך מאיפה הכסף, לא גנבנו אותו זה ברור. אנחנו אולי מכרנו כלי באותו זמן או אולי מכרנו כלים באותו זמן, אני לא זוכר. האמת היא שאני לא זוכר. נתתי לך בגדול את הרקע, אני לא זוכר מאיפה הכסף הזה הגיע אבל הוא הגיע" (30/4/2018) ע' 13 ש' 2-5).

580. הנאשם מצידו העיד תחילה כי ניהל רישומים על כל הכנסה והוא זה שהביא את המסמכים הרלוונטיים אל רואת החשבון דרורה, שלא העידה כאור כעדת הגנה (דיון מיום 11/3/2018 ע' 60 ש' 25-5). למרות זאת, בהמשך עדותו, אישר הנאשם, כי לא היו לו רישומים על ההכנסות נשוא כתב האישום וכדבריו:

"וערכת רשימה של כספים שקיבלת מהמתלוננים או המלווים כמו שאתה רוצה לקרוא להם, לגבי כספים שקיבלת מהם?"

ת: לא ערכת רישום, לא ערכת רישום על כספים שהחזרנו, לא ערכנו רישום על כספים שקיבלנו. לפעמים כן היו חוזים כאלה שכאילו קיבלנו, אבל בדרך כלל מה שנתנו אף פעם אחת לא קיבלנו קבלה, אבל תמיד ביקשו מאיתנו במזומן לתת להם במזומן, גם את הריבית, גם את הקרן. נתנו קרן, נתנו ריבית, הכל במזומן, אף אחד בכלל לא היה מוכן לשמוע על המילה "קבלה". זאת אומרת, אני לא יודע כמה אנשים קיבלו, הם אמרו שהם קיבלו ככה וככה, אני משער שהם יודעים מה אומרים. אבל אני מאד חושש, חושד שכספים שניתנו אף אחד לא יודע, אין לי שום קבלה, אין לי, אין לי מושג כמה, כמה הם קיבלנו מאיתנו כריבית וגם חלק מהשקעה שלהם, כן" (דיון מיום 11/3/2018 ע' 81 ש' 1-11).

581. על כן, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות שיוחסו להן באישום זה, באשר השמיטו הכנסות והגישו דיווחים שלא הציגו את מלוא הכנסותיהם והוצאותיהם, כשברי, לאור השתלשלות העניינים והנסיבות עליהן הצבעתי, שהנאשמים השמיטו מידע מדיווחיהם, באופן שיש בו כדי להביא להתחמקות או השתמטות מתשלום מס ברמת סבירות גבוהה, בהיעדר דיווח מהימן בזמן אמת.

סיכום:

582. כאמור לאחר שהעדפתי את גרסת עדי התביעה ובהעדר גרסת הגנה קוהרנטית וסדורה אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את רוב העבירות נשוא כתב האישום ועל כן אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות של:

- א. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא-במסגרת האישומים ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי ושישי.
- ב. גניבה בידי מורשה בצוותא- במסגרת האישומים ראשון, שלישי, רביעי וחמישי.
- ג. קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין-אישומים ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי.
- ד. 4 עבירות לפי סעיפים 220(1), 220(4) ו-220(5) לפקודת מס הכנסה.

עם זאת, ולאור קביעותי בהכרעת הדין דלעיל, אני מזכה את הנאשמים מהעבירות הבאות:

- א. זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות בצוותא-אישומים ראשון ושישי.

- ב. הפרת הוראה חוקית בצוותא-אישום שביעי.
ג. גניבה בידי מורשה בצוותא-אישומים שני שישי.
ד. שידול להפרת חובת דיווח-אישום חמישי (מתייחס לנאשמת בלבד)

ניתנה והודעה היום ט' חשוון תשפ"א, 27/10/2020 במעמד הנוכחים.

אורית קנטור, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בשלב זה לא מצאתי כל הצדקה להפנות הנאשמים לשירות המבחן שכן הם בשום שלב לא נטלו אחריות על מעשיהם והכרעת הדין מגלה כי הם סבורים שנהגו כהלכה לכל אורך הדרך.

אין מניעה להציג את כל הנסיבות האישיות, לרבות מצב כלכלי, מצב רפואי, מצב תעסוקתי ומצב נפשי במסגרת מסמכים ותיעוד רפואי ולהביא עדי אופי שיעידו על תרומתם של הנאשמים, על אופיים הטוב ועל כל הנסיבות החיוביות האפשריות.

ככל שבהמשך יתברר לי כי יש הצדקה לקבל תסקיר, אשקול החלטתי שוב.

נדחה לטיעונים לעונש לתאריך 12/1/21 החל מהשעה 10.00.

ניתנה והודעה היום ט' חשוון תשפ"א, 27/10/2020 במעמד הנוכחים.

אורית קנטור, שופטת בכירה

הוקלדעלידימיליכהן